

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 428. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/40 • 22 Aralık 2001 • 5 DM

**İMF reçeteleri Arjantin'i
iflasa sürükledi!**

**Halk kitleleri sosyal yıkıma karşı
ayaklandı!**

İMF'nin yıkıma sürüklediği Arjantin'de halk ayaklanması

Sosyal yıkım ve halk isyanı

Arjantin ekonomisi iki yıldır süren durgunluk ve gerileme döneminin ardından nihayet iflas etti. Nihayet diyoruz, zira bu beklenen bir sonuçtu. Moratoryum ilanının ardından hükümetin istifa etmesiyle iflas tescil edilmiş oldu. Çöküşün tesciline paralel olarak Arjantin sokakları yeni bir halk isyanıyla hareketlenirken, tüm dünyanın gözleri de Arjantin'e yönelmiş bulunuyor. Şu sıralar çöküşün Arjantin'le sınırlı kalıp kalmayacağı tartışılıyor. İMF'nin yüreklere su serpen açıklamalarına rağmen bundan ciddi biçimde endişe ediliyor.

Yıllardır uygulanan İMF politikalarının asıl yükünü çeken emekçi halk, çöküşün ardından sokaklara çıkmış bulunuyor. İşçi sendikaları 4 günlük bir genel grev örgütlerken, açlık sınırlarında yaşayan halk karnını doyurmak için, başta başkent Buenos Aires olmak üzere, pek çok kentte büyük mağazaları yağmalıyor. Birçok yerde polis ve jandarmayla çatışmalar yaşanıyor. Devlet ve hükümet politikalarını öfkeli ve kararlı bir biçimde protesto eden kitleleri halihazırda sıkıyönetim de dizginleyebilmiş değil.

Maliye Bakanlığı'na yürüyen bir grup gösterici bakanlık binalarını molotof yağmuruna tuttu. Kitlelerin gözünde iflasın sorumlusu olarak görülen Ekonomi Bakanlığı alevler içinde kaldı. Hala devam eden çatışmalarda şimdiye kadar 22 kişinin hayatını kaybettiği, yüzlerce kişinin yaralandığı, 2 bini aşkın göstericinin ise tutuklandığı bildiriliyor. Arjantin polisi, halk isyanının büyümemesi için alarm durumuna geçerken, arabası halk tarafından taşlanan devlet başkanı Fernando de la Rúa ülkede bir aylık sıkıyönetim ilan etti. Bu arada hükümet istifa etmek zorunda kaldı. Arjantin burjuvazisi muhalefetin de içinde yer alacağı bir "ulusal hükümet" arayışına girdi.

Gelişmeler gösterilerin ve dolayısıyla çatışmaların daha da tırmanacağını gösteriyor. Güçlü bir sendikal örgütlülüğe ve militan bir mücadele geleneğine sahip Arjantin işçi sınıfının alacağı tutum, olayların bundan sonraki seyrinde özellikle belirleyici olacaktır. Özelleştirmeler ve taşeronlaştırmalar sonucu dünyada pek çok ülkede sendikal örgütlülükler zayıflarken, Arjantin işçi sınıfı aynı saldırılara rağmen sendikal örgütlülüğünü korumayı ve geliştirmeyi başarmış nadir ülkelerden biri durumundadır. Son onbeş yılda sayısız kez büyük grevlere ve çok sayıda genel greve giden Arjantin işçi sınıfı, yalnızca son iki yılda tam 8 kere genel greve gidecek denli bir dinamizm sergilemiş durumda.

Yanı sıra, işsizlerin, tarım proleterlerinin ve emekçi köylülerin örgütlülükleri de oldukça ileri düzeydedir. Bunlar sınıf ve kitle hareketi için ortaya çıkan yeni durumda oldukça büyük avantajlardır. Harekete işçi sınıfının damgasını vurması ise halk isyanının geleceğini belirleyecek bir önem taşımaktadır.

Arjantin burjuvazisinin derhal başvurmak yoluna gittiği sıkıyönetim terörünün olayları durdurmakta ne denli başarılı olacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz. Uzun yıllar ABD destekli faşist askeri cuntalarla yönetilmiş ve bu yönetimler altında 20. yüzyılın en ağır kirli savaş bilançolarından birini oluşturmakla ünlenmiş bu ülkede sınıf mücadeleleri bakımından bir kez daha zor bir döneme girilmiştir. Bu dönem sınıf ve emekçi hareketi kadar Arjantin devrimci hareketini de yeni bir sınamadan geçirecektir. Bu sınamadan başarılı çıkmaları durumunda, bunun başta Latin Amerika'daki sosyal mücadeleler olmak üzere tüm dünyadaki sınıf ve halk hareketlerine önemli bir etkisi olacaktır. Bugünün Arjantin'i, salt İMF reçetelerinin uygulanması ve bunun yarattığı kaçınılmaz iflasın açığa çıkması bakımından değil, sosyal mücadelelerin seyri bakımından da tüm dünyada özel bir ilgiyle izlenmektedir.

Çöküşün sorumluları ve mazeretler

Tüm dünyanın gözleri şimdi Arjantin'in üzerinde. Zira buradaki çöküşün kısa süre içinde tüm dünyada etkisini göstermesi bekleniyor. Ve bu çöküşün olumsuz iktisadi etkileri öncelikle kriz ve çöküş eşliğindeki diğer ülkelerde ortaya çıkacak. Türkiye başta olma üzere çöküş sınırlarına yakın kapitalist ülke ekonomileri daha şimdiden alarm durumuna geçmiş bulunuyorlar. Öte taraftan, benzer türden halk isyanlarıyla karşılaşma olasılığına karşı bu gibi ülkelerde, özellikle de Türkiye'de öteden beri askeri ve polise önlemler alınmaktaydı. Şimdi, Arjantin'deki sarsıcı gelişmelerin ardından, bu tür tedbirler egemen sınıflar için daha büyük bir önem ve ciddiyet kazanacaktır.

Belli bir ülkede ortaya çıkan bu tür çöküşlerin olumsuz etkileri yalnızca benzer durumdaki ülkelerle sınırlı kalmıyor, bölgesel bir yayılma özelliği de gösteriyor. Bunun yakın zamanda çarpıcı örneklerini de yaşadık. Güney Doğu Asya, Güney Kore, Rusya, Japonya ve Meksika'da geçtiğimiz yıllarda yaşanan ekonomik ve mali çöküşler başta söz konusu bölgelerdeki ülkeler olmak üzere tüm dünyayı etkilemişti. Şimdi de benzer bir çöküş örneğiyle karşı karşıyayız. Emperyalist finans kurumlarının etkilerinin tutuşması da bu yüzdendir.

Hatırlanacağı üzere, o dönemdeki kriz ve çöküşleri belli bir sınırdan tutmak için olağanüstü uygulamalar ve önlemler gerekmişti. Güney Kore'deki çöküş Asya'nın irili ufaklı bütün ekonomilerini derinden sarsmıştı, ki hala da bunun etkileri sürmektedir. Meksika'daki krizi belli sınırlarda tutmak için İMF 50 milyar dolarlık bir kredi takviyesi yapmak zorunda kalmıştı. Elbette karşılığında da Meksika ekonomisine ve malyesine İMF ve ABD tarafından el konulmuştu. Benzer bir yüklü para desteği Güney Kore'ye de yapılmış, yine karşılığında onun da ekonomisine el konulmuştu.

Kriz ve çöküşü sınırlandırmaya dönük uygulamaların asıl yükünün ise işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkıldığı, bunun da işsizliği, sefaleti ve hak gasplarını dayanılmaz ölçülere vardığı biliniyor. Fakat tüm bu önlemlere rağmen birbirlerini izleyen kriz ve çöküşler engellenmiyor. En fazlasından geçici tedbirler ve olağanüstü yöntemlerle kontrol altına alınabiliyor.

Ve şimdi sonu gelmeyen bu ekonomik krizlerin ve çöküşlerin mimarı olanlar, sorumluluklarını gizlemek için yine yalana ve demagojiye başvuruyorlar. Onlara bakılırsa çöküşün asıl nedeni, Arjantin yönetiminin İMF'nin önerdiği ve beklediği önlemleri alamaması, acı reçeteler anlamına gelen "reformlar"ın tam olarak uygulanmamasıdır. Gerçekte ise Arjantin uzun yıllardır İMF reçetelerini harfiyen uygulayan ülkelerin başında gelmiştir ve bu alandaki performansıyla model ülke gösterilmiştir. Özelleştirmelerin hızlı ve yaygın yapılmasına, devletin hızla küçültülmesine örnek gösterilen bu ülkenin bugünkü iflası, yapısal sorunlara çözüm reçetesi olarak sunulan İMF reçetelerinin yeni bir iflasından başka bir şey değildir gerçekte. Arjantin İMF reçetelerini uygulamadığı için değil, tersine onları harfiyen uyguladığı için bu noktaya geldi ve geldiği noktada İMF tarafından yüzüstü bırakıldığı için iflasını resmen de ilan etmek zorunda kaldı.

Emperyalistler ve işbirlikçi Arjantin burjuvazisi; yani, artık faizlerinin bile ödenemediği 132 milyar dolarlık borç yükünün, yüzde 22.5 oranındaki işsizliğin, üretimde aşılabilen durgunluk ve iflasların, her gün binlerce insanın yoksulluk sınırının altına itilmesiyle belirginleşen bir çöküş tablosunun asıl sorumluları, faturayı tam da bu işleri yerine getirmek için olağanüstü yetkilerle göreve getirdikleri Ekonomi Bakanı Domingo Cavallo'ya yükleyerek, çöküşün sorumluluğundan kendilerini sıyırmaya çalışıyorlar.

Oysa ki, ortaya çıkan sonuç ne bizdeki Derviş misali bir ABD ajanı olan Cavallo gibilerinin yeteneksizliğiyle ne de reçetelerin eksik uygulanmasıyla açıklanabilir. Bu çöküş İMF ve Dünya Bankası tarafından dayatılan emperyalist politikaların doğrudan bir sonucudur. Yıllardır emperyalist asalakların dikte ettirdikleri dışında bir şey yapılmamıştır Arjantin'de.

"Türkiye Arjantin olmaz" mış!

Aynı süreci aynı yönde ve aynı hızda Türkiye de yaşamaktaydı. Fakat 11 Eylül saldırısının ardından Amerikan emperyalizminin bölgemize yönelik savaş planları çerçevesinde kazandığı önem onu şimdilik Arjantin'e benzer bir akıbetten korumuş bulunuyor. Fakat yalnızca şimdilik. Bundan böyle ya ABD emperyalizminin emperyalist saldırı ve savaş planları çerçevesinde ihtiyaç duyduğu hizmetler gereğince yerine getirilecektir, ya da Arjantin'in akıbeti kendisine karşı bir tehdit ve şantaj sopası olarak kullanılacaktır. Arjantin'e bakıp bugünkü duruma şükreden Türk sermaye basınının özenle gizlediği gerçek budur. Gerçekte Arjantin'deki gelişmeler, ABD emperyalizminin Türk burjuvazisi üzerindeki etki ve denetimini güçlendirmiştir. Bundan böyle başta Irak olmak üzere çeşitli konularda Amerikan emperyalizminin istek ve iradesine boyun eğmek mecburiyeti artmıştır.

Arjantin'deki çöküş denilebilir ki Türkiye burjuvazisinin yüreğini hoplatmaktadır. İMF'nin ek kredilerine rağmen ekonomik kriz hala da sürüyor. Kaldı ki, borç dilimleri halinde verilen bu kredilerin sürmesi, ABD'nin bölgedeki maceracı girişimlerine harfiyen yanıt vermelerine sıkı sıkıya bağlı olduğu için, ortada hiçbir şeyin garantisi yoktur. Her an İMF ile ipler kopabilir ve her an Arjantin'deki akıbetle yüzyüze kalınabilir. Bu akıbetten kaçınmak için Amerikan emperyalizminin isteklerine harfiyen boyun eğmenin ise benzer ağırlıkta başka iktisadi ve siyasal sonuçları olacaktır. Bu, işbirlikçi Türk burjuvazisinin düne göre daha ağır bir kısılcacın içine sıkışması, ülkeyi ve emekçileri birbirinden beter akbetlere sürüklemesi anlamına gelmektedir. Arjantin'den 1.3 milyar dolar borcu esirgeyen İMF'nin Türkiye'ye yeni bir 10 milyarlık borç verme kararı alması elbette boşuna değil.

Dolayısıyla sermayenin korkusu da boşuna değil. TÜSIAD, TOBB, muhalefet partileri, hükümet ve satılık kaleşörler peşpeşe bir takım boş sözlerle piyasaya iyimserlik mesajları vermek için elbirliği yapmış bulunuyorlar. Ancak, altı boş iyimser yorumlarla durumu kurtarmaya çalışanların bile yüreklerinde aynı korku, kafalarında hep aynı soru var: Ya Arjantin gibi olursak!

Bu sözde iyimser yorumlara bakılırsa Türkiye Arjantin olmazmış. Çünkü, Türkiye İMF'nin programını eksiksiz uyguluyormuş. Türkiye halkının manevi yapısı sosyal patlamalara izin vermeyecek bir özellik gösteriyormuş. Türkiye ekonomisi, Arjantin'le kıyaslanamaz avantajlar taşıyormuş vs., vs.

Kuşkusuz bu açıklamaların bir ciddiyeti ve inandırıcılığı bulunmuyor. Mevcut koşullar, iktisadi ve siyasal krizin vardığı boyutlar, bunun işçi ve emekçilere faturası hiç de Arjantin'den aşağı kalır değildir. Eğer bu aynı koşullar Türkiye'de henüz bir sosyal patlamaya yolaçmıyorsa, bu yalnızca işçi ve emekçilerin öfke ve tepkilerinin akacağı bir kanalın yaratılmamasındandır. Hiç kimsenin kuşkusunu olmasın, sınıf ve kitle hareketinin temel ihtiyaçları karşılamaya dönük asgari bir çaba gösterildiğinde, hiçbir yalan, demagoji ve polise tedbir sınıf ve kitle hareketinde güçlü bir çıkışın önüne geçemeyecektir.

Doğal afet değil kapitalizm öldürüyor

Kış koşulları neredeyse tüm ülkede hayatı felç etmiş durumda. Yağmurlar yerleşim birimlerinde can alacak düzeyde felakete dönüşürken, İstanbul'da 10 santimi bile bulmayan kar ve eksi 3-

5'ten aşağı düşmeyen soğuk nedeniyle trafik felç oldu, okullar tatil edildi, donarak ölenler oldu.

Felaket haberleri günlerdir gazete manşetlerinden düşmüyor. Haberlerinin ağırlığını, Antakya ve Mersin'deki seller, İstanbul ve Trakya'daki kar ve buzlanma sonucu yaşanan sorunlar oluşturuyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi, İstanbul'un 5-10 santim kara nasıl teslim olduğu bol

resimli-görüntülü haberlere konu olurken, adam boyu kar ve eksi 20'lere varan soğuk altındaki Erzurum ve diğer doğu-güney doğu illeri ile kasaba ve köylerinin halinden pek bahseden yok. Eğer Türkiye'nin Avrupası Trakya'da bir tren dolusu yolcu 30 saat boyunca yolda kalabiliyor ve hiçbir yardım yapılmıyorsa, doğunun halini tahmin etmek zor olmasa gerek. İlginin zayıflığının nedeni ise, Kürtlerin sadece ulusal varlığının değil, biyolojik varlığının dahi yok sayılması olmalı.

Biz gene de haberlerin merkezinde yer alan batı ve güneyin Türk yerleşim

bölgelerinde yaşanan felaketlerin sebep ve sonuçlarıyla devam edelim. Buralarda yaşananlar Türk devleti ve düzeninin özünü deşifre etmeye daha uygun.

Kimi basın organları yaşanan felaketlerin sorumluluğunu neredeyse tümüyle belediyelere yıkmaya eğiliminde. Haber başlıklarını buna göre seçiyor, öne çıkaracakları konuları buna göre belirliyorlar. Kuşkusuz kent merkezlerindeki su baskınları gibi olaylarda alt yapı yetersizliğinin belirleyici bir yeri vardır. Ancak yerleşim yerlerindeki su baskınları yaşanan felaketlerin çok az bir kısmını oluşturuyor. Bu, belediyelerin sorumluluğunu azaltmıyor ama felaketin asıl büyük kısmından kimin sorumlu olduğunun açığa çıkarılması gerekliliğini gündeme getiriyor.

Bir ülkedeki her iyi/olumlu gelişmeden olduğu gibi, her kötü/olumsuz gelişmeden de, o ülkenin egemen sınıfı ve elinde bulundurduğu devlet gücü sorumludur. Zaten Türkiye'deki örgütlenme tarzıyla belediyeleri de devlet kuruluşu statüsünde

değerlendirmek yanlış olmaz. Dolayısıyla, ister belediyelerin görev ve sorumluluk alanında gelişsin, isterse doğrudan devletin, felaketlerin toplam

sorumluluğu devlete aittir. Deprem felaketleri vesilesiyle çok şey yazıldı söylendi. Deprem doğal bir olay olmakla birlikte felaket toplumsaldır, siyasiydir. Bu belirleme tüm doğa olayları için olduğu gibi, bugün

felaketlerin büyüklüğü de işin bu yanıyla ilgili. Bu tür olaylara müdahaleyle görevli devlet kuruluşları henüz tümüyle tasfiye edilmediği halde bunlar yaşanmaktadır. Bu kurumlar ve imkanları harekete geçirilmemekte, zorluklarla karşılaşan insanlar, kitleler halinde kaderine terk edilmektedir. Depremlerde onbinlerce yurttaş enkazların altında can çekişirken, kar yolları keserken, sel köyleri kentleri süpürüp götürürken, devletin iş makineleri, ekipmanları vb. bir kenarda yatırılmaya devam edilmektedir.

Doğal olaylarda ve toplumsal ihtiyaçlar sözü konusu olduğunda böyle davranan devlet, diğer yandan, toplumsal sorunlar karşısında son derece eli açık ve hızlı davranabilmektedir. Kardan kapanan yolları açmak için harekete geçirilemeyen iş makineleri, cezaevlerini yerle-bir etmek, devrimci tutsakların kollarını koparmak, başlarını ezmek için kullanılabilir.

Demek ki sorun devletin imkanlarının sınırlarında

değil, hangi ihtiyaçlara yöneltildiğindedir. Açık olansa, toplumun ihtiyaçlarına yöneltildiği, yöneltmek istenmediğidir. İsteksizlik, hükümet, başbakan, ilgili bakanlıklar vb. sınırlarında bir bireysel-siyasal bir tutum değil, daha köklü bir devlet ve düzen politikasıdır. Hatta, özelleştirme, devletin küçültülmesi politikalarının IMF tarafından dayatıldığı hesaba katılırsa, sermayenin uluslararası bir yönelimi-uygulamasıdır demek daha doğru olacaktır. IMF ile yapılan son stand-by anlaşması gereği, Köy İşleri ve Karayollarını tasfiye kararının, kışla yaşanan felaketler üzerinden yeniden bir değerlendirmesi, Türkiye'deki sermaye düzeninin kendini nasıl da toplumun ve toplumsal ihtiyaçların karşısında/aleyhinde konumlandığını gösterir. Aynı zamanda da, sosyalizmin yeniden toplumun tek seçeneği haline geldiğini. İki damla yağmur ve karın felakete dönüşmesinin tek nedeni topluma karşı hiçbir sorumluluk üstlenmek istemeyen sermaye düzeni ve

devleti, onun özelleştirme politika ve uygulamalarıdır. Çözümse, tam tersi bir uygulamayla, yani sosyalizasyonla sağlanabilecektir. Tümüyle toplumsal ihtiyaçlar üzerinden şekillendirilmiş bir devlet organizasyonu, sadece işçi sınıfının iktidarında gerçekleştirilebilecektir. Dolayısıyla, ancak işçi sınıfının sosyalist devleti, deprem, kar-kış gibi doğa olaylarının işçi ve emekçilere felaket getirmesini engelleyebilecektir.

Yüz karası

GÖNÇÖR MENGİ

VATANDAŞIN can ve yol güvenliği, eksi 5 dereceli bile bulmamış bir havada dahi garanti edilemiyorsa, soruyorum, bu devlet niçin var? 3TE

yaşamakta olduğumuz kış koşulları için de aynen geçerlidir. Yağmur ve karın felaketlere yol açmasının nedeni, öncelikle gereken önlemlerin alınmaması, ikinci olarak da yaşadığı ana ilişkin yardım-kurtarma niyet ve davranışının gösterilmemesidir.

Devletin yaptığı da tam olarak budur.

Türk devletinin yapılanması, giderek, toplum hizmetlerinden tümüyle uzaklaşma/soyunma yönündedir. Buna "devletin küçültülmesi" diyorlar ve propagandada ağırlığı "KIT kamburundan kurtulma"ya veriyorlar. Ancak asıl gerçekleştirilmeye çalışılan ve toplumsal yaşamı daha derinden etkileyen, kamu hizmetlerinin tasfiyesidir. Gerek depremlerde, gerek yağmur/karda yaşanan

İyimserlik yalanları ve gerçekler

Devlet ve hükümet cephesinden yine bir iyimserlik havası estirilmeye çalışılıyor.

Her ağzını açan düzen sözcüsü, AB ile ilişkilerin yoluna konulduğu, Kıbrıs meselesinin çözümünde önemli mesafe kaydedildiği, IMF kredisinin garantilediği, piyasaların düzelmeye başladığı, vb. propagandasına girişiyor. Her zaman olduğu gibi bu kampanyada da sermaye devletinin en büyük destekçisi, uluslararası sermayenin icra kurulu IMF. Emperyalist sermayenin bu soygun şebekesi, bir yandan hükümetin garantilediğini propaganda ettiği kredi için direktiflerinin yerine getirilmesini şart koşarken, diğer yandan 2002'nin Türkiye ekonomisi için umut vaat ettiği "müjde"sini veriyor. Oysa yürütülen iyimserlik kampanyasının ne anlama geldiğini görmek için IMF'nin bu müjdesi bile tek başına yeterlidir. Tüm önceki müjdelerinde olduğu gibi, yine yeni krizleri müjdeliyorlar aslında.

2002 için kimlere umut kimlere yıkım

hazırladığının belgesi niteliğindeki yeni IMF bütçesi ortadayken fazla söze bile gerek yok. Ama gene de söz konusu kampanyanın kirli hedeflerini ortaya çıkarmada bütçe gerçeklerinden de yararlanmak gerekiyor.

Yeni bütçe yine bir borç ödeme programından ibaret. Ayrıntıyı ise ödenecek borcun işçi-emekçi kitlelerden nasıl tahsil edileceği oluşturuyor. Hatırlanacağı gibi, hükümetin "garantiledik" övüntüsüne konu olan yeni IMF kredisi için uyguladığı taktik, bütçenin mecliste tartışmasız

onaylanmasının öngününde yayınladığı genelgelerle IMF'ye tahsilat güvencesi vermek olmuştu. Bu genelgelerde de açıkça ifade edildiği gibi, 2002, öncelikle 100 bin kamu çalışanına işsizlik ve açlık vaadediyor. Tüm işçilere ikramiye ve tazminatlarının gaspını vaadediyor. Yine tüm işçi ve emekçilere yeni vergiler, yeni zamlar vaadediyor. Demek ki işçi sınıfı ve emekçilerin yıkımı yeni yılda da devam edecek. Bu, yeni IMF bütçesiyle garantiye alınmış bulunuyor.

Öyleyse IMF'nin ve hükümetin sözünü ettiği "umut" neyi ifade ediyor? Nüfusun büyük çoğunluğuna yıkım getiren bir bütçe, bir program kimlere umut aşılayabilir?

Tüm yıkım programlarında ve bütçelerinde olduğu gibi, 2002 bütçesi ve aynı süreçte uygulanmaya başlanacak olan yeni stand-by da, yığınların sefaleti pahasına büyük sermayenin biraz daha palazlanmasına hizmet edecek şekilde hazırlanmıştır. Bu bütçe ve bu programla uluslararası sermaye borç faizlerini tıkr tıkr tahsil etmeye devam edecek. Demek ki onlar için "umut" devam etmektedir. İşçi sınıfının kazanılmış tüm haklarının gaspı sayesinde daha ucuza üretip, otomatige bağlanmış zamlar sayesinde daha pahalıya satması devlet tarafından garantilenen "yerli" sermaye grupları için de, 2002'nin umut vaat ettiğinden söz etmek mümkün kuşkusuz.

Sermaye düzeni işte budur. Birilerinin (milyonların) açlık, sefalet ve yıkımı -hatta ölümü-, başka birilerinin (sınırlı sayıda sermaye sahibinin)

umudu haline gelmiş-getirilmiş durumdadır. Sermayenin krizi atlama için yapılan tüm plan ve programlar, işçi sınıfı ve emekçilerin yıkımına dayanıyor. Bu arada "ülke için seve seve" demagojileri de eski "vatan, millet, Sakarya" teranesinin yeni versiyonunu oluşturuyor. Sefaletle boğuşan işçi sınıfı ve emekçileri aldatmaya yaramasa da, geniş küçük-burjuva kitlelerin zihnini bulandırması bile kâr sayılıyor.

İyimserlik yalanları ve gerçekler

Yayılmaya çalışılan iyimserlik havasının 2002'ye ilişkin olanlarının ana hatlarına yukarıda değinmiş olduk. Yeni yılın ve yeni bütçenin, söz konusu iyimserlik havasıyla ilgili temel bir özelliği daha, ekonomik küçülme hedefi. Yani, yeni bütçe planlı-programlı bir gerileme, bir düşüş anlamına da geliyor. 2002'ye ilişkin iyimserliğin

zeminini işte bu ekonomik gerileme, bu çöküş oluşturuyor. Diğer yandan, 2001'e ilişkin verilen tüm vaatlerin, açıklanan tüm sayıların, kamuoyunu oyalamaya ilişkin bayağı yalanlardan ibaret olduğu da döne döne açığa çıkıyor. Bu yıla ilişkin açıklanan enflasyon rakamlarının gerçeklerden ne kadar uzak olduğu ortadaydı. Ancak verilen yeni rakamlarla bu somutlanmış oldu. Bu yeni açıklamada 2001 yılında Mart'tan Kasım'a temel kalemlerdeki fiyat artışlarının %33 ile %230 arasında değiştiği belirtiliyor.

Piyasalarda düzelmeye argümanına destek için kullanılan IMF kredisinin güvenceliği söylemine gelince; piyasaların bugünkü durumunun tek nedeni ve sorumlusunun IMF kredilerinde özetlenebilecek borç ekonomisi olduğunu hatırlatmak yeterli olacaktır. Her yeni kredi sözü, emperyalizm uşağı hükümet yetkilileri tarafından bir övünç vesilesi yapıldı. Ancak her yeni borç da ekonomideki sıkıntıları büyüte büyüte bugünkü çöküşü koşullamış oldu. Türkiye'nin durumu da pek farklı olmamakla birlikte, sonunu daha bariz görmek için aynı yolu tüketmiş bulunan Arjantin'e bakmak yeterli olacaktır. IMF bugün, ABD çıkarları gereği Türkiye'nin yönetimindeki Amerikan uşaklarını pohpohlamaya ve borç vermeye devam ediyor diye, bunun sonsuza kadar böyle süreceğinin hiçbir garantisi bulunmuyor. Tıpkı Arjantin'e yaptıkları gibi, ödemenin riske girdiğini düşündükleri noktada arkalarını döneceklerinden, has uşaklarını yıkımla başbaşa bırakacaklarından kimsenin kuşkusuz olmamalıdır. Kaldı ki, IMF kredisinin güvenceliği

de gerçeği tam olarak ifade etmiyor. Şimdilik ortada sadece verilmiş sözler var. Ve tabii bir de asıl olarak alınmış sözler. Her zamanki gibi, IMF öne sürdüğü şartlar yerine getirildiği takdirde söz verdiği krediyi serbest bırakacak.

Bayram tatilini takip eden ilk işlem gününde ise, piyasalarda düzelmeye yalanıyla dalga geçercesine dolar ve mark yükselmeye devam etti.

Ekonomiye ilişkin yalanları politikaya ilişkin olanlar takip ediyor. Alternatifsiz olduğunu her vesileyle yineleyen hükümetin, baştan beri, en büyük övünç kaynağı emperyalizmle işbirliği ve Amerikan uşaklığında aldıkları mesafe olmuştu. Bu kendileri payına bir gerçekliği de ifade ediyordu. Oysa bugün yürütmekte oldukları iyimserlik kampanyasına malzeme yaptıkları konular baştan aşağı yalan ve demagojiye dayanıyor. Kıbrıs'tan taviz vermeden AB ile ilişkilerde mesafe alındığına

ilişkin söylemlerin de, tıpkı ekonomiye ilişkin olanlar gibi, gerçeklerle hiçbir ilişkisi bulunmuyor. Öncelikle, AGSP'ye ilişkin alınan karar Kıbrıs konusundaki esip savurmayla tam bir tezat oluşturmuş ve resmi söylemlere inanmaya

eğilimli herkesi şaşkınlığa düşürmüştür. Ancak bu karar öncesinde büyük bir gizlilik içinde gerçekleştirilen zirvelerde Kıbrıs ve Ortadoğu sorununun karara bağlandığı ve büyük ihtimalle kararların Kıbrıs'tan tavizi de içerdiği açık. Gerek AGSP kararı, gerekse Laeken bildirgesi konusunda yaşananlar ortada iken, AB ile ilişkilerde mesafe katedildiğini söyleyebilmek tam bir arsızlıktır. Ortada alınmış bulunan arpa boyu kadar bile yol olmadığı gibi, tam tersine, yeni pürüzler söz konusudur.

Krizle boğuşan çöküş halindeki bir ekonomi, kilitlenmiş bir iç politika, uluslararası ilişkilerde büyüyen sorunlar ve yaratılmaya çalışılan iyimserlik havası tüm tezatlığına rağmen, aslında sistemin bir özelliğini işaret etmekte. Soygun ve talan üzerine kurulu sermaye sistemi, kendi yarattığı batağa gömüldükçe sahte söylemlere, yalan ve demagojiye daha fazla sarılmaktadır. Bataklık onun yaşam kaynağıdır. Ancak kendi batağında boğulmamak için de kitleleri oyalamaya ihtiyaç duymaktadır. Ekonominin ve yönetimin iyiye gittiği propagandasının bugünlerde hızlandırılmasının altında ise yeni kriz beklentileri aramak gerekir. Üstelik bu kez, geçen Şubat'ta olduğu gibi ekonomik krizle atlama şansları da pek bulunmuyor. Üzerinden neredeyse bir yıl geçmesine rağmen ufukta hala aşma umudu gözükmeden ekonomik krize, bugün, siyasal ve askeri bunalımlar da eklenmiş bulunuyor. Aldığı kararla emperyalist savaşa gözü kapalı dalmış bulunan Türk devletini Şubat krizinden çok daha büyük bunalımlar bekliyor.

Kapitalist gelişme ve toplumsal eşitsizlik

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP) Türkiye Temsilciliği "2001 Türkiye İnsani Gelişme Raporu"nu bayramdan önce açıkladı. Rapor Türkiye kapitalizminin 1965'ten bu yana yaşadığı "gelişme"yi kimi çarpıcı rakamlarla ortaya koyuyor.

Raporu sunan UNDP Türkiye Temsilcisi Alfredo Witschi, Türkiye ekonomisinin 1965'ten bu yana dikkat çekici bir gelişme gösterdiğini söylerken, bunun eşitsiz bir gelişim olduğunu da itiraf etmek durumunda kalıyor.

Rapora göre, Türkiye'nin insani gelişmişlik düzeyi 1965'ten bu yana geçen sürede yüzde 48'den yüzde 73.3'e çıkmış. Okuma-yazma bilenlerin oranı yüzde 57'den yüzde 84'e, okullaşma oranı yüzde 50.6'dan yüzde 61'e yükselmiş. Kişi başına gelir ise 927 dolardan 6 bin 486 dolara çıkmış. İnsanların ortalama ömrü de 56.1 yılken 69.3 yıl olmuş.

Gelişen kapitalizm büyüyen eşitsizlik demektir

Buraya kadar sorun yok gibi görünüyor. Gerçekten de ortalamalar üzerinden konuşulduğunda belli bir gelişmenin olduğu açık. Ama tablonun bir de diğer yanı var. O da bu gelişmenin yarattığı büyük eşitsizlikler.

Bölgesel eşitsizliğin yapısı: Kocaeli ve Şırnak...

Eğer Şırnak'ta doğduysanız, ortalama yaşam beklentiniz ancak 58.3 yıl olabilir, yani 60'ınızı göremeden ölmeniz büyük ihtimaldir.

Eğer Şırnak'ta doğduysanız, büyük bir ihtimalle okur-yazar değilsinizdir. Sokakta dolaşan her 100 yetişkin Şırnaklı'nın sadece 44.5'i okuma-yazma biliyor çünkü.

Eğer Şırnak'ta doğduysanız, büyük bir ihtimalle okula da gidemeyeceksiniz. Çünkü okul yaşında olup da okula gidebilen Şırnaklılar'ın oranı sadece yüzde 28.7.

Eğer Şırnak'ta yaşıyorsanız, satın alma paritesi açısından bakıldığında bile kişi başına Gayri Safi Yurt İçi Hasıla'dan size düşen ortalama pay yılda 2354 dolardır.

Şırnak, Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'na (UNDP) göre Türkiye'nin insani gelişmişlik bakımından en geri şehri. Bu endekse göre Şırnak 'düşük insani gelişme' kategorisinde.

Bir de en tepeye bakalım.

Eğer Kocaeli'nde doğduysanız, ortalama yaşam beklentiniz 74.8 yıldır. Yani, Şırnaklılar'a göre ortalama 16.5 yıl fazla yaşamanız olasıdır.

Eğer Kocaeli'nde doğduysanız, okuma yazma bilmemeniz ihtimali çok düşüktür. Çünkü Kocaeli'ndeki yetişkinlerin yüzde 93.1'i okuma yazma bilmektedir.

Eğer Kocaeli'nde doğduysanız, okula gitmekte hala sorunlar olmasına rağmen okula da gidebilirsiniz. Çünkü bu ilde okul çağındaki çocukların yüzde 65.3'ü okula gidiyor.

Eğer Kocaeli'nde doğduysanız, satın alma paritesi açısından bakıldığında kişi başına gerçek Gayri Safi Yurtiçi Hasıla'dan aldığınız ortalama pay 16 bin 991 dolardır. (...)

İsmet Berkan, *Radikal*/12 Aralık 2001
(Başlık tarafımızdan konulmuştur...)

Rapor ülkedeki tüm zenginlikleri yağmalayan burjuvazi ile kölelik koşullarında çalışıp yaşamak zorunda kalan işçi ve emekçiler arasındaki eşitsizliğe ilişkin ayrıntılı bilgiler vermiyor.

Fakat bölgeler ve iller arasında oluşan eşitsiz gelişim de en az bunun kadar çarpıcı. Buna göre, Türkiye'nin Marmara Bölgesi'nde insani gelişmişlik düzeyi yüzde 80'i yakalamışken, Doğu Anadolu'da bu oran sadece yüzde 61.2'de kalmış. İllere göre değerlendirildiğinde durum daha da vahim. Örneğin Kocaeli'de insani gelişmişlik düzeyi yüzde 80'lere ulaşmışken, bu oran Şırnak'ta yüzde 49.2, Ağrı'da ise yüzde 52.5 düzeyinde. Yani Türkiye ortalaması 1965'te neyse bugün Şırnak'ta durum o diyebiliriz. Bir başka şekilde ifade edersek, Şırnak ve Ağrı gibi iller Kocaeli'nin 35 yıl gerisinden geliyor.

Bölgeler ve iller arasındaki bu rakam farklılıklarının gerçek yaşamda ne anlama geldiğini *Radikal* yazarı İsmet Berkan'ın konuya ilişkin yazısının sunduğu verilerden görmek mümkün. Fakat İsmet Berkan yazısında bütün bunları sıraladıktan ve Türkiye'de "Bir Güney Avrupa ülkesi ile Bangladeş'in bir arada yaşadığı"ni tespit ettikten sonra, "*İnsani gelişmişlik endeksindeki yerimizi yükseltmek için refahta eşitliğe ulaşmaya çalışmalıyız. Bunu sağlamak için özel politikalar geliştirmeli ya da bu politikalara sahip siyasi akımları siyasi iktidara taşımalıyız*" demekle yetiniyor. Yazısının başlığı "Eşitsizliğin yapısı", fakat bu büyük eşitsizliklerin temelinde neyin yattığını söylemekten özenle kaçınıyor. Kapitalizm koşullarında bu eşitsizliğin giderilemeyeceğini, tersine uygulanan IMF politikalarının da etkisiyle günden güne daha da arttığını, bir Aydın Doğan memuru olarak kendisinden beklenebileceği gibi es geçiyor. Sosyal eşitsizliği derinleştirmek, sınıflar ve bölgeler arasındaki uçurumu büyütme, kapitalizmin doğasından vardır. Dünyanın ve Türkiye'nin ağır kriz ortamında ise bunun yalnızca alabildiğine ağırlaşması beklenebilir.

Her alanda eşitlik sosyalizmde mümkündür

Tüm bu eşitsizliklerin temelinde bizzat kapitalist sistemin sömürü ve kâra dayalı yapısı vardır. Kapitalist sistem insanların daha iyi daha mutlu yaşamasını amaçlayan bir sistem değildir. Temel dinamiği daha fazla kârdır. O nedenle de insanların

daha iyi eğitim görmesi, kaliteli sağlık hizmetinden yararlanmaları, insana yakışır konutlarda oturmaları, sağlıklı bir çevre içinde yaşamaları onun gerçekleştirmeye çalıştığı hedefler arasında yer almaz. Kapitalistler bütün bunları sadece kendi sınıfları için isterler ve gerçekleştirirler. Her türlü lüksün bulunduğu konutlar, özel doktorlar ve hastaneler, gene çok daha kaliteli eğitim verilen okullar ve buna benzer bir çok şey burjuvazinin hizmetindedir. Bir avuç kapitalist yaşamın her türlü olanağından yararlanırken, milyonlarca işçi ve emekçi en sağlıksız koşullarda yaşamak ve çalışmak zorunda kalır. Bunalımın derinleştiği dönemlerde ise bu uçurum daha da büyür, insanlığın ezici bölümü insanlık dışı bir yaşama sürülür.

O nedenle kapitalizm koşullarında insani gelişmeden bahsetmek, bu gelişmeden toplumdaki bütün insanların eşit şekilde yararlanabileceğini iddia etmek mümkün değildir. Buna inanan Türkiye'deki herkesin yılda 6 bin dolar kazandığına da inanmak durumundadır. Oysa bırakın bir kişiyi, kalabalık bir işçi ailesi bile yılda 6 bin doları kolay kolay kazanamaz. Fakat aynı para, kalıbı az çok yerinde bir sermayedarın çocuğunun bir aylık okul taksididir.

Toplumdaki ve dünyadaki eşitsizliklere karşı olmak için kapitalist sisteme karşı olmak, insanlığa acı ve gözyaşından başka hiç bir şey vermeyen bu sömürü düzenini yıkmak için mücadele etmek gerekmektedir. Çünkü her alanda gerçek eşitlik ve gerçekten herkesin yararlanabildiği bir insani gelişme ancak sosyalizmde mümkündür.

İzmir'den kısa kısa...

BES ve DİSK BANK-SEN'den ortak eylem

Kamu bankalarının tasfiye edilmesine karşı Büro Emekçileri Sendikası ve DİSK Bank-Sen tarafından oluşturulan Pamukbank Platformu, banka emekçilerine yönelik bu saldırıları protesto etmek amacıyla Konak Gümrük'teki Halk Bankası Genel Müdürlüğü önünde 20 Aralık günü basın açıklaması yaptı. Kamu bankalarında iş güvencesi talebiyle yapılan eylemde; "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "İMF defol bu memleket bizim!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

Belediye-İşçilerinden eylem

Konak Belediyesi'nde çalışan belediye işçilerine ikramiyelerinin ödenmemesi üzerine Belediye-İş Sendikası belediye önünde oturma eylemi yaptı. Bayram öncesine denk gelen bu eylemliliklere mesai bitiminde Büyük Şehir Belediye işçileri de katılarak destek verdi.

Büyükşehir Belediye başkanıyla sendika yöneticileri arasında görüşmeler devam ederken belediye işçileri aileleriyle birlikte Büyükşehir belediyesi önünde beklediler. Aralıklarla yapılan bu eylemlilikler belediye işçilerinin ikramiyelerini almalarıyla son buldu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

19 Aralık katliamının 1. yılı...**İki sınıf, iki tutum**

Faşist rejimin cezaevlerinde gerçekleştirdiği vahşi katliam ve bu katliama karşı sergilenen görkemli direnişin üzerinden bir yılı aşkın bir süre geçti. 19 Aralık, devlet adına kudurmuş bir vahşetin ve devrimci tutsaklar adına ise soylu bir direnişin birlikte hatırlandığı bir tarihtir.

İnsanın özgürleşme mücadelesi, demek oluyor ki, gericileşen bir sınıfın (burjuvazinin) saltanatına son verilmesi uğruna verilen mücadele, büyük bedeller ödemeyi kaçınılmaz kılıyor.

İnsanın insan tarafından sömürülmesi/köleleştirilmesinin başladığı ilk sınıflı toplum olan kölecilikten beri egemenler, kurulu düzene karşı başkaldırıları etkisizleştirmeye çalışmışlar ve bu kirli amaçlarına ulaşmak için hiçbir vahşetten kaçınmamışlardır. Bunun en çıplak yaşandığı alan ise zindanlardır. Bu yönüyle zindanlar, sınıflı toplumların temel simgelerinden biridir.

Sınıflı toplumlar zincirinin son halkası olan kapitalizmin burjuva devleti, bütün bir zulüm ve zorbalık tarihinin birikim ve deneyimine sahiptir. Bu birikimi, gelişen bilim ve tekniği kullanarak, kokuşmuş düzene karşı mücadele edenleri tasfiye etme/etkisizleştirme, böylece ömrünü uzatma çabası, burjuvazi için vazgeçilmezdir.

İşbirlikçi sermaye devletinin bu alanda oldukça kirli bir sicili bulunmaktadır. Cumhuriyet'in kuruluş yıllarından beri işçi ve emekçilere, ilerici ve devrimci güçlere karşı sistemli bir imha çizgisi izlemiştir. Bu politika, başta Kürt halkı olmak üzere ezilen ulus, azınlık ve mezheplere karşı da uygulanmıştır.

Sömürü ve köleliğe dayalı son toplumsal sistem olmasından dolayı emperyalist-kapitalist sistemde çelişkiler daha keskin, çatışmalar daha şiddetli yaşanmaktadır. Sömürülen işçi sınıfı ve emekçilerin siyasi öncüleri olan devrimci ve komünistler, bu sert çatışmada teslim alınamaz bir irade ortaya koymaktadırlar. Elbette bu onurlu tutumun da tarihsel bir geçmişi vardır. Spartaküsler, Şeyh Bedreddinler, Pir Sultanlar, Sacco ve Vanzettiler ile Rosenberglar bu değerlerin yaratıcılarıdır. Bu başeğmez tutum, egemenler adına devleti yönetenleri çileden çıkarmaktadır.

Vahşetlerini akıl almaz boyutlara vardırımlarının gerisinde bu vardır.

On yıllara yayılan ve Ölüm Orucu eylemiyle doruk noktasına ulaşan sınıf mücadelesinin zindan alanındaki en keskin çatışması, her iki sınıfın temsilcileri açısından yeni bir düzeyi ifade etmektedir. Bu karşıt iki eğilim 20 Ekim'i önceleyen süreçte kendini ortaya koymuştur. Vahşetin boyutlanması, Diyarbakır, Buca, Ümraniye, Ulucanlar, Burdur ve Bergama zindanlarında kendini çıplak bir şekilde göstermiştir. Ama aynı zamanda direnmenin, baş eğmezliğin de yeniden yeniden ispatlandığı örneklerdir. Özellikle Ulucanlar direnişinde devrimci tutsaklar, ölüme halaylarla meydan okuyarak direniş çizgisini yeni bir boyuta taşımışlardır.

19 Aralık katliamı karşısında sergilenen direniş ve bir yıldır hücrelerde devam eden, tüm işkence ve kirli manevralara rağmen kırılmayan Ölüm Orucu eylemi, devrimci iradenin yenilmezliğini tüm dünyaya göstermiştir. Bu kararlı tutum şaşkınlık ve hayranlıkla izleniyor. İşbirlikçi sermaye devletinin katliamları ise nefretle ile karşılanıyor.

Bu iki zıt tutumun tek açıklaması vardır. Bu, çatışan iki iradenin iki farklı sınıfı temsil ettiği gerçeğidir. Devrimci tutsaklar ölümüne direnme gücünü, temsil ettikleri işçi sınıfı ve emekçilerden, onların haklı davasından almaktadırlar. Böylesi bir dayanak olmasaydı, bu görkemli direniş bu kararlılıkla sürdürülemezdi.

Sermaye devletinin silahlı katilleri tarafından sergilenen vahşet de sınıfsal bir temele oturtulmadan anlaşılabilir. Bu kudurganlık, bu barbarlık, ancak çürüyen bir sınıf adına hareket eden bir katiller sürüsü tarafından uygulanabilir. Bu tutum, ölüm korkusuyla, tarih sahnesinden silinme korkusuyla gösterilen bir tepki olarak gündeme gelebilir ancak.

Birbirine zıt bu iki tablodan biri; çürüyen, miadını dolduran ve bir an önce yok edilmesi gereken bir sınıfa, burjuvaziye aittir. Diğeri ise, geleceği temsil eden, bütün işçi ve emekçileri, yani insanlığı sömürü ve kölelikten kurtaracak olan geleceğin temsilcilerine aittir.

Adana'da 19 Aralık katliamı kararlı ve militan bir eylemle lanetlendi

19 Aralık katliamının 1. yıl dönümü Adana'da yapılan eylemle lanetlendi. Eylemin hazırlıkları 10 gün önceden başladı. Devrimciler (SY Kızıl Bayrak, Atılım, Barikat, Devrimci Demokrasi ve Alınteri) bir araya gelerek, katliamın teşhiri için örgütlenecek eylem üzerinden bir program oluşturdu. Emekçilerin yoğun olduğu semt pazarlarında bildiri dağıtımı ve dövizlerle yürüyüş eylemleri planlanarak örgütlendi. Kurumlara asılmak üzere duvar gazeteleri oluşturuldu. Tutsak aileleri kurumları dolaşarak 19 Aralık günü İnönü Parkı'nda yapılacak basın açıklamasına çağrıda bulundular.

19 Aralık günü İHD'de toplanan kitle alkışlarla sokağa indi. "19 Aralık katliamını unutma, ölümlere izin verme!" yazılı bir pankart açılarak İnönü Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. Yoğun güvenlik önlemi alan polis kitlenin önüne geçerek yürüyüşü engellemeye çalıştı. Yaklaşık 10 dakika süren bir arbede yaşandı. Polis kitleden devrimcileri tek tek kopartmaya çalıştı. Ancak kitle saldırı karşısında oldukça kararlı bir duruş sergiledi.

Daha sonra basın açıklaması okundu, sistemin katliamcı yüzü basın metniyle de teşhir edildi. Polisler yaşanan çatışma sırasında kitle hücre karşıtı sloganlarla devletin katliamcı yüzünü teşhir eden sloganları gür bir şekilde haykırdı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eyleme devrimci güçler dışında TUHAY-DER, Haber-Sen, BTS katıldı. Önden katılacağını söyleyen EMEP, TKP ve HADEP ise eyleme gelmediler.

Adana'da uzun süredir yaşanan durgunluktan sonra eylemin kararlı ve coşkulu geçmesi moral açısından olumlu bir etki yarattı. Eylem, sonraki süreç için de önayıcı olması bakımından da olumlu geçmiştir.

22 Aralık'ta katliamla ilgili bir radyo programı ve paneller, planlanan eylem programı tamamlanmış olacak.

SY Kızıl Bayrak/Adana

19 Aralık protestoları...**Ankara:**

Sermaye iktidarının hücre tipi cezaevlerini yaşama geçirmek için 20 cezaevine birden yaptığı kanlı katliamın üzerinden tam bir yıl geçti. Bu bir yıl içinde 82 devrimci tutsak şehit düştü. Bütün bu saldırılara karşın tarih 19 Aralık 2001'i gösterdiğinde, sakat bırakmalara, onca işkenceye rağmen Ölüm Orucu Direnişi hala sürmektedir. Tam bir yıl önce yapılan ve hala sürmekte olan katliamı protesto etmek için Ankara'da bir basın açıklaması yapıldı.

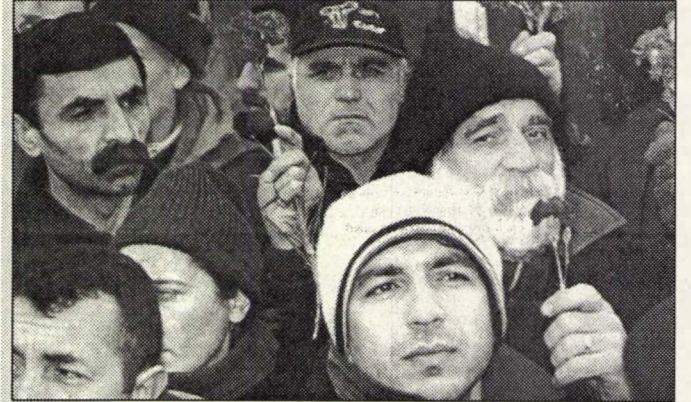
Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasına 9 kurum imza attı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında bir yıl önce yaşanan cezaevleri operasyonunun unutulmadığı, hafızalardan da silinemeyeceği vurgulandı. Eylemin sonunda hücrelere karşı süren Ölüm Orucu direnişinin taleplerinin kabul edilmesi vurgulandı ve diyalog çağrısı seslendirildi.

"İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganlarının ardından 19 Aralık'ta şehit düşen Ali İhsan Özkan'ın annesi Hayriye ana kısa bir konuşma yaptı. Basın açıklaması atılan sloganların ardından bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İstanbul:

19 Aralık katliamının 1. yılında tutsak yakınları ve kitle

örgütleri Bayrampaşa Cezaevi önünde karanfil bırakma eylemi gerçekleştirerek, katliamı protesto ettiler.

Eylem saat 13:00'te basın açıklamasının okunması ile başladı. Açıklamada ölümlerin durdurulabileceği, taleplerin kabul edilebilir olduğu belirtildi. Açıklamanın ardından slogan atmaya başlayan yaklaşık 100 kişilik kitleyi devletin terör güçleri müdahale ederek dağıtmaya çalıştı. Ancak bu saldırıya kararlı bir tutumla karşılık verildi. Polisin saldırısı sonucunda 23 kişi gözaltına alındı.

Eylemde, "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Katil devlet, yıkacağız elbet!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir:

19 Aralık katliamının 1. yıldönümü dolayısıyla İzmir Hücre Karşıtı Platformu, 19 Aralık günü bir basın açıklaması yaptı. 1 dakikalık saygı duruşundan sonra, 10 dakikalık sessiz oturma eylemi gerçekleştirildi. Basın açıklamasını TAYAD okudu. Açıklama'da "19 Aralık'la birlikte yıllar öncesinden planlanan F tipi hücrelere geçiş yapıldı. (...) Bu saldırılar içerde ve dışarda hepimize karşı yapıldı, yapılıyor. Buna karşı direnmek bir hak ve aynı zamanda bir görevdir. Dolayısıyla yeni 19 Aralıklar yaşanmaması, tecrit ve izolasyona son verilmesi, IMF ve F tipi yaşama hayır diyor ve sorunun çözümü için yetkilileri bir an önce diaolağa çağırıyoruz." denildi

Eylemde "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İnsanlık onuru hücreleri yıkacak!", "Devrimci tutsakları teslim alınamaz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kıbrıs'ta şahinlik, AB'ye sahte düşmanlık...

Sendikal ihanet çetesinden yeni manevralar

Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve Türk Metal Sendikası Başkanı Mustafa Özbek; sermaye adına işçi sınıfı hareketini dizginlemekle görevli bu iki çeteci son günlerde dış politikaya, fakat özellikle de Kıbrıs konusuna, özel bir ilgi gösteriyorlar.

Bayram Meral'in AB Raporu

Bayram Meral'in bu konudaki son icraatı Cumhurbaşkanı'na "AB Türkiye'den ne istiyor" başlıklı bir rapor vermek oldu. Tahmin edilebileceği gibi Meral'in raporu emperyalist AB'ye karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir içeriğe sahip değil. Tam tersine raporda işçi sınıfının çıkarlarının savunulması adına hiçbir şey yok. Bu tescilli semaye uşağının asıl derdi Kıbrıs. Raporun Kıbrıs'la ilgili bölümü şu cümleyle başlıyor:

"Avrupa Birliği, Türkiye'yi Kıbrıs'ta işgalci olarak suçlamakta, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin adadan derhal çekilmesini talep etmektedir. Uluslararası hukuku çiğneyerek Güney Kıbrıs ile üyelik görüşmelerine başlayan AB, bu görüşmelerin Ada'nın toprak ve nüfus bütünlüğü adına yapıldığını iddia etmektedir."

Rapor ilk bakışta Dışişleri Bakanlığı'na ya da MGK'ya ait olduğu izlenimi veriyor. Perinçekçi Aydınlik'tan ya da Emin Çölaşan'dan tanıdığımız şovenist ve saldırgan bir dille Avrupa Birliği'nin Türkiye'yi bölüp parçalamaya çalıştığından söz ediliyor. Bunun ise demokrasi ve insan hakları maskesi altında yapılmak istendiğinden dem vuruluyor.

Mustafa Özbek'in Denктаş aşkı

Sermayeye uşaklıkta Bayram Meral'den aşağı kalmayan Türk Metal Sendikası'nın faşist başkanı Mustafa Özbek ise Kıbrıs'a olan ilgisini Rauf Denктаş'a "Yılın Devlet Adamı" ödülü vererek gösterdi.

"KKTC Cumhurbaşkanı Denктаş'a, Türk-Metal Sendikası tarafından 'Yılın Devlet Adamı' ödülü verildi. Sendikanın toplantı salonunda düzenlenen törene, Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral, Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özbek ve sendika üyeleri katıldı.

"Denктаş, toplantı salonuna gelişinde, 'Denктаş nerede, biz oradayız', 'Kıbrıs Türktür, Türk kalacak' sloganları eşliğinde alkışlarla karşılandı. Denктаş'ın üzerine salondakiler tarafından çiçek yapıldı." (NTV)

Böylelikle bugün artık Kıbrıs'lı Türkler tarafından dahi istenmeyen, çözümsüzlüğün mimarlarından biri kabul edilen, kirli-karanlık ilişkileri dillere dolanan, iktidarını ancak Türkiye'nin desteğiyle ve zorbalıkla sürdürebilen Rauf Denктаş şahsında sermayenin Kıbrıs'taki şovenist ve işgalci dış politikası kutsanmış oldu.

Denктаş'a bu ödülün verildiği törende konuşan Türk-İş Başkanı Bayram Meral; "Ben Erzurumluym. Bu Ermeniler benim ebemi, dedemi öldürmüşler. Biz, onların filmi çekiyoruz. Türk subayını rencide ediyoruz. Ayıp değil mi o filmi çekene de, müsaade edene de", "Filistin halkını yerle bir ediyorlar. Sayın Cumhurbaşkanım Denктаş sahip çıkmasaydı, Kıbrıs halkının da olacağı oydu." dedi. Faşist Mustafa Özbek ise Denктаş'a ödülünü verirken yaptığı konuşmada, TÜSIAD'ın Kıbrıs konusundaki açıklamalarını

kastederek, şunları söyledi: "İki tane zenginler kulübü üyesi çatlak ses çıkarabilir. Onlar tüccar zihniyetiyle bakıyor. Onların bayrağı yok."

Böylece bu iki tescilli sermaye uşağı gerçekte hangi düşüncenin adamı ve hangi sınıfın temsilcisi olduklarını hiçbir kuşkuyla yer kalmayacak şekilde bir kere daha ispatladılar.

İhanet çetelerinin sahte AB karşıtlığı

İstedikleri kadar raporlar düzsünler, istedikleri kadar nutuklar atsınlar, sendikal ihanet çetelerinin bu sahte tavırlarına işçi ve emekçiler inanmıyorlar. Onların AB'ye karşı söylediklerinin bir ciddiyetinin olmadığını yakın dönem icraatlarından çok iyi biliyorlar.

Eğer Meral ve Özbek gibileri AB'ye ya da başka bir emperyalist odağa karşı olsalardı, şimdiye kadar yaptıkları gibi sınıf hareketini desteklemek için uğraşmazlar, onu güçlendirmek için çaba harcarlardı. Eğer sözünü ettikleri "bağımsızlık", "ulusal onur" gibi kavramlara bir parça bağlılıkları olsaydı, mesela uluslararası tahkim kabul edildiğinde ya da meclisin

İMF yasalarını çıkartmak için geceli gündüzlü çalışmaktan yorgun düştüğünde, ortalığı ayağa kaldırmaları, Bayram Meral'in çok sevdiği deyimle "gökubbeyi onların başına yıkmaları" gerekirdi. Fakat bunların hiçbiri yapılmadı. Tersine, sendikal ihanet çeteleri emperyalist politikalara karşı mücadele arayışı içinde olan işçi-emekçi kitlelerin önündeki en ciddi barikatlardan biri oldular. Sermayenin tüm saldırı politikalarına, "Türk işçisi ülkesi için üzerine düşen fedakarlığı yapmaktan kaçınmayacaktır" türünden demagogilerle destek sundular. İşçi ve emekçilerin yaşadığı yıkımı, yoksullaşmayı, çığ gibi büyüyen işsizliği demagogilerine malzeme yapmak dışında görmemeyi tercih ettiler.

Kıbrıs şahinliğinin gerisinde başka nedenler var

Kuzey Kıbrıs 27 yıldır Türkiye'nin denetiminde. Özellikle KKTC ilan edildikten sonra bu topraklar Türkiye burjuvazisinin gözlerden ırak arka odası gibi kullanılmaya başlandı. Türkiye'nin adadaki çıkarlarının temsilcisi olmaktan başka bir işi olmayan Rauf Denктаş'ın odağında bulunduğu bir karanlık ilişkiler ağı kuruldu. Bu ilişki ağı sayesinde kara paraya, mafya hukukuna dayalı bir çıkar şebekesi oluşturuldu. Yanısıra Kuzey Kıbrıs Türk kontrgerillasının eğitim üssü olarak kullanılmaya başlandı.

Türkiye'de yolsuzluklardan, rüşvetten, vurgunlardan kazanılmış paranın bir bölümü de

Kıbrıs'ı yatırım alanı olarak seçti. İşte Türkiye'de sendikaların tepesine çöreklenmiş çete örgütlenmeleri (ki bunların başında Mustafa Özbek geliyor) Kıbrıs'taki bu karanlık ilişkilerin, orada kurulmuş yağma ve talan düzeninin tam göbeğinde yer almaktadır. Hem Bayram Meral'in hem de Mustafa Özbek'in değme burjuvaları aratmayacak ölçüde mal varlıklarına sahip oldukları bilinmektedir. Bunlardan bir kısmı da Kıbrıs'tadır. Özellikle Mustafa Özbek'in Kıbrıs'ta bir dizi "yatırım"ının olduğu artık gizlenemeyen bir gerçektir. Özbek'in kişisel varlıklarının ve gizli ortaklıklarının dışında Türk Metal Sendikası'nın da Kıbrıs'ta tesisleri vardır.

Fakat, bu önemli bir faktör olmakla birlikte, bu çete reislerinin Kıbrıs konusunda şahin kesilmelerinin gerisindeki tek neden ortağı oldukları ve başında da Denктаş'ın bulunduğu kirli çıkar ilişkilerini koruma kaygısı değildir.

Onlar aynı zamanda sermayenin saldırılarının yoğunlaştığı şu günlerde işçi ve emekçilerin dikkatini daha farklı gündemler üzerine çekmek gibi bir hesabın da içindeler. 1 Aralık eyleminden sonra bir genel grev beklentisi içinde olan işçi ve emekçilerin dikkatini Kıbrıs konusuna çekmeye çalışıyorlar. Bunun için ise, bir taraftan yıllardır sistemli bir tarzda kitlelere pompalanan gerici şovenist politikaların yarattığı duyguları, diğer taraftan da sınıf içerisinde emperyalist saldırı politikalarına karşı birikmiş tepkiyi bir arada kullanmaya çaba sarfediyorlar.

Emperyalizme karşı gerçek yanıt: İşçi sınıfının devrimci programı

Fakat unuttukları bir şey var. Kıbrıs ve AB ile ilişkiler de dahil Türkiye'nin

dış politikasının tümü ABD emperyalizminin istek ve ihtiyaçlarına göre şekillenmektedir. Türkiye bu çerçevede AB ile daha ileri ilişkilere ve Kıbrıs konusunda da geçmişte savunduğu politikardan taviz vermeye zorlanmaktadır. AB tarafından ileri sürülen şartlar ne olursa olsun, Türkiye şu veya bu şekilde bunları yerine getirmek zorundadır. Sermayenin uşağı sendikal ihanet çetesine de bunları savunmak düşecektir. Yani bugünkü manevraları için kullanabilecekleri alan bir hayli sınırlıdır.

Meral'in Cumhurbaşkanı'na verdiği raporu sadece bir hafta sonra (20 Aralık'ta) yaptığı bir yeni açıklamayla "izah etmesi", "Türk-İş Avrupa Birliği'ne karşı değildir" türünden sözlerle bir denge kurmaya çalışması da bunun sonucudur. Yeri gelmişken belirtelim, son açıklamasında Bayram Meral geçen hafta toplanan Laeken Zirvesi'nden övgüyle bahsetmekte ve Türkiye'nin bir an önce bir yatırım seferberliği başlatırsa AB'ye daha kolay girebileceğinden söz etmektedir.

Dayatmalara tutarlı bir biçimde karşı çıkmanın tek yolu emperyalizme karşı cepheden tutum almaktır. Bu da sendikal ihanet çetelerinin ya da bugün AB'ye karşı ahkam kesen başka burjuva sözcülerinin işi değildir. Emperyalizme ve onun uzantısı sermaye düzenine karşı cepheden bir tutumu ancak devrimci bir sınıf hareketi ortaya koyabilir. Ancak partisinin devrimci programı altında birleşip savaşan işçi sınıfı emperyalizme kafa tutabilir, onun sömürü düzenini kaldırıp çöplüğe atabilir.

İsrail'in vahşi saldırısına emperyalist destek...**Hedeflenen Filistin halkının direnişçi kimliğidir**

Hamas tarafından düzenlenen son intihar saldırıları bahane edilerek İsrail tarafından Filistin halkına karşı tırmandırılan savaş tüm vahşetiyle devam ediyor. F-16 savaş uçakları, helikopter ve tankların kullanıldığı saldırılarda şehir, kasaba ve köylerin yanı sıra mülteci kampları da yoğun bir şekilde füze ve bombalara hedef oluyor. Batı Şeria ve Gazze'deki kentler tanklarla abluka altına alınırken, Nablus, Ramallah ve Tulkerim'in bazı bölgeleri işgal edildi. Siyonist ordu, Filistin Özerk Yönetimi'ne ait binaları bombalarken, Arafat'a bağlı Güç 17 ve Tanzim karargahlarını da hedef alarak Arafat'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Filistinli yetkili Mustafa Barguti, "3 milyonluk Filistin halkı hapsedilmiş durumda. Okullar kapalı, sağlık hizmetleri durdu, yiyecek sağlamak mümkün değil, yer yer su ve elektrik kesintileri başladı" diyor. Bu sözler İsrail saldırganlığının boyutları hakkında bir fikir veriyor

ABD ve AB emperyalistleri bu saldırıda "Beyrut kasabı" Şaron'a tam destek veriyorlar. Amerikancı devletin Ecevit aracılığıyla yaptığı ve her iki tarafa da eşit mesafede duruyormuş izlenimi vermeye çalışan açıklama, demagojiden başka bir anlam taşıyor. Zira İsrail saldırısının başladığı gün Doğu Akdeniz'de, Türkiye'nin ev sahipliğinde, ABD, İsrail ve Türkiye dört gün sürecek ortak bir askeri tatbikata başladılar. TC'nin İsrail'le stratejik işbirliği ve her iki gerici ülkenin de Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki ileri karakolu olmaları, "iki tarafa eşit mesafede durma" iddiasının sahteliğini ortaya seriyor.

Siyonistlerin küstahça tehditleri

İkinci İntifada'nın Eylül '00 de başlamasından bu yana Filistin'i bir bütün olarak işgal etme hevesleri siyonistler tarafından defalarca dile getirildi. Bu saldırganlığın başını çekenlerin tümü sicili alabildiğine kirli katiller. Ariel Şaron örneğinde olduğu gibi, çoğunun onlarca yıllık katliam deneyimleri vardır. Şimdi Filistin'in işgal edilmesi ya da İsrail kuklası bir yönetimin iş başına getirilmesi bu katillerin kirli planıdır. Çünkü Arafat tüm uzlaşmacılığına rağmen hala siyonistlerin istediği noktaya gelmiş değil. Bugüne kadar, siyonist devletin zulmü ve Filistin halkının direnişçi kimliği Arafat yönetiminin gerilemesini bir yere kadar da olsa frenleyebildi. Bu durumdan emperyalistleri ve siyonistleri fazlasıyla rahatsızlardı. Filistin halkına dönük saldırganlığın fiili savaş düzeyine ulaşmasıyla birlikte, Arafat ve bürokratlarına karşı daha ağır tehditler gündeme geldi.

Bombardımana eşlik eden tehdit ve şantaj, Filistin Özerk Yönetimi'ni bir ikileme karşı karşıya bırakacak boyutlara ulaşmıştır. Arafat, Amerikan emperyalizminden çözüm dilenirken, emperyalistler Şaron'a destek vererek onu tehdit ediyorlar. Artık resmen İsrail ajanı gibi çalışmasını dayatıyorlar. Bu dayatmaya boyun eğmemesi durumunda ise, Arafat'ı yönetimden uzaklaştırmak gerektiğine dair şantaj yapıyorlar. Son günlerde bu koroya başta İngiltere olmak, AB ülkelerinin bir kısmı da katılmış bulunuyor.

Bütün haydutlar, Arafat'a Filistinli avına çıkması için baskı yapıyorlar. Şaron hükümeti hazırladığı isim listelerinin tutuklanmasını şart koşuyor. Arafat ise bu isteği yerine getirmek için zaman isteme utancını yaşıyor.

Buna rağmen İsrail ve ABD kaynaklı açıklamalar Arafat'ı intihar eylemlerinden sorumlu tutup Bin Ladin'le aynı kefeye koyuyorlar. Bu açıdan Arafat çizgisinin geldiği nokta tam bir hüsrandır.

Emperyalizmden çözüm umanların sonlarının ne olacağı konusunda ibret verici bir örnektir.

Filistin halkı birbirine kırdırılmak isteniyor

Emperyalistlerin onayıyla Şaron Arafat yönetimini teslim almaya çalışmaktadır. Bununla amaçlanan, Filistin halkının direnişçi kimliğini ezmektir. Elli yıllık siyonist baskı ve katliamlarla başaramadıklarını, bu onurlu halkı birbirine düşürerek başarmaya çalışıyorlar. Arafat çizgisinin karşı karşıya bulunduğu ikilem tam da bu soruna işaret ediyor. ABD ve İsrail bir taraftan ağır bir basınç uygularken, öte tarafta direnen bir halk bulunmaktadır. El Fetih polisi işgale karşı direnen Filistinlileri tutukladığında halk tepki gösteriyor. Bu yapılmadığında ise siyonistlerin ve emperyalistlerin baskı, tehdit ve şantajları artıyor.

Yeni süreç Arafat yönetimini ciddi bir sınavla karşı karşıya bırakmıştır. Ya direnen halkın safında yer alıp zedelene onurlarını kurtaracaklar ya da emperyalist-siyonist kirli hesaplara alet olup bir ihanet batağına saplanacaklardır. Artık her iki tarafı idare etmek mümkün görünmemektedir. Zira çatışmaların

aldığı boyut ara konumda durmaya olanaksız kılmaktadır.

İsrail saldırısı sonrasında yaşanan bazı gelişmeler kirli hesapların yaşam bulma riski olduğunu gösteriyor. Arafat polisi birkaç günde yüzlerce Hamas militanını gözaltına aldı, hemen ardından örgütün lideri Şeyh Ahmed Yasin'in evini kuşattı. Buna tepki veren binlerce Filistinli kuşatmayı engellemek için direnişe geçti. Filistin polisi bir göstericiyi öldürdü. Bu olayın ardından bir açıklama yapan Hamas'ın silahlı kanadı "El Kasım Tugayları", liderleri

Şeyh Ahmed Yasin veya üyelerine en ufak bir zarar gelirse, Özerk Filistin Yönetimi yetkililerine saldırı tehdidinde bulundular. İslami Cihad'ın açıklamasında ise, "Filistin yetkilileri halkın çıkarını garanti edemiyorsa çekip gitmeli. Siyonist düşmana karşı çabalarımızı engelleyen herkese silah çekmekten çekinmeyiz" ifadeleri kullanıldı. Bu gelişmeler yaşanırken, Beytullahim'deki Hristiyan Filistinliler, Arafat'ın El Fetih partisinin askeri kanadı Tanzim'le işbirliği yapacak bir milis örgütü kurdular. Gazze'de binlerce kişinin katıldığı Arafat'ı destekleyen mitingde ise, "Ebu Ammar (Arafat) için canımızı veririz", "Siyonist komploya hayır!", "Birlik, Filistin'in kurtuluşuna kadar ulusal birlik!" sloganları atıldı.

Bu gelişmeler Filistinli örgütlerin kaygan bir zemin üzerinde bulunduğuna işaret ediyor. Hatırlanacağı gibi, '82'de yaşanan Beyrut kuşatmasında alınan askeri yenilgi sonrasında Filistinli örgütler arasında aylar süren silahlı çatışmalar yaşanmıştı. Bu çatışmaların yarattığı tahribat İsrail saldırısının yarattığından daha az değildi. Filistin halkının birlik konusunda taşıdığı hassasiyet ve tarihten çıkarılan dersler siyonistlerin kirli planlarını bozacak dinamiklere sahip olsa da, gelinen yerde Arafat yönetiminin alacağı tavır özel bir önem taşıyor.

Gerici Arap yönetimlerinden saldırıya dolaylı destek

Bölgenin gerici Arap rejimleri daha önce İsrail katliamlarını kınar ve göstermelik de olsa, Arap halklarının basıncıyla, Filistin halkını desteklediklerini açıklamak durumunda kalırlardı. Bu kez bunu yapmadılar. Filistin halkı tam bir barbarlıkla katliamdan geçirilirken, etkili Arap ülkelerinden Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün gibi ülkeler göstermelik bir kınamada bile bulunmadılar. Bu yeni tutumun gerisinde emperyalistlerden duyulan korku var. Emperyalist güçler karşısında sinen onursuz gerici rejimlerin bu tutumları yalnızca kendi halkları nezdinde teşhir olmalarını hızlandıracaktır.

Tüm saldırılara rağmen Filistin halkının direnişçi kimliği ezilemeyecektir. Ne emperyalist güçlerin tehditleri, ne siyonist İsrail'in katliamları, ne de gerici Arap yönetimlerinin suskunluk fesadı direnişçi bir halkı teslim almaya yetmeyecektir. Tarihi direnişlerle yoğrulmuş Filistin halkı bütün gerici ve kirli hesapları boşa çıkartacak dinamiklere sahiptir.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Aralık sayısından...

“Direnişçi işçilere fon” imza kampanyasının gösterdikleri

5 Eylül ve 2 Ekim'de patronlarla sendika ağalarının yaptıkları toplantılar sonucunda “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” adı altında sermayedarların kullanacağı yeni bir fon oluşturulması kararı alınmış, Türk-İş ve Hak-İş bu kararın altına imza atmışlardı. Bu toplantılarda patronlarla sendika ağaları kol kola vererek işçi sınıfına yeni fedakarlıklar yapmasını dayatıyorlardı. Bayram Meral bu toplantılarda ‘iki zeytinimizden birini vermeye hazırız’ diyordu. Sonraki günlerde patronlarla sendika ağalarının işbirliği örgütü olan ve aylardır toplanmayan “6’lı İnisiyatif” toplandı. Hem patronlar ve hem de sendika ağaları hükümete verip veritirdiler. Böylece krizin tüm sorumluluğu hükümete yıkılarak patronlar ve onların düzeni aklandı. TÜSİAD patronları dozajı kaçırarak, tarihinde ilk kez Türk-İş’i ziyaret ettiler ve ortak eylem yapmayı önerdiler.

Kuşkusuz patronlar hükümetten, kendilerine daha fazla kaynak sağlanmasını ve işçi sınıfına daha büyük faturalar ödetilmesini istiyorlardı. Sendika ağalarına ise patronların istekleri doğrultusunda borazanlık yapmak düşüyordu. Patronların feryadını duyan hükümet hemen vergi indirimleri ve ayrıcalıkları yoluyla onlara yeni kaynaklar yarattı, Tasarruf Genelgesi diye açıklanan saldırı paketini tam da onların istemleri doğrultusunda hazırladı.

Sendika ağaları ‘Türk Lirası’, ‘Türk Malı’ gibi kampanyalarla ‘işçi-patron dayanışması’ havası yaratarak işçilerin bilincini köreltmeyi amaçlıyorlardı. Ama tutmadı. Sermaye Fonu için açık toplantılar yapamadılar ve gizli toplantılarda patronlarla yan yana geldiler.

Türk-İş ve Hak-İş’in patronlarla girdikleri ilişkileri teşhir etmek, işçilerin dikkatini zor koşullar altında direnişlerini sürdüren Aymasan, Aktif ve Gökteş işçilerine çevirmek amacıyla bölgemizde “Grev ve Direnişlerle Dayanışma Fonu” talebiyle bir imza kampanyası başlattık. Kampanya boyunca 30’a yakın işyeri dolaşarak işyeri temsilcileriyle görüştük ve imza metinlerini bıraktık. Fakat az sayıda işyeri

temsilcisi duyarlı davrandı ve imza topladı. Temsilcilerin kimisi kampanya karşısında cephe aldı, kimisi ise ‘masumane’ gerekçeler üretti.

İmza atmayan temsilcilerin önemli bir kısmı ‘sendikama sormadan herhangi bir şeye imza atamam’ söylemini kendilerine siper edindi. Peki sendika şubeleri sendika merkezlerine sormadan, sendika merkezleri de bağlı oldukları konfederasyonlara sormadan bir şey yapamayız derse ne olacak? Bu durumda, sendikasıdan ya da konfederasyonundan bir şey talep etmek için işçiler, önce sendika yöneticilerinden icazet almak zorunda kalacaktır. Yöneticilerden icazet almadan suya sabuna dokunmayan temsilciler, işçilerin sendikadaki temsilcileri değil, olsa olsa fabrikalarda sendika yöneticilerinin sözcüleri olabilirler. Oysa bu temsilcilerin hiçbiri ‘Grev ve Direnişlerle Dayanışma Fonu’ talebine karşı çıkamıyor, doğru bir talep olarak nitelendiriyorlardı.

DISK’e bağlı işyerlerinde ise imza atmayan temsilciler, yukarıdaki gerekçeye ek olarak DISK’in sermaye fonuna imza atmamış olmasını kendilerine bahane yapıyorlardı. İmza metnini okuyanlar da görecekler ki, böyle bir gerekçeye sığınanlar yalnızca kendilerini aldatmaktadırlar. Çünkü, imza metninde DISK’in sermaye fonuna imza attığı söylenmiyor, her üç konfederasyondan direnişlere destek sağlamak için fon oluşturulması isteniyordu. Bu kampanya temsilcilerin direnişte olan işçilere karşı tutumunu da açığa çıkarmış, icazetçi temsilciler ile temsil etme yetkisini işçilerden alan işçi temsilcileri arasındaki farklılıkları açığa çıkarmıştır.

Gereğe: Sendika izin vermiyor!

Yaklaşık 3 haftadır yürütülen “sermayeye değil direnişçi işçilere fon” konulu imza kampanyası nedeniyle Kurtköy bölgesinde

de birçok fabrika ve sendika temsilcisi ziyaret edildi.

Bölgede görüşülen başlıca fabrikalar: Gedik Holding, Ak Meltem, Arılı, Neşe Plastik, EVAS, EMAS, OVİSAN.

EVAS ve EMAS daha ilk görüşmeye gittiğimizde bizi geri çevirdi. Bu fabrikalara daha önce de bültenlerimizi bırakmıştık. Ancak oldukça geri bir tepkiyle karşılaştık. Bize sendikalarından bağımsız, onların onayı olmadan hiçbir şey yapmayacaklarını söylediler.

GEDİK temsilcisi ise, böyle bir çalışmanın her yere yayılması gerektiğini, ancak Öz Çelik-İş Şubesi’yle görüşükten sonra kampanyayı yapacaklarını dile getirdi. Ak Meltem temsilcisi ilk görüşmemizde “daha işçiden ne kesecekler, tek çözüm şalter indirmek” demişti. Ancak daha sonra sendikanın bizim onayımız olmadan hiçbir şeye imza atmayacağını, bu nedenle kampanyayı desteklemediklerini söyledi. Arılı Temsilcisi ise imza kampanyasını oldukça olumlu buldu ve çalışmayı işçilere taşıdığını, ancak işçilerden “başımıza bela almamalı” gibi bir yanıt aldığını söyledi. O yüzden kampanya çalışması olumlu bir çalışma olsa da insanların her şeyden umudunu yitirdiğini, bundan dolayı

yayamadıklarını söyledi.

Neşe Plastik temsilcisi de olumsuz bir yanıt verdi.

OVİSAN temsilcisi, sendikalarının bu çalışmayı onaylamadığını, ancak çalışmanın kendisini oldukça anlamlı bulduğunu ve işçilere fonla ilgili bilgi aktaracağını söyledi.

Kroman Çelik imzaları topladıklarını, ancak arkadaşlarının imza metinlerini süre uzayınca

attığını söyledi.

Sarkuysan ise yoğun çalışmalarının ve toplantılarının olması nedeniyle kampanya ile ilgili çalışma yapamadıklarını söyledi.

İmza metinlerine imza atılmaması yönündeki uyarılar özellikle Türk-İş’in örgütlü olduğu fabrikalardan geldi.

AYİEP Girişimi çalışanları

“Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon!” kampanyası tanıtım toplantısı

25 Kasım Pazar günü AYİEP Girişimi'nin çağrısıyla “Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon” kampanyası tanıtım toplantısı yapıldı. 50 kişinin katıldığı toplantıda katılımcılar kampanyanın gelişim süreci hakkında bilgilendirildi. Karşılıklı görüşlerin alındığı toplantıda imza kampanyasının Aralık ayı ortasında tamamlanması kararlaştırıldı. Toplantıya Birleşik Metal-İş'te örgütlü işçiler, Petrol-İş üyesi işçiler, tekstil işçileri, direnişteki Gökteş'tan işçiler, Aymasan işçileri katılım sağladılar. Toplantıda ayrıca 1 Aralık eylemine nasıl bakılması ve nasıl karşılanması gerektiği noktasında yapılan tartışmalar, toplantıya zenginlik kattı. Taban örgütlülüğünün yaratılması ve geliştirilmesi gerektiği ve eylemlerde Genel Grev-Genel Direniş şiarının yükseltilerek bu sürecin örülmesi gerektiğine vurgu yapıldı.

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Bülteni'nin Aralık sayısından...

Türk-İş Genel Merkezi'nin göndermiş olduğu anket sorularına karşı Karayolları 1. Bölge işçilerinin toplu cevabıdır:

“Sermayeye boyun eğerek değil, tersine mücadele ederek haklarımızı koruyacağımızı sınıfa ilan ederiz...”

5 Eylül toplantısı sonrasında Türk-İş Genel Merkezi'nin esnek çalışmayı meşrulaştırmak amacıyla yaptığı ankete Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü işçileri toplu cevap vermişlerdir. Yaklaşık 500 işçinin imzasını taşıyan metni aynen yayınıyoruz...

SSK hizmet örgütüdür. Kâr aracı haline getirilemez. Devlet SSK finansmanına katılmalıdır. Prim borçları faizleriyle birlikte

Ekonomik krizden çıkmak isteyen sermaye aldığı önlemler sendikal hareketi aciz duruma düşürmüştür. 5 Eylül'de Dedeman otelde yapılan toplantı sonucu işçi sınıfının örgütü olan Türk-İş, Hak-İş, DISK yine aciz duruma düşmüşlerdir, işverenlere büyük tavizler verilmiştir. İki zeytinden birini işverenlerle paylaşmaya can atmaktadırlar. Acaba işverenlere ne taviz verilecek derken, Toplu sözleşmelerde resen emekliliğe karşı sıfır zam, şimdi de sermayenin sözcülüğünü yapmaya başladı.

Anket çalışması, yeni saldırılar, yeni tavizler, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, sigortasızlaştırma, yarım yevmiye çalışma, çalıştığın gün kadar prim, ücretsiz izinler ve bir sürü saldırı taktikleri, sınıfın örgütü olan Türk-İş'e yakıştıramadık. İşçi sınıfının örgütlenmesinden bahsedenler, bir sendikanın genel merkez yöneticileri, sendikal örgütlenmesinde gözüktüğüne alınan, eline kelepçe vurulan, genel başkanına sahip çıkmayan sendikalar işçi tarihine bir kara sayfa açmışlardır.

Bunun karşısında durması gerekirken anket çalışması yapmak anlaşılır gibi değil. Biz sanki MESS, TÜSIAD, TISK kriz var bahanesiyle soruyor zannettik. Sermaye her zaman krizleri bahane ederek kazanılmış haklarımızı elimizden almak istemiştir. İşten çıkarmalarla sendikaların gücü zayıflatılmakta, sendikasılaştırma hızla yaygınlaşmaktadır. Krizlerin oluşmasında hiçbir etkisi olmayan işçiler, emekçiler krizin bedelini ödemek zorunda bırakılmaktadır. İşverenler ve işveren sendikaları mevcut kısıtlı haklara dahi tahammül edemediği gibi çalışma yasalarının esneklik ilkesine göre düzenlenmesini istemektedirler. Bu gelişme sendikalar için aslında kaygı verici olması gerekirken sınıfa sorulması düşündürücüdür. (Siz de krizde böyle şey olur fikrini mi işleyeceksiniz, aksi halde çok sayıda işçi işinden olacak mı diyeceksiniz.) Bu soruları sormakla Derviş'e krizden çıkışın koşulunu, karşı çıkanlar, krizden çıkışı istemeyenler mi olarak göstereceksiniz. Yoksa sendika ve konfederasyon merkezlerini ellerinde tutan anlayışın temsilcilerinin temel sendikacılık fikri, eldekini kaybetme korkusu, eldekini koruma sermaye ile anlaşma yolunu mu seçtiniz.

Emek Platformu'nun ilkelerini, önerilerini dikkate alma, ülkenin insanları toplumsal yara içeren çalışanların, emeklilerin, işsizlerin, küçük çiftçinin, esnafın, sanatkarın bu politikalarından mağdur olan tüm toplumsal kesimlerin çıkarlarını koruyacak programı hayata geçirmek için çaba sarfedilmelidir. Yaşanan krizden çıkmak için TISK'in öncülüğünde fon kurulması için toplanan işçi konfederasyonu Türk-İş'in işveren kuruluşu TISK'in kuyruğuna takılmak olmayıp Emek Platformu kararlarının altındaki imzayı akıldan çıkarmadan toplantılara katılmak, alternatif programı Türk-İş'in hayata geçirmek olmalıdır.

Bizlere yönelik kriz bahane edilerek uygulanmak istenen özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın, esnek çalışma, düşük ücret dayatmaları, işten atmalar olarak kabul ettiğimiz, esnek çalışmayı sermayeyle uzlaşarak, boyun eğerek değil, tersine mücadele ederek haklarımızı koruyacağımızı sınıfa ilan ederiz.

Anketi hazırlayanları da tarihi sorumlulukla başbaşa bırakıyoruz.

**Zeynel Yavuz/M. İşyeri Baş. Tem.,
Duran Çelebi/M. İşyeri Temsilcisi,
Zeynel Bektaş/M. İşyeri Temsilcisi,
Hamit Eskioglu/Etüt Proje Temsilcisi**

ödenmelidir. Kayıt dışı ekonomiden vazgeçilmeli sigortasız işçi çalıştırılmaya son verilmelidir.

SSK yönetimi gerçek hak sahiplerine, işçilere bırakılmalı, devlet ve sermaye SSK'dan elini çekmelidir. Tüm sağlık hizmetleri parasız olmalıdır.

İşsizliği güvence altına alan tüm işçileri kapsayan işsizlik sigortası çıkarılmalıdır. Özel sektörde çalıştığı oranda SSK'ya sosyal yardım zammı karşılığı ödeme yapması gerekmektedir. SSK genel kurulları her yıl toplanmalı, yetkili kılınmalıdır. SSK hekimlerine tam gün çalışma yasası uygulaması getirilmeli, SSK'nın tüm birimlerinde yönetime katılımı sağlanmalıdır.

İmza metni:

“Sermayeye değil, direnişçi işçilere fon!”

Türk-İş ve Hak-İş ve DISK Yönetim Kurullarına...

5 Eylül ve 2 Ekimde patron örgütleri ve sendikaların ortaklaşa düzenledikleri toplantılar sonucunda “Ulusal Ekonomiye Güçlendirme Fonu” adı altında, sermayedarların kullanacağı yeni bir fonun oluşturulması kararı alınmış, Türk-İş ve Hak-İş bu kararın altına imza atmıştır. Krizin bütün yükü biz işçilere fatura edilirken, 2 milyon işçi işten çıkartılır ve hak gaspları yaygınlaşırken sendikalarımızın, sermaye sınıfının mali sorunlarına çözüm üretme çabalarını kabul edilemez buluyoruz.

Biz aşağıda imzası bulunan işçiler, Türk-İş ve Hak-İş'in “sermaye fonu” kararına attıkları imzalarını geri çekmelerini, patron örgütleriyle geliştirilen açık-gizli tüm ilişkilere son verilmesini, her üç konfederasyonun başta Aymasan, Aktif ve Gökteş işçilerinin direnişleri olmak üzere tüm grev ve direnişlere mali destek sağlamak amacıyla “Grev ve Direnişlerle Dayanışma Fonu” oluşturmalarını talep ediyoruz. Bayram Meral'in dediğinin aksine “iki zeytinimizden birini” vermeye niyetimizin olmadığını bildiriyoruz.

İmza alınan işyerleri:

Aymasan/Deri-İş	Yakacak Klinger/Birleşik Metal
Aktif Dağıtım/TÜMTİS	Sarkuysan/Birleşik Metal
Gökteş/Birleşik Metal	Evas/Türk-Metal
Anadolu Motor/Birleşik Metal	Emas/Türk-Metal
Aksan/Birleşik Metal	Gedik Holding/Öz Çelik-İş
Alumag/Birleşik Metal	Arılı/Petrol-İş
Öz-Arar/Birleşik Metal	Neşe Plastik/Petrol-İş
Kroman Çelik/Birleşik Metal	Akmetem/Petrol-İş
Modital Tekstil/TEKSİF	Ovisan
Geta A.Ş./Sendikası	

Toplu imzalar dışında farklı işyerlerinden imzalar da alınmıştır.

İmza vermeyen işyerleri:

Singer/Birleşik Metal

Henüz sonuçlanmayan işyerleri:

Karayolları, Mutlu Akü, Benker, Malazlar, Reha Tekstil, Öztay Tekstil, Ünifil, Deri-İş Tuzla Şubesi

Sınıf çalışmasının güncel sorunları...

Öncü işçi p

Daha önce içinden geçmekte olduğumuz dönemde partinin sınıfa yönelik genel politik çalışması üzerinde durmuş ve bunu bu çalışmanın özel bir alanı olarak sendikal çalışmanın bazı sorunları ile birleştirmiştik. Burada ise sınıf çalışmasının daha özgül bir alanı ve aracı olarak öncü işçi platformları üzerinde duracağız. Bunu gelecek sayıda işçi kültür evleri üzerine bir değerlendirme ile sürdüreceğiz.

Öncü müdahalenin ürünü olarak öncü işçi platformları

Öncü işçi platformları ile ilgili olarak gözönünde bulundurulması gereken en temel nokta, başlangıç noktası itibarıyla bu örgütlenmelerin öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme getirilmiş oldukları gerçeğidir. Bu özellikleriyle onlar, sınıf hareketinin kendi dinamik gelişimi içerisinde ortaya çıkan ya da çıkacak olan sınıf örgütlenmelerinden farklıdırlar. Bu temel önemde noktayı gözönünde bulundurmak, bu platformları hedeflenen konuma ve işleve kavuşturmanın sorunlarını kavramak bakımından özellikle önemlidir. Doğal olarak bu bir zaman ve süreç sorunu olacaktır. Fakat bu geçiş sürecini başarıyla ve bir an önce geride bırakmak da, buna ilişkin görev ve sorumlulukları öncü müdahale bilinciyle üstlenmek ölçüsünde olanaklıdır. Platformların öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme getirildikleri gerçeği gözden kaçırılmadığı ölçüde, bu görevlerin üstlenilmesi ve gerçekleştirilmesi de kolaylaşacaktır.

Bu örgütlenmelerin öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme getirilmiş olmaları gerçeği, elbette onların keyfi bir biçimde tasarlandıkları anlamına gelmez. Tersine, bu örgütlenmeler sınıf hareketinin son on küsur yıllık deneyimlerinden hareketle ve sınıf hareketinin bugünkü zayıflıkları ve açmazlarıyla ilgili bir değerlendirmenin ürünü olarak gündeme getirilmişlerdir. Yani tümüyle somut bir değerlendirmenin ürünü ve döneme uygun düşen politik-örgütsel bir araç olarak.

Bugün sınıf hareketi neredeyse tam bir örgütsüzlük içindedir. Sınıfın tek kitlesel örgütü sendikalardır ve sendikalar ise doğrudan ya da dolaylı biçimler içerisinde burjuvazinin denetimi altındadırlar. Sınıf kitlelerinin örgütlenme ve mücadele isteklerini karşılayan, sınıfın ileri öncü unsurlarının taşıdığı dinamizmin gelişip serpilmesine zemin oluşturan yapılar olmaktan tümüyle uzaktırlar. Dahası, bugünkü halleriyle tam tersi bir işlev görmektedirler. İşçilerin sınıf örgütlenmesine olan inancını ve güvenini kıran, mücadele isteğini boşa çıkaran, sınıfın ilerici öncü unsurlarını ataletle ve çaresizliğe sürükleyen bir meşum rol oynamaktadırlar. Sermayenin ve devletin denetimindeki sendika bürokrasisi sendikaları yazık ki bugün bu konuma düşürmüştür. Bu ihanet yıllardır sınıf hareketini felç etmekte, sermayenin sonu gelmeyen saldırıları karşısında sınıf kitlelerini örgütsüz, savunmasız ve çaresiz bırakmaktadır.

Özellikle '89 bahar eylemlerinin ertesinde ve onun yarattığı maddi ve moral birikim üzerinden, tabandaki ilerici-devrimci işçiler sendika bürokrasisinin ördüğü bu barikadı aşmak ve inisiyatifini ele almak için çeşitli girişimlerde bulundular. Bu o dönem ortaya sonradan yaşama gücü bulamayan bazı alternatif örgütlenmeler çıkardı. Bir dizi fabrika ve işletmede işçi komiteleri ve iller düzeyinde ise devrimci işçi platformları (o zamanki ismiyle işçi kurultayları vb.) bu arayışın,

tabandan gelen bu olumlu inisiyatifin ürünü oldular.

Bu örgütler ya da örgütlenme denemeleri sınıf hareketindeki gelişmenin kendi öz dinamik ürünleriydiler. Fakat bunlara başarılı bir öncü müdahalenin yapılamaması, müdahale adı altında geleneksel sol grupların kısırlaştırıcı ve paralize edici çabaları, ve daha da belirleyici bir etken olarak, kendilerini doğuran ve besleyen işçi hareketi dalgasının çok geçmeden kırılması, bu öncü işçi inisiyatiflerinin işlevsel ve kalıcı olmasını engelledi. Paralel dönemde sendika şubeleri platformunun oluşması ve merkezi sendika bürokrasisine karşı bir alternatif olma iddiası taşıması, özellikle sosyal-reformistlerin özel katkısıyla bu yanılsamanın yaygınlaşması, devrimci öncü işçilerden gelen bu tür taban inisiyatiflerinin boğulmasında ayrıca rol oynadı.

Tüm başarısızlığına rağmen bu türden girişimlerin geride bıraktığı sonuç; sendika bürokrasisinin ördüğü barikatlara karşı belirli bir bölgenin farklı işletmelerinden öncü işçilerin bir alternatif örgütlenme platformunda bir araya gelebileceği/getirilebileceği ve bunun sınıf hareketine müdahalede, sınıf kitlelerinin eğitilip örgütlenmesinde ve mücadeleye yöneltilmesinde bir imkan, pekala etkili bir araç olabileceği gerçeği oldu. Komünistler, geçmiş deneyimlerin geride bıraktığı bu sonuçtan hareketle, daha çok da 1 Mayıs'ı önceleyen bahar süreçlerinde ve 1 Mayıs'a etkili bir hazırlık ve katılım için, geçmiş yıllarda zaman zaman öncü işçi platformları örgütlenme yoluna gittiler. Gerekli ısrar ve yoğunlaşma asgari ölçüde bile gösterilmediği halde, bu tür platformların farklı eğilimlerden ilerici, devrimci işçileri bir araya getirebildiği somut olarak görüldü ve bu da sonraya kalan olumlu bir deneyim oldu.

Bugünkü öncü işçi platformları, işte bütün bu deneyimlerin ışığında ve kuşkusuz bugünkü işçi hareketinin somut durumu üzerine bir değerlendirmeden de hareketle, gündeme getirilmiştir.

Bugün işçi hareketinin tek örgütsel biçimi halihazırda yalnızca sendikalardır ve daha önce de vurguladığımız gibi sendikalar, gerek sermayenin saldırıları gerekse sendika bürokrasisinin ihaneti sonucunda, neredeyse tümünden felç edilmiş durumdadırlar. Geçmişte çeşitli kentlerde tabanın baskısı altında merkezi sendika bürokrasisine karşı nispi bir inisiyatif alanı olarak hareket edebilen şube platformları da bugün artık yoktur. Sınıfın sendikalaşma olanağı bulamayan ya da sendikalaşma çabaları engellenen geniş bir kesimi ise bugün tümünden örgütsüzdür. Sınıfın bu yaygın ve ağır örgütsüzlük durumu gözler önündedir ve aşılması gereken en öncelikli sorunlardan biri olarak önümüzde durmaktadır.

Öte yandan, sınıfın herşeye rağmen mücadele ve örgütlenme bilinci taşıyan ileri, bu anlamda öncü unsurları ise, bir çıkış yolu bulamamanın getirdiği güvensizliği ve umutsuzluğu yaşamaktadırlar. Bu güvensizlik ve umutsuzluk bugünün aşılması gereken bir başka temel sorunudur. Zira bu ileri kesim birleştirilemediği, örgütlenip harekete geçirilemediği sürece, sınıf hareketine etkili ve sonuç alıcı bir müdahale olanaksız değilse de kolay başarılabilir bir iş olmayacaktır. Bu kesimin örgütsel ve eylemsel birliği, sınıf hareketine devrimci bir çıkış hazırlama çabalarında kritik önemde halkalardan biridir, sorunu böyle de formüle edebiliriz.

Öncü işçi platformları, kuşkusuz kendi konumu ve işlevinin sınırları içinde, işte bu ihtiyacı karşılamak

hedefi gütmekte, bu iddiayı taşımaktadır. Onlar bu bakış açısıyla öncü bir müdahalenin ürünü olarak gündeme getirilmişlerdir, getirilmektedirler.

Sınıfın ileri unsurlarının örgütsel birliği olarak öncü işçi platformları

Sınıfın öncü unsurları kavramı yanıltıcı olmamalıdır. Bugün çeşitli fabrika ve işletmelerde sınıf kitlesine göre daha ileri bilinç, mücadele ve örgütlenme isteği taşıyor olsalar bile, öncü olarak tanımlanan bu işçiler gerçekte henüz sınıfın devrimci öncü öğeleri olma konumunda değildirler. Bu konumun gerektirdiği bilinç, örgütlenme ve mücadele pratiğinin henüz çok çok uzağındadırlar. Böyle olsalardı zaten şu veya bu biçimde, sınıfın öncü partisi olmak iddiasındaki devrimci yapılardan birinin saflarında, örgütlü kadro konumunda olurlardı. Oysa sınıfın ileri, öncü unsurları olarak tanımladığımız bu kesiminin ancak küçük bir bölümü böyle bir tutum ve tercihin içindedir. Geriye kalan asıl büyük öncü işçiler kitlesi ise henüz açık bir politik tercihten, dolayısıyla örgütsel konum ve ilişkiden yoksundur. Mevcut durumda sınıf hareketinin gelişme seyrine, direniş ya da kendiliğinden eylem anları hariç herhangi bir katkı sunamamaları, aynı zamanda bundan, bu geri konumlarından dolayıdır.

Öncü işçi platformları üzerinden bu kesimi kucaklamak ve örgütlemek, bugünkü ataleti kırarak taşıdıkları potansiyeli sınıf hareketine etkili bir müdahalenin olanağı haline getirmek ihtiyacı, aynı zamanda bu kendine özgü durumdan da doğmaktadır. Öncü işçi platformları, bu işçileri herhangi bir özel ideolojik-programatik tercih üzerinden değil, fakat yalnızca sermayeye karşı devrimci sınıf mücadelesi tercihi ve isteği üzerinden bir araya getirmeye uygun esnek örgütlenmelerdir.

Dahası var. Öncü işçi platformları, devrimci sınıf mücadelesi ortak paydası üzerinden ve halihazırda farklı grupsal tercihler içerisinde olan sosyalist işçilerin birleşebilecekleri bir zemin işlevi de göreceklerdir. Bu platformlar oluşumu, yapısı, iç işleyişi vb. açılardan buna tümüyle uygun örgütlenmelerdir.

Sınıfın örgütsüz ya da farklı örgüt bünyelerine dağılmış ileri öncü kesimlerinin bu tür bir ortak örgütsel zeminde birliği, sınıf kitlelerinin mücadele hattında birleştirilmesi çabalarına da büyük kolaylıklar sağlayacaktır. Böylece sınıf hareketi içerisinde devrimci bir alternatifin şekillenmesi ve güç kazanması da kolaylaşacaktır. Bilindiği gibi, sınıf hareketi içerisinde bugün bu türden bir devrimci kanalın kendini gösterememesinin gerisinde, aynı zamanda, bunun taşıyıcısı olabilecek öncü unsurların aşırı parçalanmışlığı ve birbirinden kopukluğu vardır.

Bu arabaşlık altında bütün bu söylenenlerden çıkan bir pratik sonuç ve temel önemde bir görev var. Öncü işçi platformları belli bir ideolojik-politik tercihi olan dar bir kesimin birleşme platformu olarak darlaşıp kısırlaşmak istemiyorlarsa eğer, farklı eğilimler ve tercihler içerisindeki öncü unsurlarla kendi zeminlerinde buluşmanın yol ve yöntemlerini mutlaka bulmak zorundadırlar. Bu kuşkusuz ne kolay olacaktır, ne de önümüzdeki kısa bir zaman dilimine sığabilecektir. Fakat hedef budur, amaçlanan bu olmalıdır; dolayısıyla, bu hedefe ve amaca ulaşmak için gerekli özen ve çaba azami ölçüde gösterilmelidir.

Bunda başarılı olmak, aynı zamanda, mevcut işçi

Platformları

platformlarının örgütsel bakımdan buna uygun bir yapı ve işleyiş içinde olmasıyla olanaklıdır. Komünistler, bu platformları kurmak, oturtmak ve işçi tabanına maletmek için başlangıç döneminin gerektirdiği öncü müdahaleyi en iyi bir biçimde gerçekleştirmeli, fakat bunun getirebileceği dar ve sekte eğilimlerden de özenle kaçınmalıdırlar. Başlangıç döneminin gerektirdiği tokluk, kararlılık ve inisiyatifi kendi cephemizden tam olarak göstereceğiz. Fakat bunun ileride karşımıza çıkarabileceği dar yaklaşımlardan da peşin bir bilinç açıklığı sayesinde özenle kaçınacağız. Bu yapılarda göstereceğimiz yoğun çabalarla asıl amaçlananın, onları farklı eğilimlerden ilerici devrimci işçilerin birleşme ve örgütlenme merkezi haline getirmek olduğunu asla unutmuyacağız.

Politik faaliyetin ve mücadelenin araçları olarak öncü işçi platformları

Öncü işçi platformları politik nitelikte örgütlenmelerdir. Bileşimi ve bilinci açısından olduğu kadar işlevi ve amaçları yönünden de bu böyledir. İleri devrimci işçilerin devrimci sınıf mücadelesi çizgisinde örgütlü birliği önemli bir olay olmakla birlikte, bu olgu, öncü işçi platformlarının asıl amacını ve işlevini kendi başına vermez. Asıl amaç sınıf hareketine etkili bir müdahaledir, sınıf kitlelerinin arayışına devrimci bir çıkış yolu hazırlayabilmektir. Sınıf öncülerinin örgütlü birliği buna hizmet ettiği, edebildiği ölçüde ve ettiği sürece bir anlam taşır.

Bundan da öncü işçi platformlarının etkili bir politik faaliyetin ve mücadelenin araçları olduğu temel sonucu çıkar. Bu böyle olduğuna göre, öncü işçi platformları, sistematik bir politik propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütebildikleri ve işçi tabanına dayanarak mücadeleyi örgütleyebildikleri ölçüde, kendi işlevlerini gerçekten yerini getirmiş olurlar. Bu politik faaliyetin ve mücadelenin genel ve dönemsel kapsamını burada somutlamaya kalkmak gereksizdir. Devrimci sınıf partisinin topluma ve sınıf hareketine müdahalede genel ve dönemsel olarak ortaya koyduğu perspektifler ve politikalar, bu konuda yol gösterici bir hareket çerçevesi olarak alınabilir.

Politik işçi örgütlenmeleri olarak platformlar elbette ki sınıf hareketi ve gündemi üzerine özel bir tarzda eğileceklerdir. Bu konuda, sınıf kitlelerine genel plandaki seslenişten belirli bir fabrikadaki özel bir soruna, sınıfın ülke çapında gündeme gelen genel bir eyleminden mevzi bir direnişe kadar, sınıfın tüm yaşam ve eylem alanıyla yakinen ilgili olacaklardır. Bu kadarı yeterince açık olmalıdır. Fakat öncü işçi platformları, buldukları yerelliklerde, işçi sınıfı dışındaki emekçi katmanlara da gerekli ilgiyi göstermek ve desteği vermek durumundadırlar. Politik sınıf örgütlenmeleri olarak bu onların kaçınamayacakları bir temel sorumluluktur. İşçi sınıfının devrimci bilincini ve tutumunu geliştirmek demek, öncü bir sınıf olarak onun dikkatini kendinden öteye toplum sorunlarına ve kendinden öteye emekçi katmanlara çekmeyi başarabilmek demektir aynı zamanda.

O halde, sınıf bilinçli işçilerin birleşme ve örgütlenme merkezleri olarak öncü işçi platformları da, bu bilinci ve tutumu kendi faaliyetleri ve mücadeleleri üzerinden gösterebilmelidirler. Bu kuşkusuz farklı kesimler ve binbir sorun içinde boğulup kaybolmak anlamına gelmez. Fakat yalnızca, buldukları yerelliklerde ya da toplum genelindeki

temel önemde gelişmelere ve sorunlara kayıtsız kalamayacakları anlamına gelir. Kayıtsız kalmak bir yana, tersine, tam da bunun kendisini, işçilerin bilincini ve eylemini geliştirmek üzere kullanma yoluna gidecekleri anlamına gelir.

Buldukları alanda kesintisiz ve sistematik bir siyasal faaliyeti örgütlemeyi başarmak, öncü işçi platformlarının, öncelikle öncü işçilerin ve giderek de işçi kitlelerinin gündemine girebilmelerinin olmazsa olmaz koşuludur. Sistemsiz, kesikli, sınırlı faaliyetler bu platformları daha baştan bir çıkmazla ve güvensizlik duvarıyla yüzyüze bırakır. Unutmayalım ki, bugünkü tüm geriliğine ve edilgenliğine rağmen işçi sınıfı tabanı ciddiyeti, buna dayalı bir çalışmayı önemser ve zamanla güven duyar, bağlanır. Ciddiyetsiz ve iğreti kalan girişimler ise mevcut güvensizliklere yalnızca yeni boyutlar ekler ve geleceğin devrimci çalışmasını hepten zora sokar.

Bu konuda yakın geçmişteki olumsuz pratiklerin bugün önümüze nasıl bir engel olarak çıktığını göz önünde bulundurursak, anlatılmak istenen çok daha kolay anlarız. Kötü, geleceğe olumsuz etkiler bırakacak bir deneme yapmaktansa hiç denememek yeğdir. Ama biz bu türden bir olumsuz ikileme hiç de mahkum değiliz. Sınıf hareketine müdahalenin bu dönem için son derece anlamlı ve işlevsel olabilecek bu araçlarını büyük bir güven ve kararlılıkla, yanısıra büyük bir ciddiyet ve yoğun bir pratik çabayla öncü işçilerin ve giderek sınıf kitlelerinin gündemine pekala sokabiliriz ve kesin olarak sokmak durumundayız.

Öncü işçi platformlarının sürekli ve sistematik bir politik faaliyet yürütme zorunluluğu üzerine son bir vurgulama daha yapalım. Öncü işçi platformları işçi tabanını devrimci bir çizgide kucaklama amacıyla öncü işçileri birleştirmek ve örgütlü bir biçimde seferber etmek amacı taşıyan politik sınıf örgütlenmeleridir dedik. Fakat örgütün yalnızca bir araç olduğunu, aslolanın ve belirleyici olanın politik çizgi ve buna dayalı politik faaliyet olduğunu bir kez daha vurgulamak zorundayız. Politik bir perspektife ve çalışma tarzına oturmamışsa eğer, kendi başına bir örgütsel biçim herhangi bir araç işlevi görmez. Bir süre sonra kısırlaşır, amacından ve işlevinden kopmuş bir yapı olarak yozlaşır, yok olup gider.

Örgütlenmeyi tabana yaymak

Politik çizgi ve amacın belirleyici önemi gözden kaçırılmadığı sürece ve kaçırılmamak koşuluyla, örgütlenmenin kendisi olağanüstü bir önem taşır. Bu çerçevede öncü işçi platformlarının örgütsel inşası başlıbaşına bir sorundur ve çözümünü büyük ölçüde inisiyatifi ve yaratıcı pratik çabanın seyrinde bulacaktır.

Bu örgütlenmenin başlangıç adımları halihazırda

belli yerelliklerde atılmıştır ve bu sınırlar içerisinde fazla bir güçlük yoktur. Asıl güçlük, örgütlenmeyi tabana yaymak planında ortaya çıkmaktadır. Bu da bir kez daha politik çalışma ve mücadeleyi tabana yaymak görevinden ayrı düşünülemez ve başarılabilir.

Bu örgütlenmeler, bilebildiğimiz kadarıyla halihazırda yerel planda yürütme organlarına dayanmaktadır. Örgütsel planda yapacakları ilk işlerden biri, söz konusu yerel alandaki duyarlı öncü işçilerle mümkün olduğu kadar geniş katılımlı düzenli işçi toplantıları (bunlara örneğin işçi danışma meclisleri de denebilir) örgütlemektir. Bu periyodik toplantılarda, toplumun genel gündemleri kadar sınıf hareketinin ve örgütlenmesinin özel sorunlarını ele almak, tartışmak ve tartışmalar sonucunda belli sonuçlara ve ortak kararlara ulaşmak mümkündür, bu somut olarak hedeflenmelidir.

Bundaki başarı işçi platformlarının fabrika tabanına taşınmasını ve oturtulmasını da kolaylaştırır. Söylemeye gerek yok, öncü işçi platformları örgütsel açıdan da fabrika tabanına oturabildikleri ölçüde, gerçek bir örgütsel yapıya kavuşmuş olabileceklerdir. Bu örgütlenmenin fabrika zemininde kendini her durumda öncü işçi platformu birimi olarak tanımlaması da gerekmez. Önemli olan politik tutum ve hareket birliğidir. Bu başarılabildiği ölçüde fabrikalardaki taban örgütlenmeleri kendine özgü koşullar ve işlevler içinde farklı isimler taşıyabilirler. İşyeri komitesinden sendika içi devrimci muhalefete kadar. Bu konuda son derece esnek davranmak, politik amacı gözetmek kaydıyla herhangi bir biçimsel soruna ve engele takılmamak gerekir.

Öncü işçi platformları sorunu üzerinde zaman zaman yeniden duracağız. Özellikle de pratik deneyimlerin ortaya çıkaracağı sorunlara ve sağladığı açıklıklara bağlı olarak. Bu oluşumlara katılan ve görevler üstlenen yoldaşların buna ilişkin deneyimleri ve sorunları düzenli biçimde partiye aktarmaları gerekir. Bu, konu üzerinde işlevsel değerlendirmeler yapmayı fazlasıyla kolaylaştıracaktır. Bu yapıldığı ölçüde, mevcut deneyimlerin aynı adımları atmak isteyen başka yerelliklere sunulması da olanaklı hale gelecektir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Kasım '01 tarihli 226. sayısından alınmıştır...)

Yeni Yüksek Öğretim Kanunu üniversitelerde yeni bir dönemi açıyor...

Üniversiteler işletme, rektörler patron!

Rektörlerin saldırıyı gizleme amaçlı orta oyunu

Yüksek Öğretim Kanunu'nda değişiklik getiren yeni yasa tasarısı meclise sunuldu. Bu yasa değişikliği ile üniversitelerin yeniden yapılandırılması planlanıyor. Böylece geçen yıldan beri rektörlerin çeşitli vesilelerle sızlanmasına neden olan kaynak sorunu da "çözülmüş" olacak.

Rektörlerin "kaynak sorunu" adı altında yaptıkları çığırkanlık, "Türk Yüksek Öğretim Sistemi, Sorunlar, Hedefler ve Çözüm Önerileri" başlıklı raporu Milli Eğitim Bakanlığı'na sunmalarıyla başlamıştı. Bu raporla rektörlerin iki isteği vardı. Birincisi, har(a)çların dört kat dolayında artırılmasıydı (160 dolardan 650 dolara kadar). İkincisi ise, devlet üniversitelerinin belli bir oranda paralı öğrenci kabul etmesi, yaz okulları ve ikinci öğretim gibi paralı uygulamalarda daha serbest bırakılmasıydı.

Gelinen yerde sermaye devleti ve onun memurlarının tam bir orta oyunu oynadıkları görülüyor. Oyun kapsamlı bir saldırıya zemin hazırlamak içindi, nitekim öyle oldu. Ama saldırı o kadar şiddetli ki, yasanın ana hatlarıyla ortaya çıktığı şu günlerde bu oyun hala farklı biçimlerde sürdürülüyor.

Örneğin yeni yasa tasarısı YÖK başkanı tarafından gülünç bir argümanla cilalanmaya çalışıldı: "Zenginden alıp fakire vereceğiz". Bu argümanın gülünçlüğünü yasa tasarısının maddelerini incelerken açık bir şekilde göreceğiz.

Yeni yasa sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kapsamlı bir saldırıyı, 12 Eylül'e birlikte adımları atılan eğitimin paralılaştırılması sürecinin tamamlanmasını ifade etmektedir. Böyle olduğu içindir ki, kapalı kapılar ardında saldırı planı oluşturulmuş, rektörler de bu plana göre rollerini almışlardır. Eğer böyle olmasaydı, üniversitelerde kapsamlı bir "reform" olduğu ileri sürülen bu yasa üniversitelerde açıktan tartışılır, özellikle üniversite öğrencileri ve öğretim üyelerinden saklamak için çaba gösterilmezdi. Yasa, kamuoyu bir yana, üniversite öğretim üyelerinden, hatta bazı YÖK üyelerinden dahi gizlenmekte ve yangından mal kaçırır gibi meclisten geçirilmeye çalışılmaktadır.

Rektörler: Sermayeye uşak, öğrenciye düşman!

Ancak rektörlerin hakkını da yememek gerek! Onlar saklanmaya çalışılan bu yasa konusunda konuşmaya devam ediyorlar. Özellikle rektörlerin sözcülüğünü yapan Ural Akbulut hararetle yasayı alkışlıyor ve şöyle diyor: "Devlet her yıl öğrenciden ne kadar harç alacağına karar veriyor. Öğrencilerin yarısından fazlası harç ödemiyor. Çünkü devletten kredi alıyor. Biz de borç batağına sürükleniyoruz. Bütçeden aldığımız pay bu yıl yüzde 2'ye düştü. ODTÜ'nün şimdi 2.5 trilyon doğalgaz, elektrik borcu var. Bunu ödemeyip üniversiteyi kapatalım mı? Bizim öğrenci maliyetinin yarısını öğrenciden alma hakkımız var. Burada 1800 doların yarısını öğrenciden almamız kimseyi mağdur etmez" (17 Temmuz 2001, Radikal) Rektör bir üniversite yöneticisi değil, sanki ticari bir işletmenin patronu gibi konuşuyor. Üniversitenin borç batağına sürüklenmesinin nedenini bütçeden daha fazla pay alamamasında değil de öğrencinin veremediği har(a)çta gören kafa ancak bir işletmecinin kafasına sahiptir.

Bu bilim adamı müsveddeleri, bütçeden daha fazla pay ya da vakıf üniversitelerine ödenen karşılıksız trilyonların kendilerine aktarılmasını isteyeceklerine, öğrencinin ceplerine gözlerini dikiyorlar. Borç batağına sürükleniyoruz, borcumuzu

ödeyemediğimizden eğitim iflas edecek diye ağlayıp sızlananlar, devletin bütçeden 53 devlet üniversitesine 10 trilyon, 4 vakıf üniversitesine (Bilkent, Başkent, Koç ve Işık) ise 12 trilyon ayırmasına ses çıkarmıyorlar. Çıkarmamaları da anlaşılabilir. Çünkü onlar kapitalistlerin safında yer alıyor, onların çöplüğünden besleniyorlar. Çoğu şu veya bu kapitalistten yüklü miktarda rüşvet ya da ikinci bir maaş alıyor. Bundan dolayıdır ki, kapitalistlerin ihtiyacı için ne gerekiyorsa yapıyor, emekçi çocuklarına ise düşman kesiliyorlar. Bu arada belirtelim, yeni yasa çıktıktan sonraki rektörlerin de kapitalistleşmelerinin yolu açılarak, buldukları saf resmileşecektir.

Üniversiteler özelleştiriliyor, rektörler patron oluyor

Yeni yasayla birlikte artık üniversitelerdeki standart har(a)ç uygulaması ortadan kaldırılarak, her üniversitede okumanın farklı bir faturası olacak. Yani öğrenci "özgürce" eğitim piyasasından dilediği malı alabilecek. Örneğin Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'daki üniversitelerdeki aynı bölümlerin farklı bir fiyatı olacak.

Tasarının 46. maddesi şöyle: "Ön lisans ve lisans düzeyindeki programlara kayıtlı Türkiye Cumhuriyeti uyruklu öğrenciler tarafından yapılacak katkı payı ödemelerinin miktarları, Yüksek Öğretim Kurulu'na tespit edilen öğrenci başına cari hizmet ödeneği miktarının yarısını geçmemek kaydıyla üniversite ve yüksek teknoloji enstitülerinin yönetim kurullarınca tespit edilir. Ve her yıl Yüksek Öğretim Kurulu'na yüksek öğretime giriş sınavından önce duyurulur."

Tasarı 1 Ocak 2002 tarihinden itibaren her üniversite ve ileri teknoloji enstitüsünde bir işletme hesabının açılmasını getiriyor. Bu işletme hesabı rektörlüğe bağlı olacak. Bu hesaba; "Ürettiği hizmet ve mallardan elde edilebilecek gelirler, üniversiteye ait taşınmaz mallar faiz, nemalandırma, araştırma profesörlükleri için yapılan bağışlar ve öğrencilerden alınacak katkı payları aktarılacak." (58. madde) İşletme hesabının amiri yani patronu da rektörler olacak. Böylece rektörler sızlanmalarına neden olan mali özerkliğe kavuşacaklar. İşletme hesabındaki paranın kullanımı rektörün inisiyatifinde olacak. Paranın nasıl kullanılacağına ilişkin hiçbir kriter de yok. Böylece üniversitelerde rektörün hakimiyeti perçinlenecek.

Yasa maddelerinden devam edelim: "Paralı eğitime kabul edilecek öğrencilerin ödeyecekleri ücretler, aynı adı taşıyan normal örgün öğretim programları için belirlenen katkı paylarının üç katından az olamaz" (10. madde). Yani şu an halihazırda tümüyle paralı olan bölümlerin fiyatları da yukarı çekilecek.

Üniversiteler dolaysız bir biçimde sermayeye bağlanıyor

"Masraflarının tamamı gerçek ya da tüzel kişilerce karşılanan hizmetlerde sözleşme ile araştırma profesörü istihdam edilebilir. Bu hizmette çalışacak öğretim üyesinde aranacak asgari nitelikler Yüksek Öğretim Kurulu'na çıkarılacak yönetmelikle belirlenir." (58. madde)

Böylece yasayla birlikte üniversiteler ve öğretim üyeleri sermayenin hizmetine sokulmuş oluyor. Bunu ayrıca rektörlerin sözlerinden de görmek mümkün. ODTÜ Rektörü Ural Akbulut'u dinliyoruz: "Çözüm basit; eğitimde seferberlik. İnaniyoruz ki, üniversite işadamlarına destek verebilir. Hükümeti yıpratmak istemeyiz ama bize basit bir orkestra şefi lazım." (Radikal, 5 Kasım 2001)

Gazi Üniversitesi Rektörü Rıza Ayhan ise şöyle

diyor: "Sanayiye güçlendirmek için hükümete her türlü desteği vereceğiz" (agg).

Sermaye kendi ihtiyaçları doğrultusunda istediği profesöre kiralarak istediği araştırmayı yaptıracak. Bilimsel araştırmanın tek ölçütü sermayenin bencil çıkarları olacak.

ODTÜ Rektörü şöyle devam ediyor: "Tüm hocaların araştırma yapma konusunda yeterli olamayacağı, kimilerinin çok başarılı olabileceği ve dolayısıyla üniversitelerdeki bilimcilerin kafa emeğinin verimli kullanılması noktasında derslere girenler ve laboratuvarında çalışanlar ayrımına gitmesinin çok yararlı" olacakmış. Böylece, parayla satın alınmış üniversite elemanları öğrenci için değil, sermaye için verimli bir biçimde çalışacaklar. Bu aynı zamanda bilginin metalaşması sürecinin tamamlanması anlamına gelecek.

Paralı eğitim yasasını parçalamak için sokağa, eyleme!

Sonuç olarak, yasa tasarısıyla daha önce adım adım hayata geçirilmeye çalışılan paralı eğitim saldırısı tamamlanacak. Yoksul öğrencilerin okuma hakkı elinden alınacak. Üniversiteler birer ticarethaneye dönüştürülerek işletme hesabı temelinde yönetilecekler. İşletme hesabında toplanan paralar ise sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yapılan AR-GE (Araştırma-Geliştirme) faaliyetleri için harcanacak. Yani sermayenin emrinde çalışacak "bilim adamları"na gidecek bu paralar. Elbette bununla sınırlı kalmayarak, tıpkı SSK'da olduğu gibi havuzda biriken fonlar sermayeye sıcak para olarak akıtılacak.

Eğitimde fırsat eşitsizliği çarpıcı boyutlar kazanacak. Parası olan istediği üniversiteye giderken, parası olmayan üniversite kapılarında içeri dahi giremeyecek.

Sermaye kendisine kâr getirecek her alanı yeniden düzenliyor. Üniversitelerde yapılmaya çalışılan son değişikliği bu bağlamda ele almak gerekiyor. Dünyadaki ve ülkedeki çeşitli alanlardaki yapılan yapısal düzenlemeleri ile üniversitelerdeki yapılmaya çalışılan bu son değişiklik arasında paralellik var. Milyonlarca emekçiyi ve genci köleliğe boyun eğdirmek, her türlü sosyal ve kültürel olanağı ticarileştirerek ondan yoksun bırakmak, dünya çapında sürdürülen saldırıların özü ve özeti. Bunun içindir ki dünya çapında emekçi yığınların mücadelesinin çapı giderek büyüyor, sınırları aşıyor. Gençlik de, son olarak İspanya'da olduğu gibi, Türkiye'deki yasaya benzer bir paralı eğitim saldırı karşısında günlerce alanları dolduruyor, boykotlarla, militan eylemlerle sermayeye yanıt veriyor.

Hayata geçirilmeye çalışılan saldırı oldukça sistemli ve kapsamlı. Dolayısıyla ona karşı örülecek mücadele de sistemli ve kapsamlı olmak zorunda. Tek tek üniversitelerden başlayarak bu saldırıya karşı geniş bir gençlik cephesini örmek durumundayız. Bunun için paralı eğitime hayır şiarı altında ve yasanın geri çekilmesini talep eden bir eksenle gençlik kitlelerini bir araya getirmekle işe başlamalıyız. Sermayenin saldırıyı sinsice, gözlerden uzak hayata geçirmeye çalıştığı düşünülürse, etkin bir bilinçlendirme kampanyası da örgütlemeliyiz.

Paralı eğitim yasası meclisten geri çekilsin! Eğitimin her alanında mevcut paralı eğitim uygulamalarına son verilsin!

Her düzeyde parasız eğitim!

Üniversitelerdeki rektör diktasına son verilsin! Özerk-demokratik üniversite!

(Ekim Gençliği'nin Aralık-Ocak '02 tarihli 50. sayısının kapak yazısıdır...)

Soruşturma terörü yeni saldırılara paralel olarak yoğunlaşıyor!

Soruşturma terörüne karşı birleşik mücadele cephesini örelim!

Krizin yıkıcı etkisi derinleşirken, buna bir de emperyalist savaşın faturası eklenmiştir. Bunun hem sosyal güvenlik, sağlık, vb. hem de eğitim alanında önemli sonuçları olacaktır. Eğitimde yaşanacak en önemli sonuç, özelleştirme sürecinin hızlandırılmasıdır. Bu noktada YÖK'e büyük görev düşüyor.

A. Necdet Sezer'in muhalif öğretim üyesi atamaları "acaba kurumun yapısı değişiyor mu?" sorularını gündeme getirmişti. Evet yapısı değişiyor, ama faşist baskıcı karakterinden zerrece bir eksilme olmadan. Eğitimin özelleştirilmesi yolunda en temel rol şu an YÖK'ündür. Birçok üniversitenin parça parça vakıflaştırılması gündemde. Ayrıca ÖSS üzerinde geçtiğimiz senelerde yapılan değişiklikler, fırsat eşitsizliğinin artmasına ve belli üniversitelerin kapılarının büyük oranda işçi-emekçi çocuklarına kapatılmasına yol açmıştır.

Önümüzdeki dönemde belli başlı okullar vakıflaştırılarak bir bütün olarak özelleştirilmesi hız kazanacaktır. Harçları belirleme yetkisinin rektörlere devredilmesi ve harçlarda görülmesi muhtemel fahiş artışlar bu politikanın adımlarıdır.

İşte bu noktada devrimci-muhalif öğrencilerin üzerindeki YÖK terörü dizginlerinden boşalmış bulunuyor. Sistemin bu temel politikasına karşı çıkmak isteyen, olası bir yükselişe ön ayak olabilecek tüm öğrenciler YÖK'ün cenderesini boğazında hissediyor. 11 Eylül saldırısının ardından terör demagoglarıyla beraber sene başından itibaren daha da yoğunlaşan baskılardan bunun ne anlama geldiği belli oluyor. Birçok üniversitede saldırılar had safhaya çıkmış, terörist ilan edilen muhalif öğrencilere karşı soruşturma silahı devreye sokulmuştur. Bunun tipik bir örneği olarak İTÜ'de 14 öğrenci paralı eğitime karşı çıktıkları için bir dönem uzaklaştırma cezası almışlardır. Benzer birçok konu üzerinden İÜ, YTÜ gibi okullarda soruşturmalar peşpeşe gelmeye başlamıştır.

Soruşturmalar ile amaçlanan, öğrencileri sindirmek, faaliyet alanlarını daraltmak; bunlar başarısızlığı ölçüde okul ortamından öğrenciyi uzaklaştırarak yalıtma. Aynı zamanda geride kalan öğrencilere de gözdağı vermektir. Soruşturmalar yürütülürken aileye de haber verilerek öğrenciler üzerinde çifte baskı kurulmaya çalışılmaktadır. Bu işin polis ayağı da artık herkesin bildiği bir gerçektir.

Bu noktada yapılması gereken, soruşturmalarla karşı bir mücadele cephesi yaratabilmektir. Soruşturmaları

ciddiye almama, geçiştirme son derece tehlikeli sonuçlara yol açabilmektedir. Soruşturma kurulları, karşılarında ciddi bir tepki göremedikleri ölçüde pervasızca ağır cezalar verebilmekte, başka öğrencilere de soruşturma açılmasının yolu düzlemektedirler. Önümüzdeki dönemde yoğun soruşturma saldırılarıyla karşılaşmamız olası. Çare geri adım atarak kendi içine kapanmak değil, mümkün olduğunca geniş öğrenci çevrelerine ulaşabilmektir. Karşı duruş ancak böyle örgütlenebilir. Bu gündemi geniş öğrenci kitlelerine yayabilmek için, paralı eğitim, kriz ve savaşla bağlantısını kurmalı, yerelerde etkili bir çalışma yapmalıyız. Diğer gündemlerden yalıtık bir soruşturma karşıtı mücadele,

soruşturmadan etkilenmeyen öğrencileri doğal olarak kapsayamayacaktır. Soruşturmaları onların kaynaklandığı zeminden koparmadan ele almalıyız. Paralı eğitime ve soruşturmalara karşı mümkün olduğunca her okulda etkin bir çalışma yapmalıyız. YÖK'ün baskıcı karakteri değişmedi. Önümüzdeki dönemde bazı yenilikler, üniversitelere

verilen görece özerklik adımları ile karşılaşsak, bunun yalnızca okulların kendi içinde işler hale getirilip vakıflaştırılmasının, satılmasının bir adımı olduğunu anlamalıyız. Atılan adımlar sermayeyi okullarımıza sokmaya yönelik adımlardır. Tüm planları okulları bir çıkar kapısı haline getirerek krizin ve savaşın faturasını bizlere ödetmektir. Bu oyunu bozmayı ancak tutarlı bir devrimci çalışma ile başarabiliriz. Tüm okullarda soruşturmalara, baskıcı uygulamalara, paralı eğitime, krize ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek zorundayız.

Soruşturma kurulları dağıtılın!

YÖK'e hayır!

Her düzeyde eşit, parasız, bilimsel eğitim!

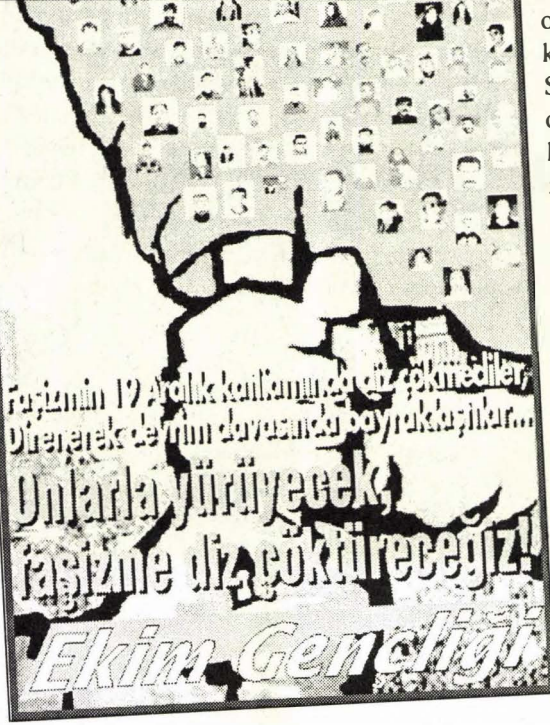
İTÜ/Ekim Gençliği

(Ekim Gençliği'nin Aralık-Ocak '02 tarihli 50. sayısından alınmıştır...)

Ekim Gençliği

Gençliği emperyalist savaşa
suç ortağı yapmak ve
paralı eğitime boyun eğdirmek için;

Üniversitelerde faşist abluka!
**Bu abluka
dağıtılacak!**

Ekim Gençliği

Aralık-Ocak '02 tarihli 50. sayısı çıktı!..

**Üniversiteler işletme,
rektörler patron**

**Üniversitelerde rektör diktası
pekiştiriliyor**

**Soruşturma terörüne
karşı birleşik mücadele
cephesini örelim!**

Vahşi katliam, destansı direniş!

**Mücadeleyi yükseltelim,
direnişi örgütleyelim!**

**Devrimci bir gençlik
hareketi için!...**

(orta sayfa)

**Ailelerimizle ilişkilerimiz nasıl
olmalıdır?**

ALGP Bülteni'nden

**ALGP çalışması
genişleyerek sürüyor**

Yurt-Kur tasfiye ediliyor

**Gerici bir burjuva ideolojisi
olarak post-modernizm**

"Paris Düşerken"

Mücadele postası

Öğrenci gençliğe yönelik saldırılar yoğunlaşıyor

11 Eylül saldırısının hemen ardından emperyalistler ve işbirlikçilerinin dünyaya savurduğu "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" tehditleri üniversitelerde karşılığını bulmaya başladı. Yeniden hareketlenmeye başlayan üniversite öğrencilerini disiplin ve soruşturma terörüyle sindirmeye çalışıyorlar. Önce YÖK genelgesi çerçevesinde, "Emperyalist savaşa hayır!" diyen öğrencilere soruşturma üstüne soruşturma açıldı ve çoğu okuldan uzaklaştırıldı.

Üniversitelerde yeni dönemle birlikte sınırlı da olsa hareketlenme başlamıştı. Yayılmaya başlayan hareketlilik belli politik sorunlar üzerinden kendini ifade ediyordu. Uygulanan pervasız teröre rağmen gençlik yeni dönemde "gençlik ve dünya" sorunlarına ilgi gösteriyor, bunu eylemliliklerle ifade ediyordu.

Üniversite gençliğinin bu çıkışına hemen karşılık verildi. İTÜ'de birçok kişi soruşturma terörüne uğradı, 6 ay kadar okuldan uzaklaştırıldı. Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde birçok öğrenci hakkında savaş ve YÖK karşıtı eylemlere katıldığı için soruşturma açıldı, 1 ay ile 6 aya kadar okuldan

uzaklaştırma cezası verildi. DTCF'de okul duvarlarına "savaş karşıtı yazılar yazan, pankart asan ve savaş karşıtı forum düzenleyen" öğrencilerden 16'sına soruşturma açıldı. Hacettepe Üniversitesi'nde 30-40 öğrenciye soruşturma açılması bekleniyor. Ayrıca Hacettepe Merkez Kampüsü'ndeki öğrencilerin tek kantini Rektör Tunçalp Özgen tarafından, "nifak yuvası" olduğu iddiasıyla kapatıldı. Kantinin

kapatılma gerekçesi, öğrencilerin kantine afiş asmaları ve müzik dinletisi yapmaları.

Bu saldırılar sadece savaş karşıtı eylemlere yönelik değil. Bunun arkasını getirmeye çalışıyorlar. Bunda en başarılı okul yöneticisi DTCF dekanı. En küçük olayı bahane ederek soruşturma üstüne soruşturma açıyor. Bu da yetmeyince, okula polisi sokarak öğrencileri terörle sindirmeye çalışıyor. Polisi anadilde eğitim isteyen öğrencilerin masasına saldırtmış, orta bahçeye afiş asan yoldaşlarımızı polis eşliğinde tehdit etmiş, çevik kuvvetin okula gireceği tehditleri savurmuştu. Sergilenen kararlı duruş ve diğer öğrencilerin afişleri sahiplenmesi üzerine, dekan ve polis geri adım atmak zorunda kaldı.

Polis-idare işbirliği ve faşist saldırılar

Sorunların ağırlaşması nedeniyle gençlik bir çıkış arayışına girmiş bulunuyor. Bu yüzden ilk kıpırdanışlar dahi soruşturma terörüyle sindirilmeye çalışılıyor. Halihazırda ilk harekete geçenler gençliğin ileri kesimleri. Bunun daha da yaygınlaşmasını, kitleselleşmesini önlemek niyetindedir. Burada temel taktik öncülerini biçerek geridekileri sindirmek. Şu andaki soruşturmanın ve disiplin cezalarının anlamı bu. Geridekilere, sen de ceza alırsın, okuldan atılırsın demeye getiriliyor.

Burada dikkati çeken bir olgu da şu. Polis-idare işbirliği geçmiş dönemlerde gizlenmeye çalışılırdı. Yeni süreçte dekanlar polisle işbirliğini daha da boyutlandırıyor, bunu gizleme ihtiyacı bile duymuyorlar. Bunun en somut örneği DTCF dekanının polislerle gelip öğrencileri tehdit etmesi ve EBF dekanının öğrencilerin soruşturması sırasında polisin çektiği fotoğralları delil olarak kullanmasıdır.

Süreç bu saldırıların daha sert bir şekilde devam edeceğini gösteriyor. Bu saldırıların arkasından planlı faşist saldırılar da gelmeye başladı. AÜ Fen Fakültesi'nde kar maskeli faşistler yemekhaneye girip öğrencilere vahşice saldırdılar, bazı öğrencileri ağır biçimde yaraladılar. Burada oruç tutulmaması yalnızca bir bahane. Gaziantep Üniversitesi'ndeki saldırıda ise devrimci öğrenciler gözaltına alındılar ve tutuklandılar.

Tüm bunlar öğrenci gençliğe yönelik bütünsel bir saldırının parçaları. Bu saldırıları püskürtmenin yolu ise geri adım atmamaktan geçiyor. DTCF'deki yoldaşlarımızın tutumu buna olumlu bir örnektir. Önce anadilde eğitim isteyen öğrencilerin masasına saldırılıyor, ama hiçbir direniş sergilenmiyor. Ertesi gün idare ve polis bundan aldığı güçle asılan afişleri indirmeye kalkıyor. Fakat gösterilen kararlı duruş ve öğrencilerin sahiplenmesiyle, geldikleri gibi geri dönüyorlar.

Saldırıları bu perspektifle karşılamalıyız. Biz ne kadar geri adım atarsak, onlar saldırılarını o ölçüde pervasızlaştırabilirlerdir. Kuşkusuz bu saldırıları sadece kendi kararlı duruşumuzla durduramayız. Saldırıları püskürtmenin yolu, öğrenci kitlelerini bu saldırıların amacı konusunda bilinçlendirmek, onları fiili mücadeleye çekmekten geçiyor.

**Polis-idare işbirliğine son!
Yaşasın özerk, demokratik üniversite mücadelemiz!**

Üniversitelerde faşist baskı ve terör tırmanıyor

Mevzilerin savunulması konusunda DTCF'de örnek tutum

DTCF'de Yurtsever öğrencilerin "Anadilde Eğitim İstiyoruz, Kürt Dili ve Kürdoloji Bölümü Açılsın" kampanyasına 3 Aralık'ta polis ve idareciler hiçbir uyarı yapmadan saldırdılar.

Masayı uzun süre kameralarla çektikten sonra imzalanmış dilekçelere ve masaya saldıran polisi, karşısında kararlı bir duruş görmediği için rahatlıkla iki kişiyi gözaltına aldı. Okula 100 kadar çevik kuvvet polis yığarak gözdağı vermeye çalıştı. Okuldaki eski SIP yeni "TKP"nin ve Yurtseverler'in yapmış olduğu afişleri de yırttılar. Bu saldırıya da bir karşı duruş sergilenmedi. Yurtseverler'in kendi standlarını sahiplenmemesi, diğer gençlik gruplarında da bir kafa karışıklığı yaşanmasına neden oldu. Bu durum polisin saldırısını daha da kolaylaştırdı. Saldırının ardından Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya yaklaşık 100 öğrenci katıldı.

Ekim Gençliği olarak, 5 Aralık günü, biri harçlarla ilgili hazırlanan yeni yasa tasarısı, diğeri hücre saldırısıyla ilgili afişlerimizi okulun duvarlarına astık. Dekan yardımcısı ÖGB'lerle gelerek afişlerimizi indirmek istedi. Ancak buna izin vermedik. Ardından dekan yanında ÖGB'ler, sivil polisler ve emniyet amiriyle birlikte tekrar yanımıza gelerek afişlerimizi indirmek istedi. Okulda diğer arkadaşların da gelip afişlerimizi sahiplenmesi karşısında dekan sırtını polislere dayayarak ağızdan bizi tehdit etmeye başladı. Okulda kesinlikle siyasal çalışma yaptırmayacağını söyledi. Bunun ardından emniyet amiri de, Ankara'nın dört duvardan ibaret olmadığını, isterse bizimle kendi masasında bile görüşebileceğini söyledi. Ancak

kararlı duruştan geri adım atılmaması nedeniyle tüm tehditler boşa düşmüş oldu. Dekan ve polisler "okula birazdan polis girip hepinizi alacak" tehditlerini savurarak bahçeden ayrıldı.

Biz de bunun ardından daha önce aldığımız karar gereği Yüksel Caddesi'nde yeniden bir basın açıklaması yapmayı kararlaştırdık. Açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Eylemde "Polis defol üniversiteler bizimidir!", "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Okuldaki saldırılar sonrasında da devam etti. 6 Aralık günü açtığımız iki formasyon masasından birine önce ÖGB ve faşist çeteler müdahale edip kaldırmamızı istediler. Ancak net bir biçimde "kaldırmayacağız" yanıtını aldılar. Dekan ve yardımcısı, kendileriyle konuşmaya giden iki arkadaşımızı kabul etmediler. Sonra standımıza gelerek ağızdan saldırdılar. Dekan yardımcısı önce afişlerimizden birini yırttı. Ardından hazırladığımız bildirimleri almaya çalıştı. Ancak buna izin vermedik. Yaşanan saldırıya karşı hazırlıksız oluşumuz ve ortak tepki koymakta zorlanmamız nedeniyle, çalışmamızı tek masadan sürdürmeye karar verdik ve ikinci masamızı kaldırdık. Ancak dekan saldırgan tavrını sürdürerek tehditlerine devam etti. Yine de masamız açık kaldı ve çalışmamızı sürdürdük.

Dekan geldiği günden itibaren yüzüne taktığı "iyi niyet" maskesini indirerek, bize hiç iş bırakmadan, kendini teşhir etmiş oldu. Artık görünen o ki savaş daha sert geçecek. Biz de bu bilinçle çalışmamızı sürdüreceğiz.

Ekim Gençliği/DTCF

Ekim Gençliği

Trabzon'da kamu emekçileri taban örgütlerini oluşturdular

Emperyalistler bunalımından çıkmak için debelenirken, bir yandan da katliamcı militarist yüzlerini işçi ve emekçilere gösteriyorlar. Bunalımdan çıkmanın bir yönü enerji kaynakları üzerindeki denetimi sağlamlaştırmak. İkinci yönü ise krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek. Bu ise işçi ve emekçileri baskı altında tutmalarını zorunlu kılıyor.

Krizin ağır bir biçimde yaşandığı ülkelerden biri olan Türkiye'de de aynı politikalar uygulamaya konuluyor. Özel konumundan dolayı (devrimci tutsakların direnişinin hala bastırılmamış olması ve sermayenin her an kendiliğinden bir patlama beklemesi) sermaye devleti saldırılarını "ulusal" kampanyalarla örtterek, işçi ve emekçileri bir umut beşiğinde uyutmayı ("Bu ülke için seve seve", "2. kurtuluş savaşımız", "TL'ye itibar") ve "milli birlik ve beraberlik" ruhu ile emekçi tepkilerini boğmayı hedeflemektedir.

Saldırının diğer yönü ise işçi ve emekçilerin örgütlülükleri olan sendikalara yönelmiş durumda. Sendikasızlaştırma saldırılarının had safhaya ulaştığı şu günlerde, var olan sendikalarda da "çatışmacı değil uyumlu, bozucu değil yapıcı sendika" veya "üretimin planlanmasında etkin rol oynayan sendika" anlayışını hakim kılarak, işçi ve emekçiler kontrol altında tutulmak istenmektedir.

Sermayenin bu politikaları işçi sendikaları üzerinde uygulaması çok da zor olmamıştır. Çünkü, "işçinin sofrasındaki iki zeytinden birisini sermayeye peşkeş çekecek" sermaye ajanları yıllardır işçi sendikalarının tepesine çöreklenmiş durumdadır. Efendilerinin emirlerini harfiyen yerine getirmektedirler.

Kamu emekçileri cepesinde ise, bugüne kadar

büyük bedellerle yükseltelen mücadele ve bu mücadelenin yarattığı sendikal gelenek bir yol ayrımına gelip dayanmış durumdadır. Özellikle sahte sendika yasasının çıkış süreci, bu yol ayrımına ilişkin önemli veriler sunmaktadır. Devletin 1 Aralık sonrası soruşturma saldırısına karşı pasifist bir tutum takınan KESK yönetimi, sahte yasanın gündemde olduğu dönemde de meclis gündemine bağlı eylem planlarıyla mücadeleyi sürekli erteleyerek emekçileri yıldırma tavrıyla, sahte yasanın çıkmasında önemli bir rol oynamıştır. Özellikle bu dönemde kamu emekçilerinin mücadele isteğine ve azmine ket vurmaya, bunu engelleyemediği koşullarda eylemleri birer hava boşaltma eylemine çevirmeye ve kamu emekçilerini sahte umutlarla oyalamaya çalışmaları, KESK yönetiminin hesabının kamu emekçilerinin hesabıyla aynı olmadığını göstermektedir.

KESK yöneticileri, sahte yasanın çıkışından sonra bir taraftan kamu emekçilerinin dikkatini sürekli yetki alma yönüne çekerken, diğer yandan da sendikaların tüzük kurultaylarında sendika içi demokrasiyi boğmaya ve sendikaları "söz, yetki ve karar" yönünden merkezileştirmeye çalışmaktadırlar. Bütün bu erozyonun bir sonucu olarak, daha önce kapalı kapılar arasında yapılan gruplar arası pazarlıkların bugün açıktan yapıldığı görülmektedir. Kamu emekçilerine güvenmeyen, çoğulculuk değil çoğunluk anlayışına sahip bir bürokrat sendikal anlayış, grev ve toplu sözleşme mücadelesini tutarlı bir şekilde yürütemez, kamu emekçilerinin demokratik haklarını koruyamaz ve geliştiremez. Olsa olsa kamu emekçilerinin tepkilerini sistem içerisinde eritme misyonunu yerine getirir.

Sendikal mücadelenin önünde iki yol ve bu iki yola uygun düşen iki örgüt yapısı bulunmaktadır.

Birincisi sermayenin yoludur. Sistemin bir parçası olmayı ve sermayenin kamu emekçilerini denetim altında tutabileceği tepeden yönetilen bir örgütlenmeyi gerekli kılar.

Bu yollardan ikincisi ise emeğin yoludur. Bu yol tabanın söz sahibi olduğu, kamu emekçilerinin mücadelesinin önünü tıkayan değil ateşleyicisi olan, yasalılığı değil meşruluğu ve fiili mücadeleyi savunan bir örgütü gerekli kılar.

Bu basit gerçeğin kamu emekçilerinin öncü kesimleri tarafından uzun süredir bilinmesine karşın, bugüne kadar eylem anlarında ortaya çıkan kendiliğinden kitle tepkilerinin ve bireysel eleştirilerin dışında bir müdahale olamamıştır. Bu da doğaldır. Çünkü müdahale edebilmenin yolu örgütlü taban tavrından geçmektedir. Bu durum öncü kamu emekçilerini taban örgütlülüklerini kurma göreviyle karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu gerçekten hareket eden Trabzon kamu emekçileri, yol ayrımında emeğin yolunu seçerek, Trabzon Taban İnisiyatifi'ni ve Trabzon Katılımcı Sendikal İnisiyatif'in katılımıyla **Sendikal İnisiyatif'i** kurdular.

Bu taban örgütlenmesi Türkiye'nin her yerinde kurulacak taban örgütleriyle ortak mücadele ilkeleri çerçevesinde birleşebildiğinde etkili olabilecektir. Bu, bugün kamu emekçileri hareketinin en acil ihtiyacı, öncü kamu emekçilerinin en acil görevidir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın grevli-toplu sözleşmeli sendika mücadelemiz!

Yaşasın genel grev genel direniş!

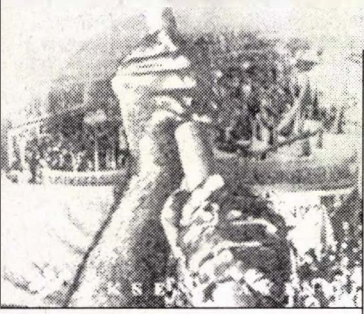
S.Y. Kızıl Bayrak okuru bir kamu emekçisi/Trabzon

Yeni Kitaplarımız

Derleyen: H. FIRAT

Parti programı üzerine/2

Teorik ve ilkesel bölüm

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Tüzüğü Üzerine

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güve Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Durum Üzerine Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Türkiye Komünist Partisi Program Tüzük

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

İsviçre’de değişik mesleklerden kadınlarla konuştuk:**“Kadın-erkek ortak mücadele etmeli”**

- İsviçre’deki kadınların mücadelelerinin durumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

İsviçreli kadın öğretmen: Haklarını aramaya çalışıyorlar. Özellikle bu arayış aile yaşamı içinde oluyor. Bence kadının eşit haklara sahip olması ancak yaşamında seçim hakkı ile mümkündür. Eğer bir kadın çalışmak istiyorsa eşi çocuklarla ilgilenerek ona destek vermemelidir.

- İsviçre’deki emekçi kadınlar haklarını arayabiliyorlar mı?

- Daha yapılması gereken işler var. Haklarını aramak kadınların ilgisini çekiyor, ama buna yeterince zaman ayıramıyorlar. Bence bu işlerde yavaş ve dikkatli hareket etmek gerekiyor.

Kadının tutsaklığına karşı savaşılan sendikalar ve örgütler var. Haksızlıklar politikayla ve zamanla çözülebilir. Önceden kadınlar dışarıya kapalıydılar. Anneler çocuklarına birleşmeleri gerektiğini öğretmeliler. Bir erkek işçiyle aynı işte çalışıp daha az aylık alan kadınların birleşmesi gerekir.

- Bir avukat olarak İsviçre’de kadın hakları üzerine bilgi verebilir misiniz?

İsviçreli kadın avukat: Beni kızdıran şu: Daha 1988’e kadar İsviçre kanunlarında erkek evin reisi olarak kabul ediliyordu. İstatistikler kadının genel olarak %30 daha az maaş aldığını gösteriyor. Bu eşitsizlik özel sektörde kendini daha fazla gösteriyor. Şu anda teorik olarak bir eşitlik var, ama bir işe işçi alınırken bir kadın mı yoksa bir erkek mi seçilir? Almamız gereken uzun bir yol var. Eşitlik çok güzel, ama onu gerçekleştirmek hiç de kolay değil.

İsviçre’de yaşayan göçmen bir ev kadını: Şımkak’ta, Harran’da hala kadınlar mal gibi satılıyorlar. 13-14 yaşındaki çocukları gelip istiyorlar ve yapılan pazarlık sonucu 70 yaşındakilere satıyorlar. Bu olacak gibi değil, insanlık dışı, ama oluyor.

Solcular kadınlara çok haklar tanıdılar. Devrimlerin kadınların mücadelesinde belli bir payı oldu ve kadınlar onlardan haklarını aramayı öğrendiler.

Bir gün hamile bir işçi kadın İsviçre’de işe girdi, ama hamile olduğunu söylemedi. Karnı şişmeye başlayınca, “sen niye önden söylemedin hamile olduğunu?” diyerek tutup işten attılar. Burada kadınlar eşit işte daha az ücret alıyor. Bir fabrikada çalışan işçi kadın bir de ev işlerini yapmak zorunda kalıyor. Ne yapsın yardım edilmezse...

Bir işçi kadın anlatıyor:

Sabahları 6’dan 10’a kadar bir otelde kahvaltı ve resepsiyona bakıyorum. Öğleden sonra, 13:30’dan 18:00’e kadar terziye çalışıyorum. İşim elbiseleri tamir etmek. Bu yorucu bir meslek, hem kafan hem de gözün yoruluyor. Bu işte parça başına kazanıyorum. Ayda 4 bin franklık iş yapsam, bunun 2 bin frankını işyeri alıyor. Bana geriye tüm kesintilerden sonra 1500 frank kalıyor. Bir de 18:00’den sonra başka bir yerde temizlikçi olarak 2 saat çalışıyorum.

Ayrı ayrı üç işte çalışmak yüzünden iki saatim otobüste geçiyor ve bu beni çok yoruyor. Bütün günüm işe gidiyor. İşgünü içinde tek dinlenebildiğim zaman 12:00 ile 13:00 arasındadır. Günlük ancak 7 saat yatabiliyorum.

- Neden böyle bir yöntemle başvurduunuz?

- İlk başta tüm günlük iş aradım, ancak bulamadım. Sonradan yarım günlük iş buldum, fakat geçim sorunu yüzünden iki iş daha aramak zorunda kaldım.

El işi üzerine çalışan kadın bir işçi anlatıyor:

Çalıştığım fabrikada kadınların çoğu haklarını aramaktansa allaha şükredip geçiyorlar. Bu konularda haberleri de yok, aydınlatılmıyorlar. Gerçekte hak verilmez alınır. Dili öğrenmek, haklarını öğrenmek gerekiyor. İşçi hakları, işçi kanunları var. Bizim fabrikada işçiler arasında kadın erkek arasında farklılık var. Bir gün patrona “asgari ücretten haberinizi var mı” diye sorduğumda bana, asgari ücretten de düşük ücret vermesinin sebebi olarak, “çalıştığın yerin dilini bilmek zorundasın” şeklinde açıkladı. Halbuki yaptığımız iş el

işi, dil bilmek ön planda değil. Bir ara bir erkekle aynı yerde çalıştım, ama maaş olarak çok daha düşük alıyordum. Patrona sorduğumda, kanun böyle dedi. Bir başkasını göstererek, niye şu kadın sesini çıkartmıyor dedi. Ben de eğer dil bilseydi size söyleyecek çok sözü vardı dedim. Yılbaşında verilen ikramiyeyi hamileliğimizden dolayı kesiyorlar.

- Çalıştığın fabrikada işçi kadınların durumu nedir?

- Çalışanların çoğu yabancı. Çalışmak için kadınların polisten belge almaları lazım. Bu erkekler için geçerli değil. Günde 9 saat çalışıyoruz, yarım saat de yemek molası.

- İşçiler arasında dayanışma var mı?

- Burada çalışan kadınlar kocası ya da aileden birisiyle çalışıyorlar. Bir nevi namus bekçileri. Genellikle Türkler çalışıyorlar. Kadınlar kocalarının kontrolü altındalar. Aylıkla ilgili bir problem olduğunda kocaları konuşuyor. Kadın hakları insan haklarıdır. Bizi insandan saymadıkları için kadın hakları diyoruz.

İslami gerici onları yaşamın her alanında kontrol altında tutuyor. İşçilerin aylığını diğer işçilere söylemesi yasak. Bu kıskançlık ve çekememezlik yaratıyor; “acaba bu daha çok mu alıyor?” gibi yanlış bireyci bir mantık var. Bunlar cahil insanların kafasında olan şeyler. Kadın erkek birbirini desteklemeli.

Bizim işyerinde bir komite var. Patronla işçi arasında ilişki kurmak için. Komiteyi patronlar seçiyor ve patronlar daha çok sakin olan ve itiraz etmeyen insanları seçiyor. Bu komite fabrikanın kurallarını ve uyarılarını belirtmek için kurulmuş. Her toplantıda konuşulan patronun çıkarı. Ama işçilerin çıkarından konuşan yok. Bir şey söyleyen, o ortamda destekleyen olmadığı için gülünç düşüyorsunuz.

Çalışanların hepsi yabancı. İsviçreli koşulların zorluğu ve düşük ücretler nedeniyle bu fabrikada çalışmıyorlar.

SY Kızıl Bayrak/İsviçre

Kolombiya’da petrol işçilerinin protestolu grevi

Kolombiya’da sağcı paramiliter gruplar tarafından gerçekleştirilen katliam haberlerinin olmadığı gün yok gibi. Uyuşturucu şefleri ve büyük toprak ağaları, devletin de örtülü desteğiyle ‘70’li yıllarda bu faşist paramiliter ölüm mangalarını, devrimci gerillalara karşı savaşmak için kurmuşlardı. Şu an sayılarının 6 bini bulunduğu açıklanıyor. Bu faşist paramiliter gruplar, gerillaya destek verdiği gerekçesiyle sürekli olarak yoksul köylüleri, kent emekçilerini ve tanınmış ilerici şahsiyetleri hedef alıyor, kitlesel katliamlar yapıyorlar.

Son olarak 30 Kasım’da, petrol işçileri sendika başkanı ile koruması paramiliter gruplar tarafından kaçırıldı. Daha sonra her ikisinin işkence edilmiş cesetleri bulundu. Bu işçilerde öfkenin taşmasına neden oldu. Petrol işçileri hükümetten sendika üyelerinin yaşamlarını ve haklarını korumasını ve garanti etmesini talep ederek süresiz greve gittiler. Sendika başkanının doğduğu kent olan başkentte sembolik cenaze töreni düzenlendi. Petrol kenti Barranibermejea’da ise protesto eylemleri düzenlendi.

Kolombiya Sendikalar Birliği CUT, sadece bu yıl içinde sendikalı 147 işçinin katledildiğini açıkladı.

Avrupa’da eğitimde özelleştirmelere karşı öğrenciler ayakta...

13-15 Aralık tarihleri arasında Belçika’da biraraya gelen Avrupa devlet ve hükümet başkanlarının toplantısı, tüm Avrupa çapında lise ve yüksek okul öğrencileri tarafından da protestolarla karşılandı. Öğrenciler, Dünya Ticaret Örgütü’ne bağlı GATS’ın eğitim sektörünü de içine alan kamu alanına yönelik özelleştirme planlarını protesto ediyorlar.

Ağustos ayında öğrenciler ilişki ağı kurmaya ve uluslararası boykot ve eylem günleri düzenlemeye başlamışlardı. 19 Ekim’de Belçika, İngiltere ve Alman lise ve yüksek okul öğrencileri D-14 toplantısı için hazırlık yapmak üzere Belçika’da biraraya gelmişlerdi.

Almanya’da birçok kentte ve üniversitede hazırlık toplantıları düzenlendi. GATS anlaşmasına karşı protestolar, “teröre karşı savaş”a karşı protestolarla birleştirildi. 11-12 Aralık günleri üniversitelerde eylem günü olarak açıkladı. AB zirvesini protesto eylemlerine aktif olarak katılma kararı alındı. Hemen tüm üniversitelerden otobüsler Brüksel’e öğrenci taşıdı.

İspanya’da 24-25 Kasım tarihlerinde protestoları örgütlemek için tüm öğrenci temsilciliklerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. 12 Aralık’ta boykot çağrısı yapıldı. Bugüne değin yapılan eylemliliklere profesörler de katıldı. Eylemlerde özelleştirme ve Afganistan’a karşı sürdürülen savaş protesto edildi. Madrid’te 14 Kasım’daki yürüyüşe 200 bin kişi katıldı.

İngiltere, Danimarka, Yunanistan, Avusturya, Finlandiya, İtalya, Fransa ve İsveç’te de eylemler planlandı. Eylemler AB dışına da sıçradı. Çek Cumhuriyeti’nde de öğrenim hakkının yokedilmesi anlamına gelen GATS kararlarına karşı protesto ve boykotlar gerçekleştirildi.

Avrupalı öğrencilere Güney Kore, Kanada, Amerika, Arjantin, Brezilya, Nikaragua’dan destek geldi. Uruguaylı öğrenciler Latin Amerika’da da benzer bir ağ kurulmasını isteyen dayanışmacı açıklamalar yaptılar.

Öğrenci grupları şimdiden Haziran ayında İspanya’nın Sevilla kentinde düzenlenecek AB zirvesini protestolarla karşılamaya hazırlanıyorlar.

"Çağdaş demokratik uygarlık" dedikleri barbarizm!

Bilindiği gibi, Öcalan, AİHM savunmalarında İmralı Partisinin önüne "yeni" bir hedef koymuştu: **"Çağdaş Demokratik Uygarlık!"**

"Çağdaş demokrasiyi tekrar tekrar tanımlamamız, onun yeni ideolojik kimliğinin en önemli bir çerçevesini teşkil etmesinden ötürüdür. 21. yüzyılın hakim ideolojik kimliğinin bayrağında 'Çağdaş demokratik uygarlık' yazılıdır." (...) "ABD, AB ve BDT gibi oligular çağdaş demokratik devletin evrim yönünü gösteren, özünde yeni toplum ve demokratik siyasetin zorunlu kıldığı tarihsel gelişmelerdir." (AİHM Savunmalarından...)

İmralı Savunmaları'nda da İngiltere ve ABD'nin, demokrasinin "Şahane örnekleri" olarak nasıl göklere çıkarıldığını sadece hatırlamakla yetinelim...

Kuşkusuz bu yaklaşımda herhangi bir yenilik yok. Teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik, ideolojik bir açıklamaya, politik bir hedefe bağlanıyor ve böyle bir görüntü altında gizlenmeye çalışılıyor. Bunu devletin resmi ideolojisinden ve siyasal programından ayrı, evrensel ideolojik akımlardan bağımsız bir "Üçüncü yol" olarak tanımlanmasını, safsatadan öte, teslimiyet ve tasfiyeciliğin sınır tanımaz pervasızlığı olarak değerlendirmek gerekir. AİHM Savunmalarında dökülen bunca laf kalabalığının özü şudur:

Teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliği teorileştirmek, böylece öteden beri sürdürülen bilinç, bellek ve ruh katliamını mantıki sonucuna götürmek, Kürt halkının ve emekçi sınıfların gelecek ufuklarına ipotek koymaktır. Çok ilginç ve aynı ölçüde utanç vericidir, Öcalan, İmralı'da geliştirdiği bu yaklaşımını "Zihniyet Devrimi" olarak tanımlıyor. Her şey altüst edildiği gibi bu noktada da kavramların ve ölçülerin ters yüz edilmesi gerçeği ile karşı karşıyayız.

Bu kısa yazımızda amacımız, Cumhuriyetçiler, İmralı Partisi Yönetenleri tarafından yere göğe sığdırılmayan, "dahice" "teorik buluşların" ve işaret edilen politik hedeflerin geniş bir eleştirisini yapmak değildir, bu yapılacaktır, ancak günlük yaşam tarafından, son birkaç ayın gelişmeleri tarafından açıkça ve net bir biçimde kanıtlanan "Çağdaş Demokratik Uygarlık"ın ne demek olduğunu çarpıcı örnekleriyle ortaya koymaya ve bu demagogik söylemin altında gizlenmeye çalışılan teslimiyet ve tasfiyeciliğin geldiği noktayı bir de bu yönüyle satır başlıkları biçiminde vurgulamaya çalışacağız. Önce kısa bir hatırlatma:

"Çağdaş Uygarlık" sözü bize pek yabancı değil. "Muasır Medeniyet" kavramının Türkçeleştirilmiş hali. Daha ilk okuldan başlayarak çocuk dimağlara M. Kemal'in belirlediği "Muasır medeniyet seviyesine ulaşma" hedefi yedirilmeye çalışılır. İmralı Savunmalarından bu yana Öcalan'ın yapmaya çalıştığı devletin resmi tezlerini, Kemalizm'in belli başlı kavramlarını Kürt sosuna batırarak Kürtlerin ulusal ve toplumsal bilincini katletmektedir. Bunun bir gereği olarak kullandığı "yeni" dilin Kemalist terminoloji ile neredeyse bire bir örtüşmesine büyük özen göstermiştir. Bu anlamda "Çağdaş Demokratik Uygarlık" kavramını ve hedefini Kürtlerin önüne koyması kesinlikle rastlantı değil, bilinçli bir tercih, Kemalizm'i Kürtler içinde yeniden canlandırma amacına dönüktür.

"Çağdaş Demokratik Uygarlık" Kürtlerin, hatta tüm insanlığın önüne bir hedef olarak konuluyor. 21. yüzyıla "çağdaş demokratik uygarlık" ideolojisinin damgasını vuracağını vurgulayan Öcalan, "ABD, AB ve BDT gibi oligular çağdaş demokratik devletin evrim yönünü gösteren, özünde yeni toplum ve demokratik siyasetin zorunlu kıldığı tarihsel gelişmelerdir"

değerlendirmesiyle, "Çağdaş demokratik uygarlık"tan ne kastettiğini bütün netliği ile anlatıyor. Kürtlere ve tüm insanlığa "ulaşılması gereken hedef, gerçekleştirilmesi gereken ideal olarak sunulan kurtuluş ideolojisi "çağdaş uygarlık", emperyalist uygarlıktan başkası değil. ABD ve AB'nin temel nitelikleri, kurdukları düzenleri ve izledikleri politikalarla demokrasinin mi, yoksa barbarizmin, anti-demokratizmin mi örnekleri olduğu son birkaç ayın gelişmeleri üzerinden bile rahatlıkla anlaşılabilir.

11 Eylül olaylarını bahane eden ABD önderliğindeki emperyalist sistem, burjuva demokrasinin sınırlarını, sınıfsal niteliklerini bir kez daha ortaya koydu. ABD Başkanı, "Ya bizden yanasınız, ya da düşmansınız" değerlendirmesiyle dünyaya vermek istediği düzeni, dünyaya dayatılan savaşın özünü, barbarizmini tartışmaya yer vermeyecek açıklıkta anlattı. ABD, Başkanının ağzından on yılları bulacak bir savaştan söz ederken, aslında yeni dönemin dünya çapında globalizmin özel savaş dönemi olacağını da vurguluyordu.

Bilinir, özel savaş, düşmanlarını yenmek, etkisizleştirmek ve kendi politikalarını egemen kılmak için politik hedefte, bunu gerçekleştirme yöntem ve araçlarında yerleşik hiçbir hukuki, ahlaki ve insani sınır, ölçü ve değer tanımama, keyfilik ve zorbalık rejimidir. Özel savaş, emperyalist ve sömürgeci sistemler tarafından sosyalist, devrimci demokratik ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı geliştirilen, zenginleştirilen ve uluslararasılaştırılan bir karşı-devrim yöntemidir. "Karşı-ayaklanma", "Kontrgerilla" stratejileriyle de anılan özel savaş, TC tarafından son yirmi yıllık süreçte daha da geliştirilmiş ve zenginleştirilmiştir. 1970'li, 1980'li yıllarda askeri veya yarı-askeri diktatörlükler eliyle yeni sömürgelerde geliştirilen özel savaş, 11 Eylül'den sonra tüm dünyada uygulanmak isteniyor.

ABD, uygulamaya koyduğu "anti-terör" ve diğer özel yasalarla devlet başkanına sınırsız, mutlak bir monarktan daha büyük yetkiler tanımakta, dünyanın neresinde olursa olsun ABD karşıtı liderleri katletme, suikastlar düzenleme, ABD'de yaşayan yabancıları süresiz ve kimseyle görüştürülmeden göz altında tutma, askeri mahkemelerde gizlice yargılama yetkisini tanıyor. Yine aynı yasalara göre askeri mahkemelerde verilen kararlar kesin ve bunlara itiraz etme olanağı da bulunmuyor. ABD'de geliştirilen bu yasal düzenlemeler ve buna dayanarak yapılan uygulamalar bir çok çevre tarafından "Yeni bir McCarthycilik" olarak değerlendiriliyor. Bize göre bu değerlendirme sadece gerçeğin bir yanını ifade etmektedir. Gerçeklikte ise polis devletinin, özel savaş rejiminin geliştirilmesi, en sıradan demokratik hak ve özgürlüklerin sistematik bir biçimde ayaklar altına alınması söz konusudur.

Benzer yasal düzenlemeler ve uygulamalar diğer emperyalist ülkelerde de yürürlüğe sokuldu.

Kuşkusuz bu, geçici bir durum değil, emperyalist globalizmin yeni dönemini karakterize eden bir olgu. Emperyalist hegemonya ve paylaşım savaşı ile siyasal

gericilik, bugüne kadar kazanılan demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanması ve giderek yok edilmesi, dünya çapında özel savaşın temel yönetim yöntemi olarak geliştirilmesi çabaları at başı gitmektedir. Daha somut bir ifadeyle Afganistan'ı bombalayarak yerle bir eden, kitlesel kırımlar gerçekleştirmekte tereddüt etmeyen ABD ve İngiltere, kendi ülkelerinde de askeri faşist diktatörlükleri aratmayan uygulamalar sergilemekte, şüphe üzerine insanları, özellikle yabancıları keyfi bir biçimde göz altına almakta, demokratik hak ve özgürlükleri rafa kaldırmaktadır. Burada emperyalist savaş ile siyasal gericilik, karşıtlarını etkisizleştirme ve bastırma yöntemi olan özel savaş arasındaki kopmaz bağla karşı karşıyayız.

Yine burjuva demokrasininin sınırlarının, mali sermayenin, tekellerin, emperyalist sistemin çıkarlarıyla çerçelendiği gerçeği bir kez daha kanıtlanmıştır. Kaldı ki, burjuva demokrasisini geliştiren, bu bağlamda demokratik hak ve özgürlükleri çoğaltan ve kurumlaştıran burjuvazi, ezen sınıflar değil, yüzyılları bulan işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin, sosyalistlerin, ulusal kurtuluş hareketlerinin mücadeleleri, direnişleridir. Yoksa en sıradan ekonomik ve toplumsal hak kırıntısını bile burjuvazi bahsetmiş değildir. Bugün emperyalist özel savaşa, barbarizme karşı demokratik hak ve özgürlükleri koruyacak, geliştirecek güçler yine işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklarla onların her düzeydeki temsilcileridir.

Çok kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi, Kürt halkına cilalanarak sunulan, "Çağdaş Demokratik Uygarlık" ideolojisi, emperyalist barbarizmden başka bir şey değildir. Aslında Kürtler, bir iki soruyla laf cambazlığı ve demagoji ile sunulan bu "ideoloji" balonunu rahatlıkla söndürebilirler. "Çağdaş

Demokratik Uygarlık"ta Kürtlere bir karışık özgürce soluyabileceği onurlu bir yer var mı? Kürdistan'ın dörde parçalanmasını sağlayan ve devletler arası bir sömürge statüsüne mahkum eden Lozan, bu "Demokratik Uygarlık"ın bir ürünü değil mi? Ya devrimci savaş süreci boyunca TC'yi her açıdan destekleyen ve Kürt kıyımına bulaşan yine bu "Demokratik Uygarlık"tan başkası mı? Vb., vb., vb...

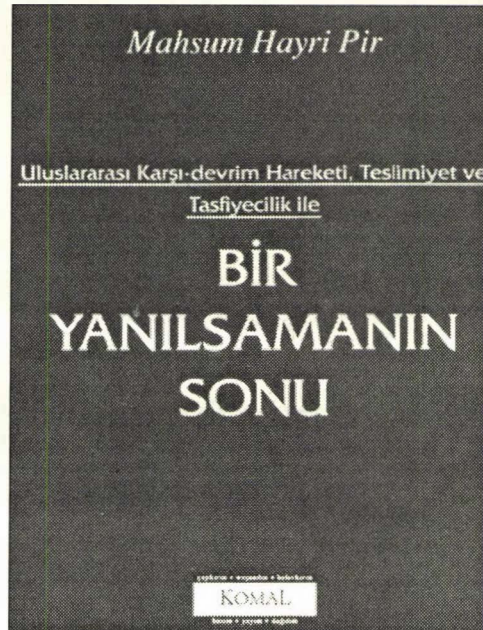
Görülüyor ki, İmralı'da dayatılan Kürtleri ve emekçileri silahsızlandırma hareketi boyutlanarak sürüyor... Emperyalist barbarizmin dünya çapında emekçilere ve ezilen halklara karşı yürüttüğü "global" savaşta Kürtler, bugüne dek

kazandıklarını yitirmemek, ayakta kalmak ve emekçilerle ve halklarla birlikte özgür ufuklara yelken açmak için bilinç, ruh ve bellek katliamı demek olan İmralı çizgisine tavır almak ve kendisini özgürlüğe taşıyan devrimci bir ideoloji ile kendini yeniden donatmak durumundadırlar.

"Çağdaş Demokratik Uygarlık" aldatmacası mı, M. Kemal'in "Muasır Medeniyet" kavramının "güncel" versiyonundan başka bir şey değildir. Her ikisinin Kürtler açısından anlamı bir ve aynıdır!

12 Aralık 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları
devrimcicizgisavascilari@hotmail.com
www.d-cizgi-savascilari.com

Ölüm Orucu direnişçisi Alaattin Karadağ'dan bir yoldaşına mektup...

Umutla, dirençle, yoldaşça sevgi ve bağlılıkla...

*“Aşka çamurlar sürüyor her gün
Zamana duvarlar örülüyor
Saksılar yine sulanıyor oysa
Sevgiler yine yeşeriyor
Herşey bir yanılma gibi karanlıkta
Yer üstünde kaçanlar
Yer altında savaşanlar yürüyor”
A. Yücel*

Sevgili yoldaş,

(...) 22 Kasım'da mahkemem vardı. Dava karara bağlandı. Parti üyesi olduğum iddiasıyla 168/2'den 12.5 yıl verdiler. Benimle gözaltına alınan bir arkadaş vardı, onu tahliye ettiler. Verilen karar benim için sürpriz olmadı, bekliyordum bunu. DGM'lerin, özellikle de İzmir DGM'nin bu konudaki kötü şöhretini herkes bilir. Dosyanın kapsamına bakıldığında bu ceza olacak şey değil, ama oldu işte. Faşist DGM'ler ne işe yarar ki zaten! Parti üyeliği iddiasını kanıtlayacak hiçbir delil yok ortada. Gözaltına alındığımız alan belli, yasal bir işçi mitingi bu. Burada yapılan parti kuşlamaları iddiası ve üzerime verilen ifade, aldığım cezanın sözde kanıtları sayıldılar.

Yazılı bir savunma hazırladım ve bulunduğum bu koşullarda verebileceğim cevabı verdim. Savunmamı orda okudum, şiarlarımı haykırdım. Çok da önemli değildi benim için bu ceza. İçinde bulunduğumuz tarihsel süreç, bu sürecin verdiği bir bilinç, bu bilincin kattığı muazzam bir coşku ve güç var orta yerde. Yaşanan bunca süreçten sonra bu türden cezalara aldırarak halimiz yok. Onların hiçbir çabası davamıza inancımızda, zafer coşkumuzda zerre kadar bir sarsıntı yaratamaz.

Aslında Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar tarzında bir savunma yapmak isterdim. Fakat bunun koşullarından önemli ölçüde yoksundum. Uzun süredir Ölüm Orucu direnişindeyim ve bir hücrede bir başıma. Yanı sıra başından beri avukatımın bürokratik ve apolitik yaklaşımları da bunda belirli bir rol oynadı. O da kendince haklıydı, zira dosyanın kapsamı, ortada ciddi bir delilin yokluğu, biraz daha ölçülü olmayı düşündürebiliyordu. Fakat yine de Habip gibi yapmak en iyisiydi, zira burjuvazinin mahkemeleri bizim için sınıfa ve emekçi kitlelere sesleneceğimiz bir kürsü olmak durumundadır.

Ben iyiyim sevgili yoldaş moralim ve devrimci coşku her zamanki gibi, en ileri düzeyde. Sağlık yönünden de iyi sayılırım. Bugün *(Cezaevi yönetimince karalanmış)* günüm. Günlerimin ilerlemesinden dolayı artık bazı etkiler kendini hissettiriyor, çok normal. Ama genel anlamda yine de iyiyim, iyi sayılırım. B1 ve sıvı alımım da şimdilik iyi. Mahkemeye gidiş ve dönüş yolculuğu biraz yordu beni. İki gün dinlendikten sonra her zamanki gibi toparladım kendimi.

Hala üç kişilik hücrede tek başıma kalıyorum. Önceki mektupta bahsetmiştim sanırım, yanıma refakatçi bir arkadaşın verilmesi için dilekçe vermiştim, birkaç kez. Bir kaç gün önce de “cezaevi psikolog heyeti” geldi. Ölüm Orucu direnişinde olanların yanına birisini vermeme gibi bir kararlarının olduğunu, ama merdivenlerden çıkıp indiğimde yoruluyorsam eğer, beni tek kişilik hücrelere götürebileceklerini, bunun için de bir delikçe vermem gerektiğini söylediler vs. Bu birkaç gün içersinde beni tek'lilere götürebilirler. Ben hariç şu an bütün direnişçiler tek'lilerde kalıyorlar.

Biz direnişçilere sayım tantanası devam ediyor, mesela genelde oturuyoruz. Gelip kibarca kaldırıyorlar, bazen kibarlıklarını aşılıyorlar, o zaman da gereken yanıt veriliyor tabii. Kısa bir süre öncesine kadar adeta yağlı güreşlere duruyorduk adamlarla. Hepsinin boş beyhude çabalar olduğunu onlar da

yaşayarak görüyorlar işte. Son bir aydır havalar çok soğumaya başladı. Kısa bir süre önce kaloriferleri yakmaya başladılar, o biraz kırsa da nafile ... *(Cezaevi yönetimince karalanmış)* Üçüncü battaniyeyi verdiler bu arada vs., vs.

Buraya son günlerde diğer *(Cezaevi yönetimince karalanmış...)* bir aylık ödülünü de verdiler tabii. *(Cezaevi yönetimince karalanmış)* son kaç gündür bazı arkadaşları götürüp geri getiriyorlar. Tabii arkadaşlar ... *(Cezaevi yönetimince uzanca bir paragraf karalanmış...)*

Önceki mektuplarda da belirtmiştim. Burda genel olarak cezaevinin hiçbir faaliyetini kullanmıyoruz. Bazı kişilerin istisnai “kütüphaneyi kullanma” tutumları oluyor tabii. Sevkinin buraya gelmesiyle bağımsızlar, EMEP'liler, çorbacılar çoğaldı. Bazıları gönülleri bizden yana, yaptırımlara aynı tutumu göstererek şiarları bizimle birlikte haykırıyorlar. Ama birçoğu yaptırımlara uyuyor, kütüphaneyi kullanıyorlar. Ama genel anlamda gönülleri yine de bizden yana. Tabii bu durum görüntü açısından öyle yansıyor olsa da buraya getirildiğimizden beri coşku ve moral üstünlüğümüz yüksek.

Yapıların genel düşünce ve eğilimlerini daha önce yazmıştım, ekleyeceğim yeni bir şey yok. Olanaklar çerçevesinde iletişimimiz sürüyor, göbeğimiz çatlayınca kadar birbirimize seslenip sohbet edebiliyoruz. Tüm sorunlar ÖO direnişinin sonucuna endekslendiği için başkaca iyi veya kötü bir gelişme yok.

Aralarda epey adli de kalıyor burda. İlk günlerde gerici sloganlar atıldılar yer yer, sonra sesleri çıkmaz oldu. Günlerimiz ilerlediği için de biraz daha ılımlı yaklaşmaya, kontrolde tutmaya çalışıyorlar. Dün cezaevine yeni bir “cezaevi heyeti” geldi. Sorunlar üzerine konuşmak istediklerini, sorunların çözümü için girişimde bulunabileceklerini, istemlerimizi iletebileceklerini vs. söylediler. Ben de “sorunlarımızın gerçekten çözülmesi gibi bir niyetiniz varsa kamoyuna deklare

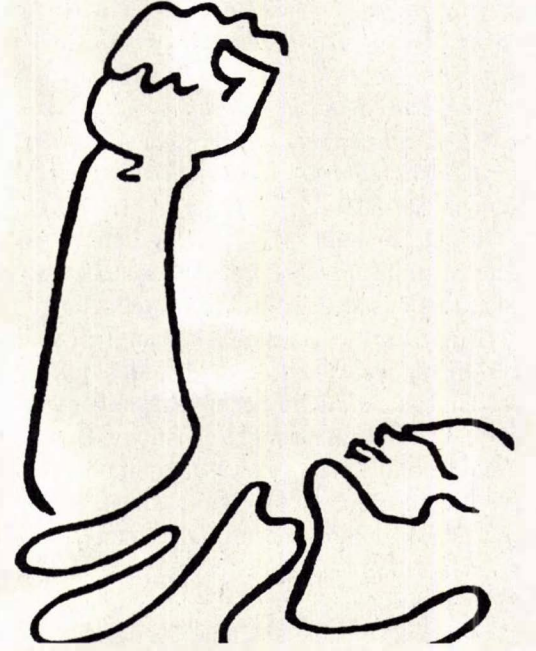
ettiğimiz taleplerimiz var, temsilciliğimizle görüşün, taleplerimizi, sorunlarımızı konuşun. Taleplerimiz kabul edildiğinde, sorunlarımız çözülür, mesele kalmaz. Aksi takdirde direnişimiz tüm kararlılığıyla devam eder” vs. dedim. Sevgili yoldaş, geçen mektupta da ailemden bahsetmiştim. Günlerimin ilerlemesinden ve sanki mahkemeden dolayı son iki görüştür geliyorlar. Memleketten geldikleri için de uzak, masraflı oluyor, her hafta gelemiyorlar. Duygusal olarak etkilendiler tabii. Bütün yoldaşlara her zaman selam söylüyorlar. Müsait olabildiği için sadece abim gelebiliyor. Annem ile babam ise sağlık bakımından rahatsız. (...)

Bu ay şanlı Ekim Devrimi'nin yıl dönümünü yine büyük bir coşkuyla andık. Kasım ayının bizim içinde ayrıca özel bir anlamı vardı. Bu çakışma inancımızı daha da perçinledi, yüreğimizdeki kor ateşi daha da harlandı, coşkuymuza coşku kattı. Bu coşku ve heyecanla hepimizi kutluyor, sevgiyle kucaklıyorum. (...)

Sizleri kazanacağımıza olan sonsuz inancım, coşkuyla sıkıca kucaklıyorum.

Umutla, dirençle, yoldaşça sevgi ve bağlılıkla...

Alaattin Karadağ
28 Kasım 01

Alaattin Karadağ yoldaşına...

“Diz çökerek yaşamaktansa dövüşerek ölmek yeğdir!”

Yoldaş, kaybettiğimiz umudu ve güneşimizi bize yeniden kazandıran sen ve senin gibileri selamlıyoruz. Daha önce sana yazdığımız mektupta “Biz kazanacağız” demiştik ve gerçekten biz kazanıyoruz. Yeni Ölüm Orucu ekipleriyle direniş geleneği devam ediyor çünkü. Bizler bükülmektense kırılmayı yeğleyen bir geleneğin temsilcileriyiz. Bundandır ki, sonsuza yolladığımız her karanfil düşmanın suratına bir tokat gibi inerken, fabrikalarda işçiler, tarlalarda köylüler alanları tutmanın öngünündeler. Direnişin açtığı yolda yürüyecekler. Bu yolda çalışan sen yol işçisi yoldaş, seni yüreğimizin tüm sıcaklığıyla selamlıyor, direnişin coşkusuyla kucaklıyoruz.

Sen ve senin gibi yoldaşlar, kaybettirmeye çalışılan onurumuzu bize yeniden kazandırdığınız için, bizi tekrar aydınlığa çıkardığınız için, yaktığınız mücadele ateşinizi ve direnişinizi candan kucaklıyoruz ve sahip çıkıyoruz, “Diz çökerek yaşamaktansa dövüşerek ölmek yeğdir!” sloganımızın bilinciyle hareket ediyoruz. Ve söz veriyoruz; “Zafer bizim olacak!” Hoşçakal demiyoruz, çünkü tekrar görüşeceğimiz günler yakındır.

Kavga yoldaşların...

Ölüm Orucu Direnişçisi Alaattin yoldaşa...

Yaşamak direnmektir!

Merhaba dostum!..

Bugün, yüreğini avucunun içine alarak sabırsızca katıldığın Ölüm Orucu kervanının dördüncü ayını tamamladığın gün. Evet sabırsızca, içine sığmayan, taşıp kabaran coşkunla ve sınıf bilincinle bir an önce direnişteki yerini alman gerekiyordu. Bu yüzden 6. ekibi beklemedin, 15 gün önce başladın.

Annen bana yıllar önce ('96 Ölüm Orucu dönemi) senin için şunları söylemişti: "Alaattin için çok endişeleniyorum. Çünkü o kafasına taktığı bir şeyi ne olursa olsun yapar. Hiç kimse onu bundan geri tutamaz. Herşeyde bir sınır var, ama o sınır tanımıyor. Herkese karşı geliyor, çok inatçı. Onu bir gün cezaevinde görmekten korkuyorum. Orada devletin insanlara ne yaptığını görüyoruz."

Baban ise seni zaptedebilmek için sana bir işyeri açmaktan (durumu iyi olmamasına rağmen), Almanya'ya göndermekten bahsediyordu. Bunları yapabileceğinden değil ama, bu yıkılsı düzenin emekçilerde yarattığı korku ve sinmişlik duygusuydu böyle düşünmesine neden olan. Sonra babanın gerçekleri görmesi zor olmadı, kabullenmek istemediği gerçeklerle şimdi daha yakından yüzyüze.

Sen söylediğini yapıyor, düşündüğünü uyguluyordun. Bu tutarlılığın çevrendeki insanlarda etki bırakıyordu. Kurtuluş okuru bir işçi dostun bunun etkisiyle hayranlığını gizlememiş, seni kendine örnek almıştı. Sadece düşündüğünü pratiğe geçirmek değil üstünlüğün, etrafındaki insanlarla yoldaş olmayı, sorunlarına çözüm üretmeyi de bilirdin sen. İşte bunun için her zaman seni arayıp soran olur, çevren durmadan genişlerdi.

Bütün bunların içinde bana da zaman ayırır, sorunlarımı dinler, çözme yolunda adım atmama sağlardın. Ben de artık etrafımdaki insanları etkilemeye başlıyordum. İlk elden çevremdeki arkadaşlarla tartışır, kendimden örnek vererek yardımcı olurdum. Halbuki kısa zaman öncesine kadar seni sadece uzaktan izlerdim. O zamanlar daha şekillenmemiştim, söylediklerini pek anlamıyordum. Uzaktan izlerken hayranlığım artmış, kısa zamanda en yakınında olmuştum. O günden sonra yakınlığımız kendini yoldaşlıkta ifade etmeye başladı.

Şimdi bunları düşünürken, annenün kişiliğiyle ilgili söylediklerine çok önem veriyorum. Üstelik bunları daha önce bilmeme rağmen. Nitekim bizi yanıltmadın. Her zamanki gibi en önde yürüyenlerin kervanına yoldaş sabırsızlığıyla katıldın. Ateş Saçan Yürekli Hatice'nin bakışları, yalınlığı ve sevdasını, yangın yürekli Habip'in zulme karşı cesaret ve direngenliğini, yolundan hiç şaşmayan, kavganın ve direncin oğlu Ümit'in korkusuzluğunu ve isimli-isimsiz devrim şehitlerimizin ve davamızın yenilmez gücünü yanına alarak... İzmir'den bir yoldaşın sözleriyle; "Direnişimizin sarsıcı adımları -belki bugün- yeri göğü inletmiyor, ama biz sesimizin var gücüyle haykıracak ve gireceğiz işçi sınıfının yüreğine."

Şimdiki sessizlik rüzgarı hiç kimseyi yanıltmasın. Çünkü artık Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri devrimci bir program ve partiye sahiptir. Yılların biriktirdiği zulüm ve acıların, baskı ve zorbalığın hesabını bu düzenden sormasını mutlaka bilecektir.

Mektubumu burada noktalarken, en içten sevgilerimle, yüreğimi avucunun içine alıp yüreğinin yanına katarım.

Yoldaşa selamlar, yangın yüreklim...

Bir yoldaşın

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

Esenyurt İşçi Bülteni

**Küçük Armutlu... Filistin...
Afganistan... Irak...**

**Tetliği çekenler, halklarımızın kanını dökenler
hep aynı düzenin bekçileri!**

**Emperyalist barbarlığa karşı,
işçiler birlik
halklar kardeş olmalı!**

Bültenimizin yeni bir sayısıyla merhaba. Önce geçen sayının dağıtımıyla ilgili bilgi verelim. Geçen sayımızı daha çok emekçi mahallelerinde kapı kapı dolaşarak dağıttık. Ve sevinerek söylemeliyiz ki bültenimiz işçi ve emekçilerden beklediğimizin üstünde bir ilgi gördü. Kapısını çaldığımız insanların çoğu bizi bir hayli sıcak karşıladılar. Onlarla bültende yazdıklarımız ve henüz yazmadıklarımız üzerine sohbet ettik. Bir çok yeni işçiyle tanıştık ve onlara düşüncelerimizi anlattık.

Bu sayımızın dağıtımını da aynı şekilde yapmayı düşünüyoruz. Fabrikaların yanı sıra işçi-emekçi mahallelerine de sürekli olarak gideceğiz.

Esenyurt'un her mahallesinde bir okuyucu grubu oluşturmaya çalışacağız, onlarla aramızda sıcak bir ilişki kurmak için emek harcayacağız. Bültenimizin ulaştığı her duyarlı işçi ve emekçinin bu çabamıza destek olmasını istiyoruz. Bülteni okumakla yetinmeyelim. Çevremizdeki başka arkadaşlara da ulaştıralım. Ne kadar fazla sayıda insana

ulaşabilirsek o kadar

büyümüş ve güçlenmiş olacağız. Her türlü yazılı katkınızı beklediğimizi de bu arada belirtelim. İşyerinizdeki, mahallenizdeki sorunlarınızı, bunlarla ilgili düşünce ve duygularınızı bize yazın. Çözümleri birlikte arayalım.

Yeni bir sayıda buluşmak umuduyla...

"Lordlar Kamarası" Bahçeşehir "Avam Kamarası" Esenyurt

Eskiden İngiltere'de zenginleri temsil eden meclise Lordlar Kamarası, yoksul halkı temsil eden meclise de Avam Kamarası adı verilmişti. İngiltere'deki bu çifte meclis uygulaması sınıf farklılıklarını gözlerden gizlemek ve işçilerin mücadelesini frelemek için sermaye tarafından bilinçli bir şekilde tercih edilmişti. Ama aynı zamanda zenginler ve yoksulların, patronlar ile işçilerin farklı dünyalardan olduğunu ortaya koyuyordu. Çünkü kapitalizme çıkarları birbirinden farklı sınıfları bir araya getirmek, bir arada olmaları mümkün değildi.

Bunu kendi yaşantımızdan da görebiliriz. İşçi ve emekçilerin yaşadığı yerler tıpkı Esenyurt'a benzer. İşçi ve emekçileri sömüren, onların sırtından kazananlarsa hemen burnumuzun dibindeki Bahçeşehir gibi son derece lüks semtlerde yaşarlar.

Tuğlayı biz taşırız, harcı biz hazırlarız, en güzel villaları, apartmanları biz yaparız. Ama yaptığımız bu güzel evlerde oturamayız. Bahçeşehir'e girmemiz bile yasaktır. Bizler işçi olduğumuz için Esenyurt'ta oturmak zorunda kalırız. Elektriği doğru düzgün yanmayan, sağlıklı içme suyu olmayan evler bizim içindir. Hiç benzemez bizim

evlerimiz Bahçeşehir'deki villalara. Esenyurt işçi ve emekçilerin yaşam alanıdır, Bahçeşehir gibi yerler ise burjuva sınıfının.

Benzer örnekler çoktur. En güzel arabaları da, en lezzetli ve besleyici yiyecekleri de biz işçiler üretiriz. Ama geçtik özel arabayı belediye otobüsüne binmek için bile hesap yapmak zorunda kalırız. Bir bilet

750 bin liradır çünkü. Arabaları yollarda, yiyecekleri ise vitrinlerde seyretmekle yetiniriz. Bunlara sahip olmamızın imkanları çok sınırlıdır.

Bu sömürü çarkı döndükçe ve bizim sırtımızdan başkaları zengin oldukça, ne sağlıklı evlerde oturabileceğiz ne de ürettiğimiz diğer güzel şeylere sahip olabileceğiz. Çünkü üretim araçları bize ait değil. Çünkü üretim araçları Bahçeşehir'de, Etiler'de yaşayanların elinde.

İşçiler ve emekçiler olarak bizim alınterimizle ve kanımızla dönen bu sömürü çarkını durdurmalıyız. Üretim araçlarını herkesin ortak malı haline getirmeliyiz. Bu sosyalizmdir. İşçi ve emekçilerin insanca yaşam koşullarına kavuşmaları, çocuklarının geleceğinden güven duymaları ancak sosyalizmde mümkündür.

O halde haramilerin saltanatını yıkalım!

Bir tekstil işçisi

İngiltere, "üçüncü yol"cu başbakanına yakışacak bir projeye başlıyor...

Yaramaz çocukları 3 yaşında fişleyecek ve böylece sürekli takip edecekler!

11 belediye bölgesinde pilot uygulamasına başlanacak projeye göre, 3 yaşındaki bebeler hadlerini bilmezlerse kayda geçirilecekler. Bundan sonraki hareketleri sosyal uzmanlar, polis ve bilumum ajan bir tarafından izlenecek ve böylece suç işleme potansiyeli yüksek olan bireylerin suç işlemeleri önceden engellenecek.

Bu çocukların hangi kriterlere göre fişlenecekleri tam belli değil. Ama yüksek olasılıkla, çevresiyle pek de uyumlu olmadığı uzmanlarca rapor edilen çocuklar kaydedilecekler. Artık bunun içine duvara resim çizmekten, kızların tokalarını çekmeye kadar birçok fiil girebilir. 3 yaşındaki çocuğun eline silah alıp okulu tarama ihtimali çok az olduğuna göre, kaldırabileceği en uygun ağırlık olarak elindeki plastik G.I. Joe figürünü arkadaşının Barbie bebeğine fırlatan çocuklar falan fişlenecek herhalde. Tabii bu fişlemenin amacı, çocuğun büyüyünce G.I. Joe'lara karşı çıkmasını engellemek! (G.I. Joe'yu ve Barbie'yi üreten piyasanın hiç suçu yok; cinsiyetçiliğin, militarizmin, mülkiyetçiliğin hiç suçu yok; 3 yaşında G.I. Joe fırlatırsan suç, ama 40'ından sonra bomba fırlatırsan özgürlük, adalet ve demokrasi!) Yoksa, Afganistan'a saldırının baş aktörlerinden Büyük Büyük Britanya'nın (sözcüğü yanlışlıkla yinelemedim!) başka bir amaç için fişlediğini düşünmek pek mümkün görünmüyor.

Blair, bu projeyi "devrim" olarak nitelemiş. Doğrudur, yüzüzlüğün ve utanmazlığın insanlık tarihine geçecek bir devrimdir. Aslında bir yandan da iyi bir proje! Hala ısrarla öğretmenlerinin, psikologların, pedagogların insanlığa faydalı işler yaptıkları sanısıyla çırpınanlara ilaç olarak tavsiye edilebilir. 3 yaşında fişlenmiş bir çocuğun ebeveynleri, anaokulu öğretmenleri, rehber öğretmenleri, sonraki öğretmenleri ve daha daha sonraki öğretmenleri "fişlenmiş potansiyel suçluyu yakın

takibe almış devlet ajanları" olarak çalışacaklar. Amaç toplumun huzurunu korumak. Ve tabii ki, bireyin yanlış yola sapmasını engellemek.

İngiltere'de, bu projeye en hazırlıksız olan kurum polismiş. Yani eğitim sitemi, kilise, pedagoji, psikoloji ve bilumum 'loji ve bunların 'logları çoktan hazır ajanlığa. Bireyi yeteneklerine ve ilgi alanlarına göre yönlendiren "özgürlükçü" eğitim siteminin elindeki bu müthiş veri kaynağıyla neler yapabileceğini düşünmek insanı gerçekten "heyecanlandırıyor"! Yetenek ve ilgiye göre eğitimin dürüst adı ortaya çıkacak: "Fişe göre eğitim". Bizdeki fişlerle okuma-yazma öğretme ilkel sisteminden, alındaki fişlerle gözetlenme-şekillendirilme sistemine geçiş...

Projenin ideal durumu, bu fişlenmiş bebelerin sistemli bir şekilde izlenmesi. Aslında ana-babaları teknolojik harikalarla izleniyor zaten, bir de bu çocuklara ayrı görevliler tahsis edilecek. Polis de işin içinde ("polis"i polislik işlevi anlamında kullanıyorum; bir kurum olarak polisten daha geniş bir alanı kaplayan bir mekanizma). Bundan sonra, en heyecanlı hikayesi "Çocuk kucağıma işeyince, hemen silahıma maceraları izleyebiliriz. Gülmekten de çatlayabiliriz, trajediden de.

Zaman geçtikçe eğitim ve eğitim ajanları iyice sorgulanır hale geliyor. Tamam, okul mimarisinin nerelerden miras alındığını bilebilirsiniz, öğretmenin sizi iktidarın istediği biçimde şekillendirmek üzere sıranızın karşısına yerleştirdiğini, devletin okulda kafanızı kendi ideolojisine uygun bilgilerle çöp yığını haline getirdiğini, bilmem kaç yıllık eğitim sonunda kafanızda yıkılması zor duvarlar örülmüş olduğunu falan da bilirsiniz. Ama bunlar bilgidir; ilkokuldaki "örtmen"inizin sıcaklığı hafif gülümsemeli hatıraları depreştirir kafanızda yine de.

Peki şu bilgiye, göğsünüzü baskı altına alan bir öfke, göz aklarınızı kızartan bir basınç eşlik etmeden dayanabilir misiniz: Öğretmenin, seni düzenli olarak kendi hiyerarşik üstüne rapor eden bir kişiydi ve o rapor onaylandıktan sonra bilumum sosyal uzmanlara ve polise ulaşıyordu. Çünkü sen, 3 yaşında fişlenmişin ve hayatın boyunca bu doğrultuda izlendin. Öğretmenin seni "başına bir şey gelmesin diye" yolun karşısına geçirdikten sonra, seni izleme nöbetini devralacak ajanla (o da bir 'log falan olabilir) selamlaşıp seni onun göz hapsine terk ederdi. Öğretmenin bir ajandı, hani şu filmlerde gördüğüne benzer bir ajandı. Seni hep takip etti, rapor etti, kaydetti, ihbar etti.

Bu, salt teorik bir bilgiden daha fazla bir şeydir, değil mi?

Kuşkusuz ki, bu proje öğretmenlerden daha fazlasını "işlevli" kılacak. Ebeveynlerin bile fiilen işin içinde olmaları ihtimali, ailenin tarihsel bir misyon olarak sömürünün temellerinden olmasından biraz daha fazlasını öğretiyor insana. Bir tür "irade" "öznelik". Toplumsal örgütlenmenin bir parçası olarak sömürene ve köleleştirene "yardım-yataklık"tan, fail olmaya geçiş. İletken nesne'den ileten özne olmaya... İspyoncu irade! O halde, sana şöyle bir tavsiye verebilirim küçük: Küçükken sakın akranlarına G.I. Joe (ya da moda olan militarist kahraman neyse) fırlatma (yoksa suçlu, yaramaz, ahlaksız olursun), ama büyüyünce G.I. Joe ol (yoksa suçlu, işe yaramaz, vatan haini, ahlaksız, korkak, şerefsiz, terörist vs. olursun). Sen de kızım, küçükken Barbie bebeğinin orasını burasını açıp oğlan çocuklarına gösterme, ama on beşine basınca Britney Spears kasedi al.

İyi tavsiyeler değil mi? Ne yani, "Okula gitme!" mi diyeyim?

(IMF'ye hayır sitesinden alınmıştır...)

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Belki de açlık ve hastalıklar sonucu kitlesel ölümler yaşanacaktır. Kapitalist-empyralist sistemin sahibi sermaye sınıfı çıkarları için milyonlarca insanın ölümüne yol açan, dünyamızı yakıp yikan her türlü gerici savaşa başvurmaktan ve bugün olduğu gibi savaş çıkarmaktan çekinmeyecektir. Kültürsüzlük ve dejenerasyonun yaşandığı, insani ve ahlaki değerlerin yok olduğu, her türlü bencilliğin toplumu ahtapot gibi sardığı, yoksulluk ve açlıkla birleştiği bir ortamda, fuhuş ve uyuşturucu bataklığındaki tacirlerin eline gençlerin düşmesi daha da kolaylaşacaktır. Hayvanların hayatta kalmak için birbirlerine saldırdığı, birbirlerini yediği gibi insanlar da bir parça ekme, bir lokma yiyecek için birbirinin gözyaşlarına bakmayacaktır. Kısacası kapitalizm insanlığı çok korkunç bir yıkıma ve barbarlık koşullarına hızla götürmektedir. Kapitalist-empyralist sistemin bugün yaratmış olduğu tablo geleceğin aynasıdır aynı zamanda.

Amacı çürümüş, kokuşmuş sömürü düzenlerini korumak olan sermaye sınıfı ve devletine biz işçi-emekçiler istemeyerek de olsa bazı tutum ve davranışlarımızla hizmet etmiş olmuyor muyuz? Mesela suskunluğumuz ve seyirci konumumuzla; çözümü hükümet değişikliği ve düzen partilerinde arayarak biz onların işini kolaylaştırmış olmuyor muyuz? Sendika yönetimlerindeki sermaye uşağı hain bürokratların sultasına son verecek taban örgütlülüğümüzü yaratmayışımızla, biz de olup bitenden sorumlu değil miyiz? Sendikalarımızın hain bürokratlar aracılığıyla sermayeye peşkeş çekilmesine bizzat biz seyirci kalmıyor muyuz? Bizi kırıntılarla yetinmeye yönelten reformist politikaların yedeğine düşmek bizim sorumluluğumuz değil mi? Tüm bunlar bizleri sistem içinde tutan, sistemin devamını sağlayan tutum ve davranışlar olduğuna göre, bu ağır sorumluluğu omuzlarımızda taşıyarak

gelecekte çocuklarımızın karşısına çıkacak cesareti gösterip, gerekli açıklamayı yapabilecek miyiz?

Bugün biz işçi-emekçilerin tarihi görevi, çocuklarımıza ve gelecek nesillere karşı sorumluluk bilinciyle hareket ederek, ya kapitalist barbarlık içinde yokoluş ya sosyalizm içinde varoluş ikileminde netleşerek, gerekli sınıf tavrımızı ortaya koymaktır.

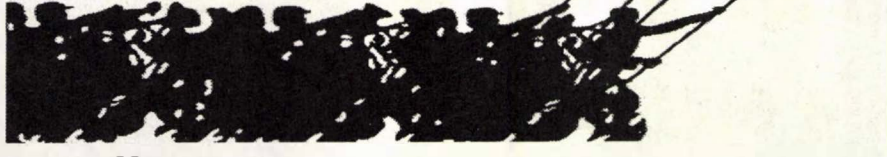
Bugün ülkemiz proletaryası düne göre işbirlikçi sermaye sınıfını, onun kapitalist sömürü düzenini, faşist devletini ve her türden uşağını layık olduğu tarihin çöplüğüne gömecek güç ve imkana sahiptir. Sahiptir, çünkü yıllardır sınıf hareketindeki önderlik eksikliği komünistlerin inatçı çaba ve çalışmaları sonucu olarak aşılmıştır. Türkiye'de artık devrimci bir sınıf partisi vardır. Sınıf mücadelesinde Türkiye işçi sınıfının kurmay partisi TKİP, program ve stratejisiyle, taktik-politik üstünlüğüyle, Türkiye kapitalizminin yerle bir edilmesinde işçi sınıfı ve emekçilere önderlik edecek yetenek ve örgütlülüğe sahiptir.

Gün işçi sınıfının etin turnakla birleşmesi gibi partiyle birleşme, diğer emekçi yığınlarıyla birlikte sermayenin sınıf egemenliğine son vererek kendi iktidarı altında sosyalist düzeni kurma günüdür. Çocuklarımıza karşı sorumluluğumuz ve tarihi görevimiz tam da budur. Bu onuru yaşamak için TKİP önderliğinde birleşelim, örgütlenelim, çocuklarımızın yarınını bugünden kurtarmak için sosyalizm yolunda savaş saflarındaki yerimizi tereddütsüz alalım...

İşçiler, emekçiler sosyalizm yolunda TKİP önderliğinde örgütlenelim!
Mücadeleyi yükseltelim!

Sınıf bilinçli bir işçi/Adana

Mücadele Postası...

Üçüncü bir yol yok!..

Üç yıl önce bir devrimci tutsak ailesiyle tanıştım. Onlarla birlikte olduğum kısa süre içinde birçok şey öğrendim. Sonra mecburi ve zoraki askerliğimin gelmesiyle askere gittim. Aradan 1,5 yıl geçti, döndüğümde onları bulamamıştım. Başka bir mahalleye taşınmışlar, ne bir adres, ne de telefon bırakmışlardı.

Onların yokluğu beni çok üzmüştü. Çevremdeki insanları anlamakta güçlük çekiyordum. Bu arada bulabildiğim devrimci-sosyalist bütün yayınları okuyordum. Ama çoğu şeyi anlamakta güçlük çekiyordum. Günlerim binlerce ayrıntıyı merak ederek geçiyordu. Daha sonra *Kızıl Bayrak* okurlarıyla tanıştım. Kendimi çok şanslı bularak epeyce sevindim. Ne de olsa konuşup danışabileceğim birkaç insan tanıştım.

O ana kadar devrimci birikimim hem eksikti, hem de bilinçsizceydi. Ama bu eksikliğimden rahatsızlık da duymuyordum. Çünkü bu tamamen çevremden kaynaklanan bir şeydi. Zamanla samimiyetimiz gelişti, birbirimizi daha iyi tanıdıkça aramızdaki güven de artıyordu. Onlardan aldığım romanları ve gazeteleri okuyordum. Uzun süren sohbetler ve tartışmalarla aydınlanıyordum. Hiç sıkılmıyor, söylenen herşeyi büyük bir özveri ve dikkatle dinliyordum. Fazlasını daha fazlasını öğrenmek istiyordum ve zamanla ulaşıyordum istediklerime. Dini ve batıl-idealist hiçbir inancım yoktu ve bilime, materyalizme inanıyordum. Zaten sosyalizmin temelinde de bu vardı. Bunu kavrayınca daha da çok sevinmiştim. Dini, dili, ırkı, rengi, mezhebi ne olursa olsun özgürlüğü için mücadele eden ve ezilen sömürülen bütün halklar için mücadeleye veriyor devrimciler. Hiçbir ayrım gözetmeksizin. Beni mücadeleye bağlayan en büyük etken de bu oldu.

Kürsüye çıkınca atıp mangalda kül bırakmayan Amerikan uşaklarından, ağa, paşa, patronlardan, kısacası bizi bu ücretli kölelik düzeninden, sömürücü tüm kapitalistlerden kurtaracak tek yol örgütlü mücadele ile sosyalizme ulaşmaktır. Önümüzde iki yol var: Ya bu sömürücü düzenin boyunduruğu altında yaşayıp sömürülmeye devam etmek, ya da devrim mücadelesine omuz verip, yaşamın her alanında bu sömürü düzeninin pisliklerini baştan temizleyip sosyalizmi kurmak. Tek çıkar yol bu ve üçüncü yol yok.

Kahrolsun faşizm, kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın sosyalizm yolunda devrim mücadelemiz!

İzmir'den bir işçi

Panel :

“Sınıf Hareketinin Durumu ve Taban Örgütlenmeleri İhtiyacı”

Katılımcılar: İstanbul Emek Platformu (İEP), Birleşik Sendikal Hareket (BSH) ve Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu (AYİEP) Girişimi'nden temsilciler

Tarih: 30 Aralık 2001-(Pazar)

Saat: 13:30

Yer: Kurtköy-Süluntepe İşçi Kültür Evi

Adres: Süluntepe Mah. Şerif Sok. No:23

Pendik/istanbul

İletişim Tel: 0216 378 85 49

Gazetemizin etkin dağıtımını konusunda karşılıklı sorumluluk göstermeliyiz

SY Kızıl Bayrak çalışanlarına;

Devrimci bir yayının düzenli olarak haftalık çıkarılmasının ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum. Tüm zorluklar göğüslenerek gazetemiz düzenli biçimde çıkarılıyor. Bunun maddi külfetinin de oldukça yüklü olduğu bir gerçek.

Tüm bunlara rağmen çıkartılan gazetenin işçilere ve emekçilere daha yaygın biçimde ulaştırılması, çalışanından okuruna kadar herkesin başlıca görevi olması gerekir. Bu nedendir ki sizler de zaman zaman okurlara sitemde bulunup bulduklarını semtlerdeki bayii numaralarını bildirmediklerinden yakınıyorsunuz.

Ancak ben tam tersi bir sitemde bulunarak, sizlerin de bu konuda yeterince duyarlı davranmadığınızı vurgulamak istiyorum. Zira uzun zamandır sizlere döne döne bayii numaraları iletilmesine karşın bu bayilere hala gazete gelmiyor. Demek ki sorun sadece bayii numarasının iletilmesi değil.

Sanırım bu konuda dağıtım tekeli sorun çıkartıyor. Ama bu, salt numarayı dağıtım tekeline iletmekle sorunu çözdüğünü sanan sizlerin sorumluluğunu ortadan kaldırmıyor.

Bayilerin gazeteyi dağıtım tekeliyle bizzat istemesiyle bu sorun rahatlıkla aşılabılır. Bunun çözümü ise o kadar zor değil. Avrupa ve Anadolu yakasından birer muhabir arkadaş işçi ve emekçilerin yoğunlukta oturduğu semtlerdeki bayileri gezerek bu sorunu çözebilirler.

Gazetenin işçi semtlerine ulaşması bayi satışlarını artırabileceği gibi insanların korkularını da kıracaktır. Zira insanlar niye bayilerde yok diye almaktan çekinebiliyorlar. Veya düzenli ulaştırılamayabiliyor. Bu nedenle gazetenin doğrudan ulaşmasının anlamlı olacağını düşünüyorum.

D. Cemre/İstanbul

Dayan çocuk!..

Dünya çocuk nüfusu 3 milyara yaklaşıyor ve her 5 çocuktan biri açlık sınırının altında yaşam mücadelesi veriyor. Dünya'da hergün 30 bin 500 çocuk önlenebilir hastalıklardan dolayı yaşamını yitirirken 130 milyon okul çağındaki çocuk okuma-yazma bilmiyor! (Petrol-İş/Aralık 2000)

Dayan çocuk!..

Dayan ölme çocuk! Az kaldı bahara, güzel günler göreceğiz, zafer halayına duracağız kızıl günün şafağında.

Parklardan soğuktan donmuş bedenini kaldırmayacaklar, top oynayacaklar parklarda seninle. Mezar taşlarından, köprü altlarından kaldırıp yash başını öpeceğiz nemli gözlerinden.

Dayan çocuk!..

Hakettiğin gibi yaşayacaksın sen de, çocuk gibi...

Bir bahar sabahı sen de dolaşacaksın dağların eteklerinde özgürce! Boya sandıkları değil kalem tutacak ellerin artık. Biz geleceğiz yanına, sana güzel çok güzel bir gelecek getireceğiz. Hani abi, abla bir ekmek parası ver dediğinde cebinde sana verecek parası olmayan, seni gördükçe mücadeleye ve devrime daha da bağlanan, kavgaya sıkıca tutan umut dolu abilerin, ablaların gelecek o güzel, o yalın, o tertemiz yüreğinden öpmeye!

Dayan çocuk!..

Dayan... Az kaldı, Kızıl Bayrağımızı gökyüzünde dalgalandırmaya. Hey umudu hiç tükenmeyen, direnen çocuk dayan ne olur, yürüyoruz geleceğe, bir sabah uyandırdığında tüm özlemlerin ve umutların taptaze bahar havasıyla kapıdan içeri girecekler.

İşte o zaman,

kalmayacak tek bir insan aç!

tek bir çocuk yorgun

yarınsız ve ekmezsiz.

Yeniden kuracağız yaşamı...

Bir okur/İzmir

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mah. Müftülük Cad. Aydın Apt. No:8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax : 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 12.500 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 25 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Şehir merkezlerini sel götürüyor!

Kar yolları kapatıyor!

İnsanlar donarak ölüyor!

Prefabrikler çöküyor!

Kapitalist düzende her doğa olayı bir toplumsal felakete dönüşüyor...

Ve her felaket sosyalizmin güncelliğine kanıt oluşturuyor!